ZENO MILLEA

MIȘCAREA REVIZIONISTĂ MAGHIARĂ

EDITURA DRAGOȘ VODĂ
CLUJ - NAPOCA · 2003

ISBN 973 - 85211 - 9 - x

Tehnoredactare computerizată:
Cristina RĂCIAN
Raluca BICA

Corectură:
Zeno MILLEA

ISBN – 973 – 85211 – 9 – X

Zeno Millea

MIŞCAREA REVIZIONISTĂ MAGHIARĂ

Editura DRAGOŞ VODĂ

CLUJ - NAPOCA, 2003

Nota Editorului

Pentru acuratețea ştiinţifică a citatelor folosite de autor şi pentru întreg conținutul lucrării, responsabilitatea îi revine integral autorului.

CUPRINS

Cuvânt înainte
Prefață

I - Continuitate şi consecvență
II - Stabilitatea granițelor şi opinia publică internațională
III - M.R.M. şi Internetul
IV - Recuzita "de epocă" a M.R.M.
V - "Hackerii" şi Istoria
VI - "TRIA-NON"!
VII - "Legea Statutului" – perspective şi finalitate
VIII - Un revizionism funciar şi fără culoare politică
IX - "Transilvania: parte a spațiului vital al Ungariei"
X - "Zeul ideologic" al d-lui Orbán şi Creştin-Democrația germană
XI - "Axa Berlin – Viena – Budapesta"
XII - "Fantezii", "supralicitări electorale" şi "răstălmăciri"
XIII - Hoțul strigă: - Prindeți hoțul!
XIV - Limba dacilor nu mai reprezintă un mister
XV - Dacii vorbeau … ungureşte!
XVI - "Nem baj fiuk"!: trecut şi prezent
XVII - Ecouri (şi contribuții originale) la "Teza Argentiniană"
XVIII - A fost odată, ca niciodată, o… "Teză Argentiniană"
XIX - "Modelul Regional" pe Internet
XX - "Solidaritatea" maghiară
XXI - Nici solidaritatea post-trianonică nu e lipsită de fisuri
XXII - Alte ipostaze ale dezbinării maghiaro-maghiare
XXIII - "Autohtoni secui" versus seminția arpadiană
XXIV - MRM şi antisemitismul (I)
XXV - MRM şi antisemitismul (II)
XXVI - Revizionismul maghiar – politică de stat?
XXVII - MRM şi "globalizarea"
XXVIII - "Primus inter pares" – sau instanțe judecătoreşti selectiv (ne)recunoscute
XXIX - Recapitulare (I)
XXX - Recapitulare (II)
XXXI - Recapitulare (III)
XXXII - Recapitulare (IV)
XXXIII - Recapitulare (V)
XXXIV - Prezentul demers – o profesiune de credință
XXXV - Concluzii

CUVÂNT ÎNAINTE

Cartea pe care o oferim cititorilor este, practic, un volum de publicistică, care însumează un ciclu de articole apărute în săptămânalul TIMPUL – 7 ZILE pe parcursul anului 2002, articole reprezentând rodul monitorizării perioadei preelectorale din Ungaria, aşa cum a fost reflectat aceasta în mediile de informare aflate, preponderent, sub influenţa Dreptei maghiare.

Mai trebuie să precizăm că spre deosebire de alte dăţi, când am acordat prioritate presei scrise şi celei audio-vizuale convenţionale, de această dată am urmărit , cu precădere, Internetul şi derivatele sale.

Desigur, ca şi până acum, atenţia noastră s-a îndreptat către acele aspecte care au vizat direct România – în calitate de "stat succesor". De altfel, titlul cărţii – "Mişcarea Revizionistă Maghiară" – stă mărturie în acest sens şi, de asemenea, relevă faptul că prezentul volum reprezintă o continuare firească a demersului nostru anterior, soldat cu alte trei apariţii editoriale ("Istoria maghiaro-maghiară în citate", "Secesiunea Ardealului", "Chestiunea Transilvaniei versus Problema transilvană").

Mai mult, cartea de faţă îşi propune să încheie – dacă nu demersul în sine – măcar o etapă distinctă a acestuia, drept care ultimele sale capitole ordonează şi rezumă materialul întregului ciclu, de aşa manieră încât concluziile finale să se constituie într-o veritabilă "epicriză de etapă".

De ce am apelat la termenul clinic de mai sus? Nu dintr-o deformaţie profesională, ci, pur şi simplu, pentru că am urmărit, pe parcursul a patru "foi de observaţie clinică", un autentic fenomen patologic – cu evoluţie clinică şi repetate pusee acute – de etiologie genetică şi incurabil. Ca atare, în absenţa resurselor terapeutice, fenomenul cu pricina nu poate fi decât investigat, diagnosticat, urmărit în evoluţia lui şi consemnat pas cu pas. Şi, firește, periodic i se poate întocmi şi câte o "epicriză de etapă".

Aşa stând lucrurile, ne-am putea întreba, cel mult, dacă momentul ales este unul potrivit? De ce considerăm că s-a încheiat o etapă? Pentru că, după mulţi ani, diversele "cortine" (fie ele şi "de catifea") sau "falii confesionale" par a-şi fi pierdut, definitiv, actualitatea – cel puţin în Europa. Ca atare, competiţia cu pricina se va desfăşura, de aici încolo, după alte reguli şi "intra muros".

Autorul

PREFAȚĂ

Cartea de față este cel de-al patrulea volum al unei lucrări care adună laolaltă un "serial" apărut în "Timpul – 7 zile", săptămânal pe care Zeno Millea îl onorează cu colaborarea sa de o foarte bună bucată de vreme.

Întâlnirea noastră a fost provocată de interesul comun față de fenomenul ciudat pe care îl reprezintă revizionismul hungarist. Un cercetător mai vechi al lui îl numea, pe bună dreptate, "un caz unic de patologie istorică".

Într-adevăr, credința în rolul conducător pe care s-ar cuveni să-l joace în Europa Centrală "Ungaria Mare" nu are susținere în realitatea istorică a regiunii. Ea se întemeiază exclusiv pe episodul conjunctural cunoscut sub numele de "Dualism".

"Dualismul" a marcat asocierea "aristocrației" maghiare la conducerea Imperiului Habsburgic, ca urmare a slăbirii elementului germanic din "Reichul de Est", după ce Bismark realizase "unitatea germană" fără acesta şi împotriva lui.

După cum ştim conglomeratul federativ al statelor germane acorda Împăratului de la Viena statutul derivat din faptul că, în concordanță cu conceptul feudal de suveranitate, el era moştenitorul de drept al coroanei primului Reich german, Imperiul lui Carol cel Mare.

Dezvoltarea economică modernă, legată de revoluția industrială, pe de o parte, şi tendința de construire a unor state naționale, pe de altă parte, au deplasat centrul dinamicii moderne a istoriei Germaniei spre nord, marginalizând Austria imperială în care elementul germanic era minoritar şi, comparativ, subdezvoltat economic.

Construcția fosilă patronată de Habsburgi a încercat să reziste în fața mişcării înnoitoare care pregătea noua modernitate a continentului integrând structurilor imperiale singura forță retrogradă de tip feudal pe care o avea la îndemână: nobilimea "zsentri" maghiară, în fapt o lumpen-aristocrație plină de țâfne şi ifose.

Lipsite de aria germanică emancipată, structurile feudale habsburgice nu mai aveau potențialul necesar menținerii "ordinii imperiale" în imensul spațiul central şi est-european, cu atât mai mult cu cât ideile inovatoare de pe continent sub semnul cărora evolua Germania unificată şi nucleul viitoarei Italii unite, începeau să se manifeste puternic şi în cadrul lui.

Asocierea nobilimii "zsentri" maghiare la conducerea unui stat în care zdrobitoarea majoritate a populației era formată din mase țărăneşti discriminate social şi împiedicată să-şi definească identitățile naționale atât de diferite a fost singura formulă pe care se mai puteau sprijini structurile feudale ale Imperiului.

Din această conjunctură s-a născut mitologia "Ungariei Mari", o proiecție retrospectivă a "superiorității maghiarimii", devenită "națiune politică, un fel de "Herrenvolk" menit de Dumnezeu să stăpânească în veci "popoarele inferioare" din hotarele ei.

Faptul că "Ungaria Mare" care le motiva pretențiile nu fusese decât o înjghebare medievală, născută conjunctural, prin comuniuni de blazon, prin anexări de titluri sau prin alte alianțe matrimoniale, nu părea să tulbure memoria istorică a celor care îi revendicau moştenirea. E mai mult decât limpede că în Regatul celor Două Sicilii sau în Polonia, prezente pe harta de iluzie a "Ungariei Mari", elementul etnic maghiar nu avusese niciodată relevanță. Nici la curtea din Napoli, şi nici la Varşovia nu se vorbea ungureşte, iar nobilimea "zsentri" nu avea temeiuri mai solide de revendicare nici în Ardeal, nici în Voievodina şi nici în Croația, zone limitrofe Ungariei propriu-zise, în care elementul maghiar era reprezentat de minorități țărăneşti iobage, la fel de străine de structurile imperiale ca majoritățile naționale oprimate.

Dacă "Junii Turci" ar fi avut mentalitatea retrogradă a "revoluționarilor" hungarişti, în loc să acționeze în favoarea emancipării propriului popor, ei ar fi putut revendica cu infinit mai îndreptățită bază istorică o "Turcie Mare" în care să fie inclus Paşalâcul de Buda, cândva parte integrantă a Imperiului Otoman.

Faptul că în cadrul hotarelor "Ungariei Mari" ungurii erau minoritari nu părea să stânjenească prea mult pe cei care se considerau singurii "constructori de stat" din regiune, singurii în stare să exercite această meserie dintr-o "vocație istorică" transcendentă.

Atunci când victoria principiilor democratice a adus la descompunerea construcțiilor imperiale din Europa Centrală şi de Est, împotriva acestui proces istoric ireversibil s-au mobilizat argumentele unui "drept istoric" venit de pe altă lume. Lăsând de-o parte grava distorsionare a realității pe care încercau să o transforme în temei de acțiune, e de observat că însăşi contrapunerea "dreptului istoric" acestei realități releva caracterul anacronic al întreprinderii.

Din acest punct de vedere, nici măcar hitlerismul german de mai târziu nu a ajuns la culmile atinse de isteria hungaristă de după Trianon. Un istoric american a putut vorbi, pe bună dreptate, despre fenomen ca despre un "protofascism". Cronologic rânduind lucrurile, am putea socoti însă "hungarismul" de după Trianon ca un "prenazism", ca înaintemergătorul isteriei rasiale naziste.

În ceea ce urmează, Zeno Millea monitorizează manifestările ultime ale acestui "caz de patologie istorică", ipostazele noi în care ni se înfățişează astăzi, persistența pornirilor monomane pe care le promovează, infiltrarea lui insidioasă în discursul politic contemporan.

Nu mai este nevoie să subliniez importanța cercetării întreprinse de autor.

O ciudată percepție, care până la un punct are o explicație, face ca un fascism slab şi mic să nu fie socotit la fel de periculos ca fascismul întremat şi ceva mai mare. Nici cei mai înrăiți neonazişti nu îndrăznesc să-şi revendice ca pe un merit asumarea moştenirii ideologice a lui Hitler. Hungariştii însă, mai "moderați" sau mai "radicali", nu se sfiesc să-şi facă un merit din cultivarea unei ideologii cu nimic mai europene şi democratice, mimând rolul de victime ale istoriei.

Aş mai adăuga doar că noi, românii, nu avem dreptul să nu observăm fenomenul, să ne prefacem că nu îl vedem sau să îl trecem cu uşurință în aria indiferenței sau pasivității în care ne poate el (eventual) plasa în opinia publică a altora.

Agresiunea hungaristă, în multiplele ei forme şi în variantele pe care împrejurările o obligă să le îmbrace, adaptându-se cameleonic la ele, ne priveşte direct şi în primul rând.

Cât priveşte intențiile de viitor ale lui Zeno Millea să lăsăm să vorbească timpul.

Personal, nu cred că el va renunța la continuarea lucrării unice şi mai mult decât necesare la care trudeşte de ani. Cu atât mai mult cu cât agresiunea antiromânească a hungarismului continuă. Şi, în contrasens flagrant cu trendul care defineşte Europa de mâine, am îndrăzni să credem că se va înteți.

Adrian Riza

FOREWORD

The book we offer to the readers is, as a matter of fact, a publicistic volume, which includes a series of articles published in the weekly newspaper THE TIME – 7 DAYS during 2002. The articles represent the result of monitorising the pre-electoral period in Hungary, as it was reflected in the mass media, which was under the influence of the Hungarian Right.

We have to specify that, unlike other times, when we give preference to the printed and conventional audio-visual mass media, this time we followed especially the Internet and its derivatives.

Of course, until now, our attention turned to those aspects that had affected directly Romania – as a "successor state". In fact the title of the book – *"The Revisionist Hungarian Movement"* – is an evidence of this and it also proves the fact that the present volume represents a natural sequel of our anterior approach, which ended in three books (*"Magyar-Hungarian History in Quotations", "The Succession of Ardeal", "The Issue of Transylvania versus the Transylvanian Problem"*).

More, the present book intends to end – if not the whole approach – at least a distinct stage, and for this the last chapters order and resume the material of the entire series, so that the final conclusions represent a real *"epicrisis of a stage"*.

Why do we use the clinical term? Not due to a professional idiosyncrasy, but because we observed, through *"four clinical observation sheets"*, an authentic pathological phenomenon – with chronic evolution and repeated acute accesses – of genetic and incurable aetiology. As such, in the absence of the therapeutical resources, the concerned phenomenon can only be investigated, diagnosed, observed in its evolution and recorded step by step. And, of course, periodically, it can be drawn up an *"epicrisis of a stage"*.

This way, we could ask ourselves, at least, if the chosen moment is the right one. Why do we consider that a stage ended? Because, in the opinion of some people, the diverse *"curtains"* (even the *"velvet curtains"*) or the *"confessional faults"* seem to have lost their interest for good – at least in Europe. As such, from now on, the competition will go on after other rules and *"intra muros"*.

The author

Continuitate şi consecvenţă

În "Adevărul" cu ceva timp în urmă, apărea, sub titlul "Condamnând Trianonul şi tratatele de bază cu vecinii – 200 de gazetari şi scriitori de la Budapesta solicită modificarea frontierelor Ungariei" (Corespondenţă de la Dorin Suciu), următorul text:

"Dacă în Europa graniţele s-au schimbat, este nerealist să credem că doar graniţele Ungariei nu se pot modifica, a fost concluzia la care s-a ajuns în cursul adunării de constituire a Societăţii Trianon pentru Dreptatea Ungară şi a Fundaţiei pentru Dreptatea Ungară. La reuniunea care a avut loc la sediul Comunităţii Ziariştilor Unguri au participat circa 200 de persoane, mare parte dintre ele fiind profesionişti ai condeiului – gazetari şi scriitori – cu vederi radicale de dreapta.

Oaspetele de onoare a fost Ernö Raffay, istoric, fost secretar de stat în Ministerul Apărării. Dacă minorităţile maghiare de peste graniţe nu pot obţine drepturi speciale, cum ar fi dreptul la autodeterminare, şi nici autonomie teritorială, atunci singura soluţie este modificare frontierelor, a proclamat Ernö Raffay. Istoricul ungur, care nu este la prima declaraţie de acest gen, a susţinut că revizuirile teritoriale din anii 1938-1941 au constituit succese ale diplomaţiei ungare şi au fost reflexul unei politici juste. Astfel de prilejuri au existat şi după 1989, doar că ele nu au fost folosite. Raffay a dat ca exemplu de ocazii ratate divizarea Cehoslovaciei, când pentru un scurt interval de timp Slovacia încă nu exista <<de jure>> şi, practic, nu avea nici posibilitatea de apărare armată (!), perioada conflictului iugoslav în care Serbia era pusă în dificultate de confruntarea ei cu Croaţia sau de cea în care au existat serioase încordări ruso-ucrainene pe motivul împărţirii rachetelor atomice şi a flotei din Marea Neagră.

Istoria nu s-a oprit. Important este să aştepţi prilejul şi să-l foloseşti. Dacă Uniunea Sovietică s-a destrămat, ca şi Iugoslavia sau Cehoslovacia, dacă în Europa graniţele se mişcă, este nerealist să crezi că doar hotarele Ungariei nu se pot mişca, a tras concluzia fostul demnitar.

Ziaristul István Kocsis a folosit o argumentaţie inedită: nu Ungaria suferă de psihoza Trianonului, ci statele care au beneficiat de pe urma desmembrării ei. Proclamându-se state naţionale, refuzând să acorde minorităţilor dreptul la autodeterminare, ţările vecine nu au respectat prevederile tratatului din 4 iunie 1920, ceea ce justifică revizuirea acestuia.

Suntem aici ca în Europa să nu fie un nou război, ca ea să nu se clădească pe minciună. Trianonul este o problemă europeană, nu ungară, a proclamat ziaristul şi scriitorul Dénes Kiss. Conform redactorului-şef adjunct al săptămânalului Magyar Forum, tratatele Ungariei cu vecinii ei, trecute sau viitoare, nu sunt decât noi mici Trianonuri.

Alţi vorbitori au propus schimbarea denumirii noilor organizaţii în Liga Revizionistă, Societatea anti-Trianon sau Asociaţia pentru Revizuirea Trianonului, precum şi înfiinţarea de filiale în Ungaria şi ţările vecine. (…)"

De ce am reprodus textul de mai sus? Din mai multe motive. O dată, pentru că mi s-a reproşat că mă repet. Ei bine, de această dată este vorba de un text la care n-am mai apelat niciodată, şi pot să asigur pe oricine că mai am în "arhivă" o sumedenie de alte materiale (încă) neatinse. (Referitor la repetarea în sine, trebuie să spun că anumite lucruri trebuiesc reamintite din când în când – spre neuitare – tot aşa cum, pentru păstrarea unui reflex condiţionat, reasocierea periodică a excitantului absolut se impune; cât priveşte reluarea unui argument, este normal să apelezi, iterativ, la un anume fragment de discurs sau text scris, atunci când acesta e reprezentativ sau chiar definitoriu pentru o anumită atitudine, tendinţă, stare de fapt etc.)

În al doilea rând, pentru că printre cei citaţi de către Dorin Suciu se află şi câteva vechi cunoştinţe (ale mele şi ale cititorilor "Timpului") care nu se dezmint nici de această dată. D-l Raffay Ernö, de pildă, este una şi aceeaşi persoană cu "social-democratul" clujean, redactor-şef al publicaţiei "Erdély", care în toamna lui 1956 complota (împreună cu conducătorii Universităţii Bolyai şi cei ai Bisericilor istorice maghiare) pentru desprinderea Ardealului de România! (Vezi Tófalvi Zoltán: "Magyarok a vádlottak padján" – Erdélyi Magyarság, nr. 16/nov. 1993). După cum, nici d-l Kocsis István nu este la "prima abatere", iar argumentaţia folosită de către domnia sa este inedită doar pentru autorul corespondenţei. În realitate, d-l Kocsis reiterează o poziţie pe care a expus-o, pe larg, deja în 1999. ("Psihozele Trianonului" – Nyugati Magyarság, iunie 1999).

Revenind la d-l Raffay, nu putem să nu remarcăm că amintitul trecut al domniei sale nu l-a împiedicat, după repatrierea "tactică" la care a recurs, să devină istoric militar sau chiar secretar de stat la Ministerul Apărării din Ungaria. Ba dimpotrivă! (Cât priveşte pomenitele "ocazii ratate", ne este greu să le luăm în considerare doar ca idei personale ale d-lui Raffay şi să nu le corelăm cu funcţia pe care a deţinut-o acesta la respectivul minister!).

În al treilea rând, am ţinut să reproducem textul cu pricina pentru a ilustra amploarea pe care a luat-o, în Ungaria, agitaţia (ca să nu spunem psihoza) trianonică sau, mai corect spus, anti-trianonică. Iată, aşadar, că "Clopotul Trianonului" de la Zebegény (situat undeva pe graniţa de răsărit a Ungariei), care bate zilnic la orele 16,30 (ora la care s-a semnat tratatul de la Trianon) pentru a "îndemna la neuitare" şi a vesti "unitatea ţării lui Szent István", nu este o manifestare singulară, ci doar o piesă dintr-un întreg angrenaj.

Şi, în fine, am reprodus textul respectiv pentru că suntem în măsură să furnizăm noi date despre "Societatea Trianon pentru Dreptatea Ungară", devenită între timp "Mişcarea Revizionistă Maghiară" (Magyar Revizios Mozgalom – MRM), mişcare ce îşi propune "să aducă la ordinea zilei" problema "modificării nedreptelor hotare trianonice" şi să redea revizionismului maghiar "eficienţa de odinioară".

Cum şi în ce fel, vom vedea în capitolul următor.

Stabilitatea graniţelor şi opinia publică internaţională

Desigur, revizuirea graniţelor se face prin războaie şi/sau tratate, dar şi prin protocoale secrete ale acestora din urmă, urmate de "ultimatumuri", "arbitraje" şi aşa mai departe.

În toate aceste situaţii raportul de forţe, configuraţia alianţelor, interesele geo-strategice zonale ale marilor puteri joacă, de regulă, rolul principal, statelor mijlocii şi mici – interesate în a-şi modifica graniţele considerate prea strâmte sau, dimpotrivă, în a şi le apăra împotriva unor încercări de revizuire – nerămânându-le altceva decât să încerce să se plaseze de partea intereselor convergente şi să le paraziteze sau chiar să-şi ofere serviciile de "vârf de lance".

Oricum, fie că este vorba de contestarea şi agresarea unor hotare, fie de un status quo în ceea ce le priveşte, astăzi, mai mult ca oricând, opinia publică trebuie câştigată, cu precădere cea internaţională, fără asentimentul şi sprijinul acesteia nemaiputându-se întreprinde, de-o vreme încoace, mai nimic în chestiunea în discuţie. Şi cum poate fi realizată această captatio benevolentiae? Printr-o propagandă eficientă şi susţinută, firește, care să convingă lumea de dreptatea (sau "dreptatea") cauzei respective.

Din păcate, cele mai mari eforturi se consumă nu în vederea inviolabilităţii unor graniţe de mult statuate (şi reconfirmate iterativ pe parcursul anilor), ci, dimpotrivă, pentru violabilitatea acestora, şi nu pentru cauze drepte, ci pentru unele condamnate definitiv de către istorie. În acest context se încadrează şi "Mişcarea Revizionistă Maghiară" de care ne ocupăm.

Desigur, vor fi fiind unii (nu puţini) care să ne spună că extremişti sunt peste tot, că, în cazul în speţă, este vorba de o minoritate care gravitează în jurul MIEP, partid al extremistului Csurka István, că nu este cazul să răspundem la provocări, să ne coborâm la nivelul respectiv şi aşa mai departe. Aşa să fie oare? Asta contează, sau faptul că, de-o vreme încoace, asistăm la o recrudescenţă fără egal a atacului revizionist maghiar? Ce importanţă are proveniența acestuia, atunci când o lume întreagă este bombardată, sistematic şi în "doză letală", cu "argumente" anti-Trianon şi cu necesitatea revizuirii "nedreptelor hotare" ale acestuia?

Firește, nu ne referim la "Clopotul de la Zebegény" sau la diverse ale manifestări (şi manifestaţii) locale, ci la cu totul altceva. Dacă am afirmat că asistăm la o recrudescenţă fără precedent, nu ne-am referit, neapărat, la manifestări în sine – care se menţin, practic nemodificate, de peste 80 de ani – ci la explozia mijloacelor de informare-comunicare, în speţă la poşta electronică şi la Internet. Ei bine, volumul de propagandă antitrianonică şi, implicit, antiromânească vehiculat pe aceste reţele este imens şi are o forţă de penetrare ce depăşeşte de departe presa (convenţională) scrisă şi audio-vizuală. O emisiune radio sau de televiziune rămâne – atât cât

rămâne – doar în memoria oamenilor, un ziar (citit sau doar răsfoit) se aruncă, pe când cele inserate pe Internet rămân ca într-o bibliotecă sau arhivă. Ba, mai mult, acest mijloc de informare permite şi dialogul şi, mai important poate, permite difuzarea unei informaţii "în progresie geometrică".

În aceste condiţii, a nu reacţiona la "provocări" reprezintă un act sinucigaş. Ce importanţă practică are faptul că cel ce declanşează "reacţia în lanţ" este un extremist izolat?

Pe de altă parte, nici chestiunea cu extremiştii izolaţi – izolaţi ca pondere, dar şi de către societate, nemaivorbind de conducerea ţării – nu este chiar aşa de limpede şi de certă. Să luăm, de pildă, cazul lui Raffay Ernö, cel pomenit în episodul precedent. Acesta, în 1956, n-a complotat de unul singur, ci împreună cu alţi "social-democraţi", ca de exemplu Jordáky Lajos, Pásztay Géza, Venecsek Jozsef etc. Şi nu numai împreună cu alţi "social-democraţi" a complotat d-l Raffay (pentru desprinderea Ardealului de România), ci şi în cârdăşie cu Márton Aron (episcopul romano-catolic de la Alba Iulia), Dobri János (profesor la Teologia Reformată), Dobai István (profesor la Universitatea Bolyai din Cluj), ca să dăm doar câteva exemple. (Vezi Tofalvi Zoltán: "Magyarok a vádlottak padján" – Erdélyi Magyarság, nr. 16/nov. 1993). Iată, aşadar, cât de izolat a fost "extremistul" Raffay în 1956!

Cât priveşte izolarea lui de către societate sau de către conducerea ţării, este suficient să reamintim că acesta, refugiat din Ardeal în Ungaria, a ajuns secretar de stat în Ministerul Apărării! Sau că a fost invitatul de onoare, în repetate rânduri – nu al celor 200 de ziarişti şi scriitori din Budapesta, "extremişti cu vederi de dreapta" – ci al posturilor de radio şi televiziune din Ungaria, unde a expus idei similare şi a pledat tot pentru revizuirea graniţelor trianonice! Halal izolare!

Şi dacă tot am pornit-o pe această cale, să ne întoarcem puţin şi la "Clopotul de la Zebegény" pentru a vedea cum stăm cu izolarea şi în acest caz. Vom reproduce, în acest sens, din cotidianul budapestan Magyar Nemzet (5 iunie 2001) câteva fragmente reprezentative din discursul rostit în 4 iunie 2001 (data sfinţirii clopotului respectiv) de către reprezentantul guvernului maghiar la acest eveniment – ministrul Harrach Péter:

"Astăzi putem afirma, fără echivoc, că Diktatul de la Trianon a fost un act profund nedrept care a mutilat ţara şi a sfârtecat naţiunea. (…) Trebuie să ne gândim şi la reabilitarea mutilărilor trianonice. Aceasta însă nu se poate realiza cu o naţiune cuprinsă de laşitate şi confuzie identitară, pentru aşa ceva este nevoie de o înaltă conştiinţă naţională. (…) O naţiune în continuă scădere demografică, ce-şi subminează singură vâna biologică, nu este în stare să continue mileniul pe care înaintaşii l-au trăit, aici, în Bazinul Carpatic".

Aşadar, un ministru al guvernului maghiar nu numai că participă la sfinţirea "Clopotului Trianonului" de la Zebegény, dar mai şi rosteşte un discurs fără echivoc revizionist!

Deci, încă o dată, halal izolare!

Şi dacă mai punem la socoteală că clopotul cu pricina a fost confecţionat prin contribuţie publică iar sfinţirea lui a fost făcută de către nunţiul apostolic Karl Josef Rauber, avem o imagine completă asupra "izolării" cu pricina, inclusiv pe plan confesional (ca să nu spunem internaţional)!

Asta este situaţia. Aproape că ne-am putea mira că se mai ocupă şi alţii, diletanţi în materie, de revizionism în Ungaria, cum ar fi, de pildă, MRM, despre care am promis să vorbim în capitolul de faţă. Ne cerem scuze dacă ne-am luat cu vorba şi reînnoim promisiunea pentru capitolul următor.

M.R.M. şi Internetul

Am trecut în revistă, până acum, rădăcinile, continuitatea şi amploarea mişcării revizioniste maghiare, câteva din căile şi mijloacele la care se apelează, precum şi posibilităţile, practic nelimitate, pe care le asigură acestora explozia informaţională la care asistăm, de-o vreme încoace, graţie progreselor înregistrate în domeniul tehnicilor de comunicare.

Să vedem, în continuare, în ce constă activitatea practică a "Mişcării Revizioniste Maghiare" (MRM) şi să o ilustrăm şi cu câteva "documente" preluate de pe Internet. Iată o mostră:

"http: //www.inforum. hu

data: 4 ianuarie 2002, de la 16,30 la 18.

locul: Budapesta, ieşirea de metrou din strada Határ, lângă ciuperca BKV.

Vom ține o demonstrație pentru a atrage atenția asupra necesității de modificare a nedreptelor granițe trianonice. Vom folosi pancarde, manifeste, muzică, discursuri, discuții cu oamenii. Participanții pot veni cu pancarde, drapele sau cu orice altceva legat de scopul şi tema demonstrației. Manifestația este autorizată de către Poliție.

Scopul MRM este de a revigora, prin demonstrații şi acțiuni de propagandă, revizionismul maghiar şi de a-i reda eficiența de odinioară. (…) MRM îşi propune o atenționare de proporții în favoarea conceptului de "Dreptate Ungariei", pentru a-l aduce la ordinea zilei.

În ziua de 4 (ziua tragediei de la Trianon) a fiecărei luni, începând cu orele 16,30 (ora semnării Diktatului), vom ține o demonstrație de atenționare, timp de un ceas, în vreuna din zonele de mare circulație ale capitalei. Se vor intona cântece patriotice şi revizioniste, se vor distribui materiale revizioniste. Vom strânge semnături în sprijinul cauzei, urmând ca acestea să fie înaintate în cursul anului 2002, sub forma unei petiții, Parlamentului Maghiar.

Convocatoarele vor fi publicate şi în ziarul A Demokrata şi, de asemenea, difuzate de către Pannon-rádio.

În urma strădaniei noastre, sperăm că, pe parcurs, şi MIEP se va putea referi la susținerea civică a problemei şi, la fel, viitorul guvern."

Semnează Budaházi György (membru fondator), proprietarul barului ARKADIA.

Iată, aşadar, că alături de "Clopotul Trianonului" de la "Zebegény" (care, începând cu 4 iunie 2001, bate zilnic la orele 16,30 reamintind "tragedia de la Trianon" şi vestind "unitatea țării lui Szent István"), ora "fatidică" – şi data de 4, fireşte – sunt reamintite, public, şi prin demonstrații lunare ce au loc în punctele de maximă circulație ale Budapestei.

Pe de altă parte, nu putem să nu remarcăm că demonstrația cu pricina (cea din 4 ianuarie 2002) era autorizată de către Poliție, ceea ce presupune girul acesteia acordat cauzei revizioniste!

Să vedem, însă, cum arăta un manifest revizionist, distribuit cu ocazia demonstrațiilor respective, dar răspândit şi în întreaga lume prin intermediul Internetului. Desigur, ceea ce vom reda este varianta de circulație internațională (redactată în limba engleză), parțial tradusă, parțial reprodusă ca atare:

"Doamnelor şi domnilor, aceste câteva rânduri vă sunt oferite, spre a fi citite, de către o organizație civică ce reprezintă o țară cândva impunătoare, astăzi redusă la proporții nesemnificative.

Vă rugăm să ne sprijiniți în lupta noastră paşnică, dusă împotriva uneia dintre cele mai mari nedreptăți din istoria europeană: Diktatul de la Trianon.

Este vorba despre națiunea maghiară. Strămoşii noştri, hunii, au apărut în Europa, în Bazinul Carpatic, în secolul IV e. n. şi au pus bazele unui puternic imperiu, care a rezistat până în secolul V e. n. Este posibil ca națiunile europene să fi dus cu ei lupte grele, însă astfel de lupte s-au purtat şi între propriile triburi. După aceasta, avarii, strămoşii noştri direcți, s-au stabilit în acest areal. Triburile ungare, de la care îşi trage numele această națiune, au sosit în Bazinul Carpatic în secolul al IX-lea e. n. Ne-am luptat în multe războaie, în întreaga Europă, însă am avut şi motiv s-o facem: Charlemagne a jefuit multe din comorile strămoşilor noştri avari. În anul 1000 e. n. regele nostru István a trecut la romano-catolicism şi a transformat țara într-un avantpost oriental al creştinătății. Istoria noastră dovedeşte cât de reale sunt aceste fapte.

În anul 1242, după ce au măcelărit jumătate din națiunea maghiară, mongolii au părăsit țara noastră şi nu au mai ajuns niciodată în Europa Occidentală. N-au ajuns, pentru că secole în şir am continuat să ne luptăm cu ei şi i-am respins de fiecare dată. În pofida acestei permanente amenințări, am redevenit o țară puternică. Sigismund de Luxemburg, împăratul Imperiului Romano-German, şi-a început cariera ca rege ungar, iar sub domnia regelui nostru Mátyás I-ul am avut o mare influență în întreaga Europă. În ciuda faptului că avem mai multe rădăcini comune cu ei decât oricare altă națiune din Europa, am oprit năvălirile turceşti timp de sute de ani. În cele din urmă, am fost cuceriți de către turci în 1526, dar în timpul celor 150 de ani de ocupație otomană aceştia n-au mai putut să înainteze dincolo de țara noastră. Zonele neocupate de turci au fost luate de dinastia Habsburg, care a putut să trăiască în linişte, cu prețul sacrificiilor noastre. Din acest moment istoric, națiunea noastră a început să piară. Turcii au lăsat după ei doar o treime din populația țării. După

aceea, naţiunea noastră şi-a pierdut cei mai buni fii în războiul de independenţă dus împotriva habsburgilor. În aceste condiţii, am permis altor naţiuni să se stabilească în ţara noastră. În pofida acestei ospitalităţi, când am ajuns într-o serioasă criză politică internă, după primul război mondial, aceste popoare, în cârdăşie cu ţările lor de origine (limitrofe Ungariei) şi cu ajutorul puterilor occidentale, ne-au atacat ţara, au ocupat-o şi au jefuit-o. Aceasta a fost situaţia când mica noastră delegaţie a plecat la Trianon, unde puterile victorioase ne-au forţat să încheiem un atare tratat, încât două treimi din ţara noastră milenară a ajuns în mâinile ocupanţilor străini. Mai mult, în calitate de componentă a Monarhiei Habsburgice învinse, Ungaria a fost obligată să plătească grele despăgubiri de război, deşi politica ungară s-a opus războiului, neavând nici un interes să-l declanşeze.

În perioada regrupării sferelor de influenţă de după primul război mondial, cu sprijin din partea Germaniei, am primit înapoi unele din teritoriile noastre populate de unguri, însă la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, graniţele nedrepte au fost din nou impuse cu forţa. Ele încă există!

Suntem singura ţară din lume înconjurată, în totalitate, de teritoriile sale! Sunt milioane de fraţi unguri ce trăiesc, sub opresiune, în toate ţările limitrofe!

Nu purtăm ură în sufletele noastre. Dorim doar să ne recăpătăm pământul strămoşesc şi să ne recuperăm milioanele de fraţi.

În marele joc de noroc numit ISTORIE, popoarelor le sunt împărţite cărţi fie bune, fie rele. Nouă, de cinci sute de ani, ni se dau doar cărţi mizerabile, dar n-am părăsit masa de joc, am învăţat să jucăm cu cărţi proaste, să rămânem în joc, să supravieţuim. A sosit însă vremea să primim şi nişte cărţi bune.

Vă rugăm să păstraţi acest "fluturaş", să-i reţineţi conţinutul, să-i ajutaţi pe politicienii din ţara d-voastră să analizeze cu pertinenţă această chestiune şi să sprijiniţi lupta noastră dreaptă.

Vă mulţumim pentru sprijin." (Manifestul poate fi găsit atât pe site-ul convocatorului, cât şi pe altele, cum ar fi, de pildă, http://www.nemnemsoha.hu, sau http://chat.trefort.net).

După o pauză (necesară, credem, pentru ingestie şi, mai cu seamă, digestie) vom reveni cu restul materialului şi, desigur, cu comentarii.

Recuzita "de epocă" a M.R.M.

Vom reveni, cu comentariile de rigoare, asupra "fluturaşului" reprodus în numărul precedent, nu înainte, însă, de a prezenta şi restul materialului menit a ilustra, cu date şi cu elemente de "geografie comparată" (material intuitiv – cum ar veni), "nedreptatea strigătoare la cer" comisă la Trianon, în 1920. Iată datele cu pricina:

"Injustiţia de la Trianon, în cifre.

Au ajuns la mâinile României, Cehoslovaciei, Iugoslaviei şi Austriei (în procente):

- Suprafaţă ……. 71,5
- Populaţie maghiară ……. 32,2
- Teren agricol …… 61,4
- Pajişti …… 78,5
- Păşuni ……..…… 74
- Teren viticol …… 37,5
- Păduri ……..…. 88
- Bovine …….. 70,6
- Cabaline ……..……. 61,9
- Porcine ……...…….. 56,2
- Ovine ……...…….. 71,9
- Cărbune superior ……..…… 27,2
- Cărbune inferior ……...… 30,5
- Minereu de fier ……...….. 83,1

- Minereu de cupru …….. 100
- Aur şi argint …….. 100
- Sare …… 100
- Obiective industriale …..……. 77,1
- Bănci …….…….. 67
- Căi ferate ……..…….. 62,1
- Căi rutiere …….. 64,5

Împreună cu acestea, multe şcoli şi universităţi maghiare de renume au fost trecute sub stăpânire străină şi, practic, distruse. La fel instituţii şi edificii, confesionale şi laice, create de către unguri. Comori inestimabile! Ca atare, pe lângă efectele psihologice ale injustiţiei de la Trianon, s-a produs şi un teribil şoc economic. Este un miracol, demonstrând puterea şi demnitatea naţiunii maghiare, că aceasta şi-a putut reveni după impactul cu realităţile de mai sus.

ACEASTĂ SITUAŢIE TRAGICĂ ŞI PROFUND NEDREAPTĂ PERSISTĂ ŞI ÎN PREZENT!"

Acestea au fost datele. Să vedem, în continuare, materialul ("intuitiv") de geografie comparată (adicătelea, ce-ar fi însemnat un echivalent de Trianon pentru SUA, Franţa, Marea Britanie, Italia sau Germania).

Evident, de această dată vom fi nevoiţi să reproducem materialul ca atare:

THE TRIANON INJUSTICE IN NUMBERS

Got in the hands of Romania, Czechoslovakia, Yugoslavia, and Austria (!!)

Area	71,5	Cattle	70,6	Copper ore	100!!!
Hungarian		Horse	61,9	Gold and silver	100!!!
population	32,2	Pork	56,2	Salt	100!!!
Arable land	61,4	Sheep	71,9		
Meadows	78,5			Industry	77,1
Pastures	74,0	Jetcoal	27,2	Banks	67,0
Vineyards	37,5	Browncoal	30,5	Railroads	62,1
Forests	88,0	Iron ore	83,1	Roads	64,5

Among with these, many Hungarian public schools, and famous universities got under foreign rule, thus destroyed. Among with clerical and worldly buildings, created by Hungarians. Tons of treasure! This shows, that apart from the psychological effects of the Trianon injustice, it was a terrible economical shock as well. It is a miracle, and it shows the power and dignity of the Hungarian nation, that it could recover from it.

This outrageously injust situation still stands!

Desigur, la o examinare mai atentă a hărţilor prezentate se poate constata cu uşurinţă că acestea nu sunt recente, ci datează din perioada interbelică (partea de nord a SUA este preluată de Anglia – şi nu de către Canada, dominion englez încă la acea vreme; Cehoslovacia şi vechea Iugoslavie nu mai există astăzi; Irlanda aparţinea, încă, integral "Regatului Unit" etc.), deci au fost preluate dintr-un vechi şi verificat arsenal revizionist maghiar.

Că hărţile ar fi fost confecţionate intenţionat pe tiparul realităţilor geografice de pe vremea Trianonului, pentru a respecta autenticitatea comparaţiei şi fidelitatea istorică? Posibil, teoretic cel puţin, numai că aceleaşi hărţi, dar absolut aceleaşi – până la cel mai mic amănunt – au fost deja reproduse, de pildă, în "România şi revizionismul maghiar", de Aurel Gociman, carte apărută în 1934!!!

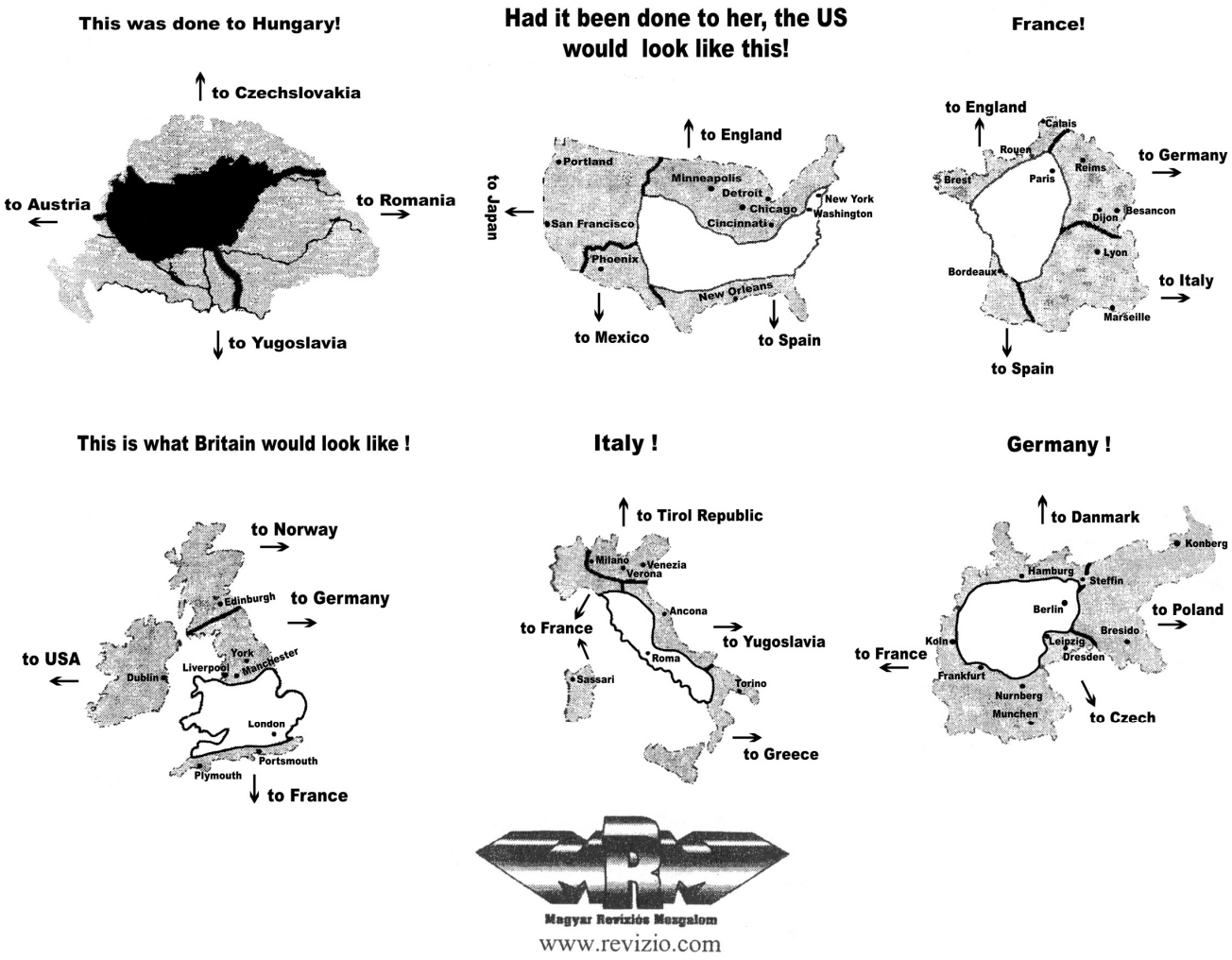

Drept care, permis să ne fie să credem că avem de a face cu o expresie a continuității, "revigorarea" şi "redarea eficienței de odinioară" referindu-se doar la ritmul şi amploarea difuzării, şi nu la articolele de recuzită. (De altfel, vechimea sau caracterul recent al acestor materiale de propagandă revizionistă nu schimbă cu nimic datele problemei).

Iată, aşadar, cu ce este invadată, "ceas de ceas, minut de minut şi în proporții de masă", cea mai largă şi mai penetrantă rețea de comunicare internațională!

Iată, aşadar, ce circulă şi se multiplică în progresie geometrică pe Internet, intoxicând o lume întreagă!

Iar noi să stăm cu mâinile încrucişate şi să ne vârâm capul în nisip pentru a nu vedea textele otrăvite şi a nu auzi dangătul "Clopotului Trianonului"?

Curat povestea lui Creangă cu drobul de sare! Ce vorbesc? Mai rău de-atâta: noi parcă potrivim copilul ca să fie, fără nici un dubiu, în raza de cădere a drobului!

P.S. În altă ordine de idei (vorba vine!), aşa zisele averi ale Bisericilor istorice maghiare au aparținut, în realitate, statului maghiar, Biserica Romano-Catolică şi cea Reformată nefiind decât uzufructuarele acestora. Ca atare, aceste averi au trecut automat, în 1918, în proprietatea statului român. În consecință, statul comunist n-a făcut altceva, în fond, decât să se autoexproprieze, atunci când a expropriat aceste bunuri! Subiect de meditație pentru cei ce-şi propun, astăzi, retrocedarea respectivelor averi "bisericeşti"!

“Hackerii” şi Istoria

A sosit vremea să ne respectăm promisiunea de a comenta “fluturaşul” reprodus cu două numere în urmă.

Desigur, unii se vor fi întrebând, cu destul temei, dacă acel amalgam de minciună, ipocrizie, incoerenţă, inconsecvenţă şi, nu în ultimul rând, de inepţie mai merită a fi comentat? Fireşte, ne-am pus şi noi, iniţial, aceeaşi întrebare, dar, până la urmă, deşi demersul cu pricina nu ne stârneşte câtuşi de puţin entuziasmul, am fost nevoiţi să conchidem că o replică este mai mult decât necesară. Şi asta nu numai pentru că istoria a devenit, mai ales pentru tinerele generaţii, o mare necunoscută (deunăzi, la un sondaj pe străzile Capitalei, un tânăr, întrebat despre semnificaţia zilei de 24 ianuarie, a răspuns că este ziua de naştere a lui Ceauşescu!), ci în ideea că poate, totuşi, cineva, familiarizat cu dialogul pe Internet, va fi tentat să introducă o replică pe circuitul respectiv. Or, având în vedere că, din păcate, cele două ipostaze (cea de “hacker” şi cea de cunoscător al istoriei) de regulă se exclud, ne-am gândit că ar fi oportun să oferim, dacă nu un model, măcar nişte repere.

De ce nu facem noi înşine acest lucru? N-am spus cu nici un cuvânt că n-am făcut-o, dar pentru a contracara, cât de cât, o acţiune de aşa amploare, credem că este nevoie de cât mai multe “voci proaspete” pe Internet. Proaspete şi, de bine de rău, avizate.

Ce-ar trebui să ştie un fan al Internetului, în eventualitatea că ar intenţiona să lanseze o replică la “argumentele” din manifestul MRM? În primul rând că nici hunii şi nici avarii n-au fost, stricto sensu, strămoşii ungurilor. Iată care sunt, conform datelor menţionate în “Révay Nagy Lexikona” (vol. II pag. 332-334 şi, respectiv, vol. X pag. 380-382), elementele de “înrudire” dintre huni, avari şi unguri:

- originea asiatică;
- organizarea tribală;
- caracterul migrator;
- faptul că şi unii şi alţii ştiau, atunci când au năvălit în Europa, doar să vâneze, să pescuiască, să călărească, să ucidă şi să jefuiască;
- atât hunii şi avarii, cât şi ungurii, în peregrinările lor “civilizatoare”, au ajuns, la un moment dat, să-şi stabilească cartierul general în Pannonia, dar la secole distanţă unii de alţii;
- avarii, veniţi în secolul VI, au asimilat rămăşiţele hunilor (apăruţi în zonă în secolul IV);
- ungurii, veniţi în Pannonia în secolul al IX-lea, au asimilat, la rândul lor, rămăşiţele avarilor.

Cam la acestea s-ar reduce invocata “descendenţă”. Ca atare, afirmaţiile cu “hunii – strămoşii ungurilor” sau “avarii – strămoşii direcţi ai ungurilor” sunt total lipsite de acoperire.

De altfel, unii s-ar putea întreba de ce cramponarea de această falsă descendenţă, de ce invocarea unor “strămoşi” care au terorizat cu actele lor de barbarie întreaga Europă timp de decenii sau chiar secole? Simplu, pentru a ilustra cât de străveche este stăpânirea semiţiei “maghiare” asupra Bazinului Carpatic, pentru a demonstra cât de vechi ar fi drepturile actualilor maghiari asupra teritoriului respectiv.

Cât priveşte pasajul cu “este posibil ca naţiunile europene să fi dus cu ei lupte grele”, formularea e de tot hazul. Carevasăzică: - noi nu ştim, dar n-ar fi exclus! Te-apucă râsul! Nemaivorbind de “argumentul” consolator: “Dar astfel de lupte s-au purtat şi între propriile triburi”! Ceea ce – nu-i aşa? – schimbă radical situaţia!?

Pentru că tot veni vorba, să vedem, de pildă, de ce s-au luptat triburile avare între ele la 795? Nu pentru impunerea vreunui conducător, nu din motive de împărţire a prăzii, nu pentru a accepta sau nu creştinismul (au fost lupte destule şi din astfel de motive), ci pentru că nu s-au putut înţelege dacă să continue sau nu războiul cu Charlemagne. Drept care, au început să se omoare între ei! (Ăştia au fost “strămoşii direcţi” ai ungurilor!). Ca urmare, Carol cel Mare n-a mai avut probleme cu avarii, a pătruns până la Tisa, a anexat Pannonia la imperiul său şi s-a întors şi cu 15 care de aur şi argint. (Oare de unde le aveau avarii, că doar n-o fi venind cu ele din zona lacului Baical?)

Iată, aşadar, cum a fost (şi) cu "comorile jefuite (de Charlemagne) de la strămoşii avari ai ungurilor", jaf pe care ungurii "l-au răzbunat", peste un secol, prădând timp de 60 de ani Europa. Numai că autorii "fluturaşului" au omis să spună că respectivul război a fost început de către avari, şi asta după alte nenumărate incursiuni de jaf!

Realitatea este că atât hunii şi avarii, cât şi ungurii trăiau, la acele vremuri, practic din jaf, acesta fiind mult mai rentabil decât pescuitul sau vânatul. Dar şi mai riscant, pentru că, până la urmă, jefuiții se mobilizau, se aliau şi reuşeau să dea riposte nimicitoare jefuitorilor, specialişti în incursiuni rapide şi neaşteptate, dar total nepregătiți pentru războaie de durată. Drept care, imensa lor majoritate a şi dispărut din istorie.

De ce n-au dispărut şi ungurii? Pentru că, în ceasul al 12-lea, au avut inspirația să se creştineze şi să intre sub protecția Vaticanului. De ce în ceasul al 12-lea? Pentru că, urmând tradiția înaintaşilor, au pârjolit şi jefuit şi ei Europa în lung şi lat timp de decenii, până când, în 955, la Augsburg, Otto cel Mare al Germaniei le-a aplicat corecția cuvenită, din oastea maghiară (practic toți bărbații valizi a trei triburi, din totalul de şapte) reîntorcându-se în Pannonia doar 7 supraviețuitori (Widukind – Res Gestae Saxonicae). Drept urmare, şefii celor patru triburi rămase acasă au avut luciditatea şi înțelepciunea de a opta pentru supraviețuire, renunțând la a mai "pedepsi Europa" (pentru "comorile furate de la strămoşii avari"!) şi acceptând, sub Szent István, creştinismul şi tutela romano-germană. Ceea ce le-a permis rămânerea în istorie.

Cât priveşte "avantpostul oriental al creştinătății", afirmația este, iarăşi, de tot hazul. Poate al catolicismului! De altfel, ignorarea Țărilor Româneşti sau, în general, a românilor creştini şi ortodocşi deja din primele secole ale mileniului întâi, se poate remarca şi vis-à-vis de respingerea tătarilor sau a turcilor. Dacă tătarii n-au ajuns în Europa Occidentală prin Ungaria, meritul principal le aparține românilor şi nicidecum ungurilor. Iar în ceea ce priveşte "oprirea năvălirilor turceşti timp de sute de ani", realitatea este că asta au făcut-o exact Țările Româneşti, iar contribuția Ungariei se reduce la doar 70 de ani, fiind vorba şi în acest caz de doi români: Iancu de Hunedoara şi fiul său, Matei Corvinul. În rest, Ungaria n-a mişcat nici un deget pentru a-i opri pe turci, iar în 1526, la Mohács, oastea maghiară a fost spulberată în confruntarea cu cea otomană, Ungaria fiind transformată în paşalâc pentru 150 de ani. Nu şi Ardealul! – principat autonom sub suzeranitate otomană. (Până atunci voievodat autonom, sub suzeranitate maghiară).

Cât priveşte acuzele aduse Habsburgilor, autorul "fluturaşului" uită că eliberarea Ungariei de sub turci a fost făcută exact de către aceştia, practic fără ajutor maghiar. Drept care, au şi încorporat-o în Imperiul Habsburgic. Abia după aceasta Austria a anexat şi Ardealul, ca provincie "aulică", subordonată Vienei.

Ca atare, războiul de independență ("în care națiunea ungară şi-a pierdut cei mai buni fii") dus împotriva Austriei putea să vizeze, cu îndreptățire, doar teritoriul Ungariei propriu-zise – fostul paşalâc – nu şi Ardealul, de pildă. Că n-a fost aşa, că "revoluționarii" maghiari au vrut să anexeze şi teritorii ce nu le-au aparținut, efectiv, niciodată (a nu se confunda raporturile de vasalitate de tip feudal cu apartenența efectivă!), este deja o altă chestiune, care însă nu poate justifica pretenții teritoriale ulterioare şi nici acuze de ocupare abuzivă.

Ardealul a aparținut, efectiv, Ungariei doar 51 de ani (1867-1918), în cadrul statului dualist Austro-Ungar, alcătuire artificială impusă prin dreptul forței.

Ca atare, după destrămarea acestuia, în 1918, componentele sale, beneficiind de dreptul națiunilor la autodeterminare, şi-au hotărât singure viitorul. În acest context, Ardealul, alipit în mod abuziv la Ungaria în 1867, şi-a declarat, în virtutea principiilor wilsoniene şi prin voința majoritarilor români (împreună cu minoritarii, mai puțin cei maghiari), decizia de a se desprinde din statul dualist şi de a se uni cu România. Decizie respectată de către Conferința de Pace şi consfințită prin Tratatul de la Trianon.

În aceste condiții, a vorbi despre atacarea, ocuparea şi jefuirea Ungariei, în 1918, de către "popoarele care au beneficiat de ospitalitatea acesteia", este nu numai un fals istoric grosolan, ci şi o impertinență deşănțată. Nemaivorbind de "permisiunea acordată altor popoare de a se stabili în Ungaria (cu populația decimată de năvăliri, ocupații străine şi războaie) după 1848"!!! De râsul lumii!

La fel de hilară este şi treaba cu "Ungaria care s-a opus războiului (I mondial – n. n.), neavând nici un interes să-l declanşeze". O dată, că Ungaria n-a existat la acea vreme, a existat doar Austro-Ungaria. În al doilea rând, că politica externă şi deciziile militare aparţineau exclusiv Austriei. În al treilea rând, că Ungaria nu putea stăpâni samavolnic Ardealul decât beneficiind de umbrela protectoare a alcătuirii suprastatale habsburgice. În aceste condiţii, cum să dorească Ungaria un război care, odată pierdut, putea spulbera exact amintita "umbrelă"?

Cât priveşte "teritoriile populate cu unguri" pe care Ungaria "le-a primit înapoi cu ajutorul Germaniei" (în 1940), doar atât, că în ciuda expulzării a sute de mii de români şi a exterminării altor câteva zeci de mii şi în pofida colonizării a câteva sute de mii de unguri din "patria mamă", în Ardealul de Nord, cedat Ungariei prin Diktatul de la Viena, majoritari erau nu ungurii, ci tot românii!

În lumina celor de mai sus, pe care le-am aşternut pe hârtie din motive pur didactice, demersul MRM apare ca un gest de cea mai pură esenţă iredentistă.

Ne cerem scuze de la cei avizaţi, dar, din păcate, avem destule date pentru a fi convinşi că marea majoritate a românilor de rând, cu precădere tineretul, nu cunosc sau cunosc prea puţin aceste date elementare de istorie. Pentru aceştia am considerat de datoria noastră să punem pe hârtie cele de mai sus.

"TRIA-NON"!

Cam ce discută fanii MRM pe reţelele electronice? Există diverse subiecte care sunt lansate şi pe marginea cărora se desfăşoară dialoguri, "mese rotunde" sau chiar veritabile "consfătuiri". Desigur, subiectul central este Trianonul, în speţă anularea acestuia – efectivă sau măcar paleativă – ilustrativă în acest sens fiind cratima la care se apelează pentru a-l transforma într-o negaţie: TRIA-NON!

Să începem cu următorul subiect: reprezentarea maghiarilor din afara graniţelor în Parlamentul Ungar. Iată o mostră:

From: Juhász Lászlo <timerider@freeweb.hu>

To: <trianon@yahoogroups.com>

Sent: 11 ian. 2002 17:26

Subject: Re: (TRIA-NON) Képviselet a határonkivüli magyaroknak a magyar országgyülésben (Reprezentarea maghiarilor din afara graniţelor în Parlamentul Ungar)

"După părerea mea este necesară reprezentarea ungurilor din afara graniţelor în Parlamentul Ungar. Există, în această privinţă, mai multe posibilităţi. În cazul unui parlament bicameral, într-una din camere vor fi reprezentate partidele din ţară, iar în cealaltă partidele maghiare din afara graniţelor. În actualul sistem unicameral ar trebui să se asigure câte un loc în parlament pentru reprezentanţii partidelor maghiare din afara hotarelor ţării. Numai reprezentanţii acelor partide maghiare din afara Ungariei care au obţinut votul majorităţii ungurilor din ţările respective pot să ajungă în Parlamentul Ungar. Numai partidele maghiare din Bazinul Carpatic pot fi reprezentate în Parlamentul Ungar.

Acestea sunt propunerile mele, prin care se poate realiza măcar o unificare virtuală a Bazinului Carpatic."

Iată şi o replică, dintre cele constructive:

From: Békés Revizio (Revizuire paşnică – n. n.) <bekesrevizio@mailbox.hu>

To: <trianon@yahoogroups.com>; <magyarhistoria@yahoogroups.com>

Sent: 12 ian 2002 01:39

Subject: (TRIA-NON) Határontuliak szavazati jogköre a magyar országgyülésben (Limitele între care vor putea vota în Parlamentul Ungar cei din afara graniţelor)

"Pentru deputaţii din afara graniţelor vor fi rezervate şapte locuri în parlament. Fiecare partid maghiar din ţările vecine va delega câte un deputat în Parlamentul Ungar. Aceştia vor beneficia de drepturi nelimitate în ceea ce priveşte interpelările sau iniţiativele legislative. Dreptul

la vot, în schimb, va fi limitat doar la chestiunile de politică externă. (…) Această reprezentare ar constitui o premieră în ultimii 80 de ani şi ar realiza un echivalent de revizuire. Recomand ca MIEP să-şi însuşească, în programul său, această propunere. Aceeaşi recomandare o fac şi FIDESZ-ului. Această propunere + Legea statutului ar însemna aproape o revizuire a graniţelor!!!"

Desigur, există şi voci mai puţin constructive, de pildă:

From: kakadu 2 us <szarka@flash.net>

To: <trianon@yahoogroups.com>

Sent: 11 ian. 2002 02:16

Subject: (TRIA-NON) Re: Határontuliak szavazati jogköre a magyar országgyülésben

"Numai asta ne-ar mai lipsi ca Marko şi tovarăşii din Felvidék (Slovacia – n. n.) să primească drept de vot în Parlament! Pe Tökés László l-aş vedea acolo cu deplină îndreptăţire, dar pe ceilalţi?!

(Semnează) Szarka fia László. A bögatyás."(László, fiul ţărcii. Cel cu izmene largi)

Iată, aşadar, păreri pro şi contra (vorba vine!). Să vedem, însă, şi o sinteză (mai mult sau mai puţin) finală a chestiunii:

From: Békés Revizio <bekesrevizio@mailbox.hu>

To: <trianon@yahoogroups.com>; <magyarhistoria@yahoogroups.com>

Sent: 14 ian. 2002 02:01

Subject: Határontuliak szavazati joga (Összefoglalo)

"În Parlament nu vor putea fi reprezentaţi decât acei unguri din afara graniţelor care au devenit independent de voinţa lor cetăţenii altor state. Deci, emigranţii, care, de regulă, au părăsit Ungaria din proprie iniţiativă, nu intră în discuţie. Vor putea fi reprezentate doar acele părţi de naţiune care au fost rupte din Ungaria la Trianon. Acestea vor beneficia iniţial de către un reprezentant pentru fiecare din statele respective, pentru ca ulterior să se treacă la o reprezentare proporţională cu ponderea populaţiei maghiare. Vom evita, în acest fel, impactul prea dur asupra guvernelor ţărilor vecine, oferindu-le un răgaz de acomodare.

Cine va avea drept de vot? Primul criteriu va fi legitimaţia de maghiar. Cel ce posedă această legitimaţie poate participa la scrutinul care va desemna deputatul pentru Parlamentul Ungar. De pildă, partidele maghiare din Ardeal îşi vor desemna candidaţii care vor putea fi votaţi pe teritoriul Ungariei, în baza legitimaţiei de maghiar, a buletinului de identitate şi a paşaportului. Deci, deputatul pentru Ungaria va fi ales de către ungurii de dincolo de hotare şi nu de partidele maghiare de acolo. Adică, indiferent de rezultatele alegerilor din România (chiar dacă UDMR obţine cele mai multe voturi ale maghiarilor), candidatul pentru Budapesta va fi hotărât exclusiv prin votul (ungurilor ardeleni) ce va avea loc pe teritoriul Ungariei. Ca atare, aceste alegeri vor putea dura mai multe săptămâni, pentru a permite tuturor maghiarilor aflaţi în afara graniţelor să vină în Ungaria şi să-şi exercite dreptul la vot.

În acest sens, limitrof Ungariei existând şapte state care intră în discuţie, în Parlamentul Ungar vor fi, iniţial, 7 deputaţi reprezentând maghiarimea de peste hotare.

Aceştia nu vor avea drept de vot în chestiunile de politică internă ale Ungariei, pentru că reprezintă contribuabilii altor state. În schimb îl vor avea în cele de politică externă, putând astfel influenţa toate deciziile ce privesc maghiarimea în întregul ei. De asemenea, aceştia nu vor putea participa la activităţile ce privesc siguranţa naţională şi nu vor avea acces nici la informaţii în acest domeniu.

Pe parcurs, vom trece la o reprezentare proporţională. În acest sens, vom delimita, în ţările vecine, nişte circumscripţii electorale, după modelul celor ecleziastice. (Există "judeţe confesionale" ale Bisericilor maghiare care depăşesc graniţele politice). În felul acesta se va putea realiza reprezentarea proporţională. Desigur, şi în acest caz votul propriu-zis se va desfăşura pe teritoriul Ungariei, statele respective nepermiţând aşa ceva pe propriul teritoriu. Ca atare, va trebui să asigurăm infrastructura necesară unei desfăşurări cât mai operative a scrutinului, numărul alegătorilor având toate şansele să crească în aceste condiţii. De asemenea, va trebui să adaptăm şi durata alegerilor la noile circumstanţe.

După introducerea reprezentării proporționale, partidele maghiare din țările limitrofe vor alcătui grupuri parlamentare similare cu cele existente în prezent în Parlamentul Ungar".

Iată, aşadar, o variantă a "doctrinei Brejnev" care atentează la suveranitatea României (şi nu numai).

Desigur, unii vor spune, iarăşi, că este vorba de fanteziile unor extremişti, că nu avem motive să ne alarmăm, să ne agităm, şi aşa mai departe.

Este cazul, totuşi, să precizăm că am reprodus doar câteva "dialoguri" (dintr-o mulțime greu sau imposibil de cuantificat) pe o singură temă. Or, şi numărul acestora este, practic, nelimitat. (Vom continua să le prezentăm pe cele mai reprezentative).

Pe de altă parte, cine ne poate garanta că este vorba de fanteziile unor persoane particulare şi nu de un război psihologic inițiat de profesioniști ai manipulării care pregătesc terenul pentru o "revenire (atipică) la 1914"?

Până una-alta, prima breşă – OFICIALĂ – s-a făcut, cea cu legitimația de maghiar, iar restul, după cum se vede (şi se va vedea în continuare), se construieşte pe această piatră de temelie (oficială şi oficializată bilateral)!

De ce să credem că "Noul statut juridic al maghiarilor din afara granițelor" (despre care s-a vorbit în presă – şi în cea scrisă şi în cea electronică – deja cu patru ani în urmă!) se rezumă doar la legitimația de maghiar?

"Legea Statutului" – perspective şi finalitate

Desigur, alături de cele reproduse în episodul trecut – unde predomină un spirit pragmatic şi constructiv (din punctul de vedere al MRM-iştilor, evident) – mai sunt şi multe alte intervenții ce dospesc de ură sterilă sau de "soluții" cu desăvârşire lipsite de cel mai elementar simț al realității. Înainte, însă, de a aborda şi alte registre, să ne întoarcem puțin la "reprezentarea în Parlamentul Ungar a maghiarilor din afara granițelor" (ceea ce, împreună cu Legea Statutului, ar însemna "aproape o revizuire a granițelor") şi la recomandarea ca MIEP şi FIDESZ să-şi însuşească în programele lor acest obiectiv.

Oare ăsta să fie circuitul real, nu invers? Altfel spus, oare câțiva "gânditori" de pe Internet propun soluții partidelor maghiare de dreapta sau, dimpotrivă, acestea recurg la serviciile respectivilor "gânditori" pentru a-şi face cunoscute unele dintre obiectivele ascunse ce figurau din totdeauna în programele lor?

Desigur, vor fi fiind unii care să ne spună că este vorba doar de propagandă electorală în perspectiva apropriatelor alegeri din Ungaria, că actuala coaliție de dreapta – acuzată de trădarea intereselor maghiare (prin Memorandumul Orbán – Năstase, care "emasculează Legea Statutului") de către întreg segmentul situat de partea stângă a eşichierului politic din țara vecină – este nevoit să supraliciteze pentru a-şi păstra atractivitatea şi ascendentul cu care a câştigat alegerile din 1998. Să acceptăm că ar fi aşa (şi, în parte, aşa şi este). Dar atunci se naşte, în mod legitim, următoarea întrebare: de ce nu se bat Dreapta cu Stânga pe altă miză, de ce nu se înfruntă cu alte argumente şi pe alt teren? De ce se supralicitează exact pe tărâmul iredentismului? Oare nu pentru că anularea efectelor Trianonului, fie ea şi pe cale paşnică sau chiar prin paleative şi surogate, este, de departe, prioritatea priorităților, şi asta nu (sau nu numai) la nivel de conducere, ci la nivelul aspirațiilor şi aşteptărilor electoratului, indiferent de orientarea politică a acestuia? Mai poate intra în discuție vreo altă interpretare? Or, în acest caz, cum se mai poate vorbi de extremism izolat, apanaj al unor persoane oarecare sau al unor partide de tipul MIEP?

Să ne întoarcem, însă, la respectivele "propuneri legislative", pentru a discuta puțin pe marginea unor aspecte interesante şi semnificative ale acestora.

Am confirmat, mai sus, că spiritul revizionist, contrar a ceea ce se susține în mod curent, nu este indus de sus în jos, elitele nefăcând altceva decât să vină în întâmpinarea acestuia la nivelul aşteptărilor generale. O analiză mai atentă a textelor reproduse de pe "poşta electronică" vine să confirme acest lucru. Şi aici nu ne referim la "fiul țărcii" (cel cu "izmene largi") care îl preferă, de

departe, pe "radicalul" Tökés, ci la insistența cu care se accentuează, în fiecare "contribuție constructivă", faptul că viitorii reprezentanți ai ungurilor din afara granițelor în Parlamentul Ungar nu vor fi delegați de către UDMR (şi echivalentele acesteia din celelalte "state succesoare"), ci vor fi desemnați prin votul populației maghiare din teritoriile respective. Deci, indirect, un vot de blam acordat reprezentantelor oficiale, considerate mai mult sau mai puțin "colaboraționiste" şi nedemne de încredere, şi, pe de altă parte, încrederea absolută în revizionismul funciar al maghiarilor de rând, virtualii alegători. Mai încape vreo altă interpretare?

Iată, aşadar, o nouă confirmare.

Mai e cazul să continuăm? Dacă da, atunci să vedem cât de "izolați" şi de "neprofesioniști" sunt cei ce convorbesc pe rețelele electronice şi recomandă "propuneri" partidelor de dreapta, inclusiv celui aflat la guvernare. Să ne reamintim, din textul convocatorului MRM din 4 I 2002:

"Vom strânge semnături în sprijinul cauzei, urmând ca acestea să fie înaintate în cursul anului, sub forma unei petiții, Parlamentului Ungar.

Convocatoarele vor fi publicate şi în ziarul A Demokrata şi, de asemenea, difuzate de către Pannon-rádio.

În urma strădaniei noastre, sperăm că, pe parcurs, şi MIEP se va putea referi la susținerea civică a problemei şi, la fel, viitorul guvern."

Tot din acelaşi convocator:

"Manifestația este autorizată de către Poliție".

Dacă mai adăugăm la cele de mai sus că acționarul principal al postului (privat) de radio "Pannonia" este, nimeni altul, decât d-l Csurka István, preşedintele MIEP (Magyar Igazság és Élet Pártja = Partidul Vieții şi Adevărului Maghiar), obținem o imagine completă a situației.

Mai poate cineva să creadă că Dreapta maghiară este străină de agitația de pe Internet şi de pe străzile Budapestei? Că nu ea îşi instrumentează "susținerea civică" şi diverse "propuneri" construite pe "legitimația de maghiar" şi pe posibilele efecte şi implicații ale acesteia?

Iarăşi vor spune unii că ne contrazicem: ba că revizionismul este o trăsătură funciară a electoratului maghiar, ba că agitația antitrianonică pleacă nu de jos, ci de sus. Nu ne contrazicem deloc! Am afirmat că partidele politice se întrec în supralicitări pe tema revizionismului mizând pe faptul că "revenirea la 1914", pe orice cale, este visul de aur al oricărui maghiar. Ceea ce nu înseamnă, firește, că cei ce alternează la cârma țării n-ar fi la fel de revizioniști. Doar atât că aceştia sunt mai în măsură să aprecieze, totuşi, ce se poate şi ce nu se poate obține sau măcar încerca într-un context dat. Ca atare, doar supralicitările por fi considerate ca pură propagandă electorală.

Pe de altă parte, mai mult ca oricând, opinia publică este, astăzi, dătătoare de ton în varii domenii, cu precădere în cel politic. În consecință, mai ales atunci când este vorba de chestiuni incomode, discutabile sau chiar neconforme cu normele europene sau cu cele de bună-vecinătate, presiunea opiniei publice poate fi salutară în însuşirea unor devize, sau chiar în adoptarea, mai cosmetizată, a unor orientări extremiste. Ca atare, permis să ne fie a crede că "operatorii" de pe rețelele electronice de comunicare, care se străduiesc să ofere MIEP (şi nu numai) temeiul "de a se putea referi la susținerea civică a problemei" sau fac diferite recomandări acestuia (sau FIDESZ-ului, sau viitorului guvern …) de însuşire a unor propuneri, sunt, în realitate, "purtătorii de cuvânt" ai Dreptei maghiare, simpli transmițători sau chiar profesioniști ai manipulării.

Să luăm, de pildă, chestiunea cu aria de competență a deputaților din afara granițelor. Limitarea dreptului de vot al acestora doar la problemele de politică externă ale Ungariei, în speță cele privitoare la "întreaga maghiarime" (din Bazinul Carpatic), este o chestiune de bun-simț în contextul dat, la îndemâna oricărui "navigator" pe Internet, în schimb interdicția de a participa la orice activitate ce priveşte siguranța națională şi chiar interzicerea accesului la informații în acest domeniu este deja o chestiune care trădează o "intervenție calificată", o mână de profesionist. De ce spunem asta? Pentru că refuzăm să credem că unui simplu "navigator" îi poate trece prin minte, de pe o zi pe alta, că această reprezentare parlamentară din afara granițelor ar putea constitui o ocazie ideală pentru încercarea de a strecura un agent sub acoperire, nu în plenul parlamentului, firește, ci, de pildă, în comisia parlamentară de control a serviciilor secrete maghiare. (Nu vedem alt motiv pentru justificarea respectivei interdicții).

Desigur, pentru unii cele de mai sus pot fi doar simple speculaţii. Nu dorim, neapărat, să-i convingem pe toţi scepticii, mai ales în ceea ce priveşte extinderea pe orizontală şi pe verticală a fenomenului sau raporturile de cauzalitate şi relaţiile dintre cele două coordonate. Dar revizionismul maghiar există, se manifestă de peste 80 de ani şi a cunoscut, în ultimii 12 ani, un reviriment notabil. (Am ilustrat, cu nenumărate dovezi, această realitate, în tot ceea ce am scris şi publicat din 1990 încoace). Cu riscul de a ne repeta, va trebui să reamintim nişte date edificatoare în ceea ce priveşte amintita continuitate şi consecvenţă, alternanţele de ritm şi instrumentare, adaptarea la diversele conjuncturi politice şi ideologice etc. după cum, va trebui să "radiografiem" şi traiectoria politică şi ideologică a partidelor şi liderilor Dreptei ungare din ultimii ani, pentru a înţelege că atât recrudescenţa mişcării revizioniste cât şi puseul din anul 2002 nu sunt fenomene aleatorii, ci se încadrează logic într-un context istoric şi geopolitic regional şi, pe de altă parte, într-un cadru conjunctural mult mai larg, continental sau chiar mondial.

Dar despre toate acestea, într-un capitol viitor.

Un revizionism funciar şi fără culoare politică

Puneam la îndoială, în episodul trecut, autenticitatea presiunii opiniei publice maghiare asupra partidelor de dreapta din Ungaria, în sensul de a-şi însuşi diverse lozinci şi iniţiative iredentiste ale acesteia, şi asta nu pentru că maghiarimea din Bazinul Carpatic n-ar fi funciar revizionistă, ci din simplu motiv că acest revizionism este unul de aşteptare, şi nu unul militant în sensul strict al cuvântului. Mai afirmam, în aceeaşi ordine de idei, că aceste partide de dreapta (şi nu numai de dreapta), prin programele lor, nu fac altceva decât să vină în întâmpinarea amintitelor aşteptări, ceea ce nu înseamnă, firește, că respectivele programe n-ar exprima un autentic spirit revizionist al celor ce le-au alcătuit, doar supralicitările ocazionale fiind quasi gratuite şi cu încărcătură pur electorală. Pe de altă parte, atunci când unele iniţiative este de presupus că vor trezi reacţii negative din partea vecinilor sau/şi a Comunităţii Europene, aceleaşi partide recurg la "presiunea opiniei publice maghiare", pentru a se degaja de răspunderea directă. Desigur, aceste iniţiative de tip "bumerang" vor fi cosmetizate şi îmbrăcate în diverse "haine europene".

În acest context se înscriu toate cele expuse în primele şapte capitole închinate MRM, de la "susţinerea civică a problemei" la care "se va putea referi MIEP şi viitorul guvern" şi până la "recomandările adresate MIEP-ului, FIDESZ-ului sau viitorului guvern".

În lumina celor de mai sus, dar mai ales a ultimelor două citate reproduse, în Ungaria se prefigurează o lărgire a alianţei aflată la guvernare, un veritabil bloc al Dreptei maghiare care să includă şi partidul ultranaţionalist, şovin şi (explicit) revizionist al d-lui Csurka István, coaliţie ce îşi propune să câştige apropiatele alegeri, să guverneze ţara în următorii patru ani şi, firește, să realizeze mult râvnita "Ungarie a tuturor ungurilor".

Sau nu este aşa? Să vedem ce spune presa internaţională (care, atunci când catadicseşte, în fine, să-şi atace favoriţii din totdeauna, înseamnă că situaţia a devenit insuportabilă, a depăşit orice limite). Mai întâi un citat din Washington Post, numărul din 4 martie 2002:

"Ungaria ar fi fost descalificată în cursa sa pentru integrarea în NATO, pe care a câştigat-o în 1997, dacă Orbán ar fi spus în 1995 sau 1996 ceea ce spune astăzi".

Ce vrea să zică autorul articolului este limpede, doar atât că exprimarea sa este cam eliptică: dacă ar fi fost la guvernare în anii respectivi şi ar fi spus ce spune acum, sau dacă ar fi spus pur şi simplu? Că nu e totuna. Nu e totuna, pentru că, deşi n-a fost la guvernare, de spus a spus d-l Orbán , chiar destule, dacă ar fi să amintim doar de declaraţia sa din Parlamentul Ungar, făcută la data de 3 septembrie 1996 cu ocazia unei şedinţe extraordinare convocată de către Opoziţie în intenţia de a torpila semnarea Tratatului Româno-Maghiar:

"Un tratat care nu rezolvă situaţia celor două milioane de unguri pe care DOUĂ DIKTATE (s. n.) i-au aservit României, nu poate ameliora relaţiile dintre cele două ţări. Oricum, pentru orice tratat bilateral, condiţia este autonomia secuilor".

Şi dacă tot am ajuns aici, să vedem şi declaraţiile celor doi lideri ai partidelor cu care FIDESZ a format coaliţia de guvernare, rostite cu aceeaşi ocazie:

- Lezsák Sándor (MDF – Forumul Democrat Maghiar) – "Budapesta îi trădează pe ungurii din România, aşa cum a făcut şi cu cei din Slovacia. Ungaria n-a învăţat nimic din drama de la Trianon, din sfârtecarea ţării";
- Torgyán Jozsef (FKGP – Partidul independent al micilor gospodari) – "tratatul poate fi comparat cu DIKTATUL DE LA TRIANON (s. n.), ba, aş putea spune că e mai rău decât acesta. Este un tratat total antimaghiar şi trădător de neam şi de ţară".

Şi dacă mai adăugăm că primele declaraţii de după alegeri ale celor trei, rostite aproape în aceiaşi termeni, se referă la necesitatea creării unui "nou statut juridic pentru maghiarii din afara graniţelor" ("Uj jogi státust a határon kivüli magyaroknak"), avem o imagine completă a ceea ce s-a spus, din timp, pentru ca oricine să-şi poată face o părere clară asupra auspiciilor sub care porneşte la drum guvernul Orbán şi asupra obiectivelor vizate. Mai puţin cei de la Washington Post şi, firesţe, cei de la NATO, care erau ocupaţi cu alte probleme mai importante decât să urmărească (măcar) posturile maghiare de televiziune (care au transmis, în direct, atât sesiunea parlamentară respectivă, cât şi declaraţiile cu pricina).

Desigur, putem lua în considerare şi varianta cu " dacă ar fi fost la guvernare şi ar fi declarat …", numai că nici în această eventualitate nu putem pricepe "autismul" celor de la prestigiosul cotidian american, nemaivorbind de oficialii NATO. Oare dânşii nu cunosc realitatea în ceea ce priveşte orientarea "meremistă" a întregului eşichier politic din Ungaria, a tuturor partidelor ce pot (şi puteau) ajunge oricând la putere în această ţară? Să ne reîntoarcem la aceeaşi sesiune extraordinară a Parlamentului Ungar (3 sept. 1996) şi să vedem şi alte declaraţii:

- Kovács Lászlo (MSzP – Partidul Socialist Maghiar) – "Cine crede că acest tratat poate să repare, să anuleze DOUĂ DIKTATE (s. n.) este un naiv. (…) De altfel, tratatul este deschis, în viitor, pentru alte elemente şi norme. Dacă vine un alt guvern în România, tratatul poate fi ameliorat sau chiar schimbat".
- Isépi Tamás (KDNP – Partidul Popular Creştin-Democrat) – "Renunţând la autonomie şi drepturi colective, Ungaria îşi trădează minoritarii din ţările vecine. Aceştia trebuie să se autoguverneze în baza unui statut special. (…) Nici un fel de integrare nu ne poate obliga să semnăm tratatul";
- Eörsi Mátyás (SzDSz – Uniunea Liber-Democrată) – "Alternativa la Tratat ar fi Iugoslavia!";
- Kapronczy Mihály (MDF – Forumul Democrat Maghiar) – "Unul din principalele defecte ale tratatului este faptul că nu prevede posibilitatea modificării paşnice a graniţelor".

Ce se desprinde din analiza acestor declaraţii? O dată, că pentru toate partidele parlamentare din Ungaria – inclusiv cele ce au câştigat, succesiv, alegerile din ultimii 12 ani (MDF – 1990, MSzP – 1994, FIDESz – 1998) – Trianonul a fost un diktat, şi nu un tratat de pace, ceea ce învederează, fără echivoc, un funciar spirit revizionist. În al doilea rând, că, dacă s-a semnat totuşi Tratatul Româno-Maghiar (de către partea maghiară, evident), acesta a fost acceptat doar ca o alternativă la "iugoslavizarea" zonei şi ca un pas obligator pentru integrarea euro-atlantică, şi nicidecum ca o reconfirmare a graniţelor trianonice. În al treilea rând, că pentru forţele politice din Ungaria, indiferent de culoare, prevederile Tratatului Româno-Ungar sunt la fel de provizorii ca şi cele ale Trianonului şi ale tuturor instanţelor internaţionale care au confirmat, pe parcursul timpului, cele statuate atunci şi acolo. Şi, în fine (dar nu în ultimul rând), că se mizează, cu o determinare şi consecvenţă demne de o cauză mai dreaptă, pe modificarea graniţelor trianonice, de preferinţă pe cale paşnică.

Şi-atunci ne întoarcem la nedumerirea noastră de adineaori: oare cei de la Washington Post care se tânguie, astăzi, că n-au ştiut ce hram poartă Viktor Orbán , sau cei de la NATO, care au acceptat integrarea Ungariei în 1997, n-au cunoscut declaraţiile făcute, în Parlamentul Ungar, în septembrie 1996? Şi dacă le-au cunoscut, n-au ştiut să le interpreteze? Chiar aşa? Asta să fie calitatea actului decizional, ăsta să fie "nivelul" la care se decide integrarea euro-atlantică a unui stat ?!!

Să acceptăm, prin absurd, că serviciilor secrete americane le-a scăpat respectiva şedinţă de pomină. Dar să nu fi auzit ele de Antall Jozsef care se declara, public, prim-ministrul a 15.000.000 de maghiari? Să nu fi auzit ele de cartea revizionistă a lui Bajcsi-Zsilinszky, tradusă în ungureşte de Árpád Göncz, preşedintele Ungariei? Să nu fi auzit ele de scrisoarea lui Szürös Mátyás, preşedintele interimar al Ungariei, adresată, în 15 Martie 1990, ungurilor din Ardeal, prin care aceştia erau îndemnaţi să-şi facă singuri dreptate, scrisoare urmată, la numai patru zile, de "Evenimentele de la Târgu Mureş"? Să nu fi auzit ele de puzderia de alte momente şi evenimente edificatoare asupra orientării revizioniste a tuturor forţelor politice, de stânga sau de dreapta, din Ungaria pre sau postdecembristă? Greu de crezut. Şi-atunci de unde nedumerirea şi regretele celor de la NATO, al căror purtător de cuvânt se face Washington Post?

Încurcate sunt căile … "integrării"!

P.S. Se pare că, totuşi, este vorba de o determinare obiectivă, de efectul unei legi a materialismului dialectic: cea cu "acumulările cantitative şi saltul calitativ". Atacul la Orbán (la fel de "nedumerit") a trecut oceanul şi a poposit la "Economist" în Anglia, unde se vorbeşte, printre multe altele, până şi de o "axă Berlin – Viena – Budapesta"!!! (Vom reveni)

P.P.S. Pentru că tot veni vorba de declaraţii la cel mai înalt nivel, să vedem ce au declarat, de 15 martie 2002 (Ziua Naţională a Ungariei), primii doi oameni din ţara vecină:

"Construim o ţară care să fie patria comună a ungurilor din Ungaria şi a celor din părţile rupte din Ungaria"; (Orbán Viktor, în scrisoarea către ungurii din Bazinul Carpatic)

"Un singur pas ne mai desparte de refacerea, în cadrul Europei Unite, a unităţii naţiunii maghiare, prin reconectarea fragmentelor de naţiune care au fost rupte din trupul Ungariei" (Ader Ianos, preşedintele Parlamentului Ungar, cu ocazia deschiderii festivităţilor din Budapesta).

Rog a se aprecia deplina concordanţă dintre cele de mai sus şi cele ce circulă pe Internet şi pe "poşta electronică". Quod erat demonstrandum! (Iar Orbán şi Ader nu sunt de la MIEP, ci de la FIDESz!!!)

Se pare că cele apărute în Washington Post şi în Economist îi lasă totalmente rece pe cei ce conduc Ungaria. Oare pe ce mizează aceştia? Te pomeneşti că pe amintita "Axă"?! Aşteptăm cu interes viitoarele evoluţii.

"Transilvania: parte a spaţiului vital al Ungariei"

Spuneam, în numărul precedent al revistei, că în Ungaria se prefigurează un bloc al Dreptei, care să includă şi formaţiunea aflată la extremitatea segmentului politic respectiv – numitul MIEP – partid de orientare ultranaţionalistă, rasistă şi (explicit) revizionistă.

Mai aminteam că perspectiva cu pricina, alături de alte evoluţii ale Dreptei maghiare care o lăsau să se întrevadă de-o vreme încoace, a ajuns, în sfârşit, să incomodeze vizibil forurile europene şi euro-atlantice, a căror purtătoare de cuvânt s-au făcut două prestigioase publicaţii occidentale: cotidianul Washington Post şi săptămânalul londonez Economist.

Dacă în numărul precedent al revistei am comentat pe larg un scurt fragment din amintitul cotidian de dincolo de ocean, de această dată ne vom ocupa de articolul din "Economist", intitulat "Viktor Orbán , un ungur plin de sine" (cu subtitlul "Poate Uniunea Europeană ţine în frâu pe noii naţionalişti intransigenţi din Europa Centrală?"). Articolul respectiv a fost parţial reprodus în "Adevărul" din 8 martie 2002, sub titlul "Naţionalismul agresiv al premierului Ungariei riscă să reaprindă vrajba în Europa Centrală" şi cu următoarele subtitluri: "Îngrijorare la Bruxelles, provocată de politica Ungariei faţă de vecini. <<Transilvania, parte a spaţiului vital al Ungariei în bazinul carpatic>>, o idee care reînvie fantomele trecutului. Pentru a păstra puterea, Orbán nu exclude o alianţă parlamentară cu gruparea antisemită de extremă dreapta a lui István Csurka".

Iată, aşadar, la cel mai înalt nivel al presei occidentale, confirmarea a tot ceea ce ne străduim, de-o vreme încoace, să demonstrăm în ciclul închinat MRM-ului şi meremiştilor. Să

reproducem, însă, fragmentele respective, pentru a ilustra faptul că subtitlurile cu pricina nu conţin nici o exagerare:

"În ultimele câteva luni, energicul prim-ministru conservator al Ungariei (…) a reuşit să irite pe toată lumea – cu excepţia, poate, a unei majorităţi a alegătorilor unguri, care, luna viitoare, în contrast cu tendinţa manifestată în Europa Centrală, în perioada postcomunistă, i-ar putea acorda un al doilea mandat. Printre cei care nu-l iubesc pe Viktor Orbán se numără liderii ţărilor vecine Ungariei. El provoacă, de asemenea, nervozitate la Bruxelles şi în alte ţări ale Uniunii Europene, cu naţionalismul său insolent. Mai puţin surprinzător, continuă să înfurie opoziţia socialistă, ca şi pe liberali, precum şi o bună parte a intelectualităţii şi presei budapestane, datorită pragmatismului său lipsit de scrupule, îmbinat cu zelul ideologic, dăunătoare tinerei democraţii ungare, ca şi pluralismului şi spiritului de fair-play. El este adesea înfăţişat, indiferent de opiniile publice ale persoanelor respective, ca un populist abil şi şmecher – poate chiar periculos.

Românii au fost şocaţi de <<legea statutului>>, care oferă avantaje celor 2,5 milioane etnici maghiari din România (ca şi altor 2,5 milioane din celelalte ţări vecine), făcând astfel să reapară spectrul iredentismului: înainte de 1920, Transilvania aparţinuse Ungariei. Slovacii sunt nu mai puţin furioşi pentru că aceeaşi lege se aplică şi propriei lor minorităţi ungare. Iar cehii sunt mânioşi pentru că Orbán a dat de înţeles că decretele prin care etnicii germani şi unguri au fost expulzaţi din Cehoslovacia, iar bunurile lor confiscate, după cel de-al doilea război mondial, ar trebui revocate. Fruntaşul conservator ceh Vaclav Klaus evocă sumbru posibilitatea unei axe <<Berlin – Viena – Budapesta>> împotriva Pragăi.

Lui Orbán nu pare însă să-i pese prea mult de toate aceste lucruri. În orice caz, nu duce lipsă de prieteni din afară. El are un prieten de suflet în persoana lui Edmund Stoiber, liderul conservator bavarez, care candidează la postul de cancelar al Germaniei. Cu premierul Italiei, Silvio Berlusconi, e amic la cataramă. Conservatorii austrieci au fost încântaţi de respingerea de către Orbán a încercărilor făcute de ţările Uniunii Europene de a-i ostraciza pentru că l-au acceptat, acum doi ani, pe Jörg Heider în coaliţia lor guvernamentală. (…) Naţionalismul lui Orbán este principala cauză a iritării atâtor oameni din afara Ungariei. De aici şi temerile faţă de Legea statutului. Pentru unii această lege reînvie fantomele secolului trecut, când graniţele şi oamenii erau în devălmăşie călcaţi în picioare. Orbán vorbeşte într-o veselie de <<reunificarea spirituală şi culturală a ungurimii>>, incluzându-i pe cei cinci milioane de maghiari din România, Slovacia şi alte ţări din zonă. <<Transilvania (spune el) este parte a spaţiului vital al Ungariei în bazinul carpatic>>, adăugând, cu degajare, că în momentul în care ţările din zonă vor intra în Uniunea Europeană, <<graniţele nu vor mai avea nici o importanţă>>. Bruxellesul a fost deranjat şi de hotărârea lui Orbán de a trece la aplicarea Legii statutului fără a o discuta în prealabil cu ţările vecine, comportament considerat ca <<neeuropean>>. Cei de la Bruxelles sunt nervoşi şi datorită refuzului lui Orbán de a exclude, în cazul când în urma alegerilor nu se va degaja o majoritate parlamentară clară, posibilitatea de a guverna cu sprijinul extremiştilor din Partidul de extremă dreapta al Vieţii şi Dreptăţii, condus de István Csurka. Mulţi din cei aproximativ 100.000 de evrei din Ungaria, cea mai mare comunitate de acest fel din Europa Centrală, sunt îngrijoraţi. (…)

Orbán poate fi un vecin incomod şi un adversar redutabil. El s-ar putea dovedi un european dubios. Dar este un lider capabil, dintr-o nouă generaţie de central-europeni, pentru care intrarea în UE serveşte doar propriilor interese; <<o uniune europeană tot mai strânsă>> nu este idealul lor. Şefimea de la Bruxelles are, de bună seamă, reticenţa să spună unor asemenea oameni cum să se comporte. Dar va închide ea oare ochii dacă un personaj atât de dezgustător cum este Csurka îl va ajuta pe Orbán să rămână la putere?"

Desigur, fragmentele reproduse din "Economist" merită un comentariu mai amplu, ceea ce vom şi face într-un capitol viitor. Deocamdată doar atât că, conform MTI (Magyar Távirati Iroda – principala agenţie de ştiri din Ungaria), înţelegerea Orbán – Csurka se află într-o fază de finalizare. Numai că, firește, d-l Csurka pune şi condiţii. De altfel, într-o notă a redacţiei, "Adevărul" redă, din sursa citată, o declaraţie de ultimă oră a acestuia:

"Dacă noul guvern va fi format cu sprijinul Partidului Vieții şi Dreptății (MIEP) şi cu voturile grupului parlamentar al acestei formațiuni, o condiție va fi realizarea programului MIEP proporțional cu reprezentarea sa în Parlament".

În ce constă acest program? De două săptămâni nu facem altceva decât să-l prezentăm!

Va fi dispus d-l Orbán să-l asimileze? De ce nu, atunci când cele două programe diferă doar în ceea ce priveşte instrumentarea, nicidecum în ce priveşte obiectivul final?!!

P.S. Culmea este că până şi în situația în care presa occidentală, la comandă politică sau nu, s-ar zice că încearcă să ne ajute, o face cu prețul unei lovituri sub centură, aplicată nu lui Orbán, ci tot nouă, românilor, slovacilor şi sârbilor. De unde şi până unde cinci milioane de unguri în "statele succesoare"? De unde şi până unde 2,5 milioane de unguri în Ardeal? În toată România există, conform ultimului recensământ, 1640000 de maghiari, dintre care cel puțin 200000 se află în Vechiul Regat. În Slovacia există 600000 de unguri, în Serbia (Voivodina) 300000 iar în Croația şi Slovenia aceştia sunt de ordinul miilor. De unde atunci cifrele astronomice din "Economist"?

Firește, întrebarea este retorică. Fie că articolul a apărut la comandă politică, iar autorul textului – specialist în problemele Europei Centrale (şi, fără doar şi poate, partizan a cauzei d-lui Orbán, ca toți "specialiştii" cu care a fost infiltrată mass media din țările mai importante ale lumii) – a recurs, faut de mieux, la această diversiune pentru a justifica eforturile iredentiştilor maghiari (cum să nu lupți pentru recuperarea a o treime din populația țării?), fie că este vorba, pur şi simplu, de dezinformare, de efectul minciunilor sfruntate cu care propaganda revizionistă maghiară intoxică, de peste 80 de ani, opinia publică internațională. Oricum, rezultatul este acelaşi: o lume întreagă se poate întreba, cu temei, dacă Trianonul n-a fost, totuşi, un abuz, o nedreptate săvârşită în dauna Ungariei? Cum să nu-ți pui această întrebare, atunci când Ungaria actuală are zece milioane de locuitori, iar minoritarii unguri din țările învecinate (mai precis, din teritoriile ce au aparținut cândva Ungariei) se cifrează la cinci milioane? Sau nu asta rezultă din articolul din "Economist"? (Desigur, în articol nu se precizează nici numărul românilor din Ardeal, nici procentul de unguri din România, sau din Slovacia, Serbia, Slovenia …)

Aceste cifre, dublate practic, care apar în prestigiosul săptămânal britanic au mai fost prezentate, de nenumărate ori, în alte publicații sau chiar la nivelul unor foruri internaționale. Oare de câte ori cei ce ne reprezintă țara peste hotare au catadicsit să arate falsitatea monstruoasă a acestor cifre şi să demonteze speculațiile ce se fac pe seama lor? Teamă e că niciodată!

Până una-alta, nici măcar cei de la "Adevărul", într-un articol de analiză (la care se adaugă şi o notă a redacției), nu semnalează măcar contrafacerea cifrelor, darmite să le comenteze semnificația!

Şi-atunci la ce să ne aşteptăm la alte nivele "mai calde"?!!

"Zelul ideologic" al d-lui Orbán şi Creştin – Democrația germană

Ne reîntoarcem la articolul din "Economist", pentru că, alături de chestiunea cu "cele cinci milioane de unguri din statele succesoare", mai putem găsi în textul respectiv o mulțime de alte elemente interesante, atât prin ele însele cât, mai ales, prin maniera trunchiată de prezentare.

Desigur, nu ne referim la afirmația că singurii pe care nu-i irită "energicul prim-ministru conservator al Ungariei" sunt tocmai alegătorii, " care se pregătesc să-i acorde un al doilea mandat" – afirmație cantonată în limitele unei simple constatări – pentru că nu avem pretenții absurde: cum să ajungă cei de la "Economist" atât de departe încât să-şi pună întrebarea de ce percutează alegătorii cu pricina tocmai la politica revizionistă a lui Orbán? (Pe de altă parte, după cum am mai afirmat-o, varianta cu comanda politică – însuşită doar pentru a i se diminua impactul şi deturna sensul – nu poate fi nici ea exclusă, situație în care trunchierile şi scoaterile din context au, firește, o cu totul altă semnificație).

În schimb, chestiunea cu zelul "ideologic" intră cât de bine în cadrul pe care am încercat să-l configurăm. Ce fel de zel ideologic sau, mai bine spus, ce fel de ideologie? Să fie vorba de iredentism, de revizionism? După ştiinţa noastră, acestea sunt orientări şi nu ideologii. Pe de altă parte, zelul revizionist al Dreptei maghiare, după cum am mai arătat, poate fi regăsit pe întreg eşichierul politic din Ungaria, deosebirile existente vizând doar maniera de instrumentare şi nicidecum amploarea angajării sau obiectivul final. Cei de la "Economist" chiar nu ştiu care este actuala ideologie a FIDESZ-ului? Să nu ştie dânşii că acesta este afiliat la Partidul Popular European (un fel de Internaţională a Creştin-Democraţiei), deţinător al majorităţii locurilor în Parlamentul de la Strasbourg? Greu de crezut. Sau "zelul" amintit se referă, totuşi, la ideologia creştin-democrată? Dar ce legătură are această ideologie cu iritarea pe care o produce Viktor Orbán în Europa centrală sau la Bruxelles?

Nu ştim ce-a vrut să spună ziaristul de la "Economist", dar ultima noastră întrebare, contrar aşteptărilor unora, este pur retorică. De ce? Înainte de a răspunde, rememorarea unor date se impune. FIDESZ – partidul d-lui Orbán – atunci când a câştigat, în 1998, alegerile din Ungaria, nu avea nimic în comun cu creştin-democraţia sau cu Partidul Popular European. Mai mult, la acea vreme, în Ungaria exista deja un partid popular (KDNP – Keresztény-Demokrata Népi Párt = Partidul Creştin-Democrat), iar FIDESZ nu s-a aliat cu acesta pentru a guverna, ci a intrat în coaliţie cu partidul extremistului Torgyán (FKGP) şi cu cel al radicalului Lezsák (MDF). D-l Orbán şi-a afiliat formaţiunea la Partidul Popular European mai târziu, după ce şi-a dat seama că guvernul pe care îl conduce şi, în primul rând, Ungaria nu au decât de profitat de pe urma acestei afilieri. În ce fel? Desigur, n-a fost vorba nici despre integrarea euro-atlantică şi nici despre cea în UE. De ce? Pentru că Summitul de la Madrid a avut loc în 1997, cu un an înaintea alegerilor din Ungaria (care au adus FIDESZ-ul la putere), iar integrarea europeană n-a fost nicicând o problemă pentru "ţările de la Vişegrad". Afilierea cu pricina s-a produs abia după ce d-l Orbán s-a lămurit în privinţa orientării creştin-democraţilor germani în ceea ce priveşte viitorul Europei de Sud-Est şi asupra avantajelor pe care le-ar aduce Ungariei parazitarea acestei orientări.

Despre ce este vorba? Pentru o deplină edificare, vom reproduce din articolul "Uniunea Europei de Sud-Est – Alternativă la extinderea UE" (Corespondenţă din Berlin de la Mălina Andronescu), publicat în cotidianul Adevărul din 5 decembrie 2000, pe pagina a 13-a. Este vorba despre Karl Lamers, purtător de cuvânt pentru politică externă al fracţiunii Creştin-Democrate din Bundestag, care se pronunţă, citãm: "pentru adâncirea integrării regionale în Balcani şi instituţionalizarea Pactului de Stabilitate sub forma unei Uniuni a Europei de Sud-Est (UESE)". De notat că propunerea a fost prezentată Bundestagului încă în luna octombrie 2000. Iată câteva elemente conţinute în propunere:

- "din această uniune ar putea face parte nu numai statele fostei Iugoslavii, ci şi state vecine, cum ar fi România";
- "UESE ar reprezenta o euroregiune de tip nou (…) care presupune stabilirea unor relaţii de bună vecinătate, a unui sistem de comerţ liber şi crearea unor structuri de securitate comune";
- "…minorităţile naţionale din diversele ţări membre ar fi şi ele reprezentate în instituţiile respective (de conducere ale UESE – n.n.); acestea ar putea fi modelate după exemplul Parlamentului European (deci, un Parlament al Europei de Sud-Est), al Comisiei Europene şi al Consiliului de Miniştri";
- "o astfel de Uniune s-ar constitui ca un fel de structură supraregională; importanţa graniţelor ar fi relativizată, iar în caz că procesul de fragmentare a regiunii ar continua, acest proces nu ar mai fi perceput ca fiind deosebit de dramatic;
- "conceptul noii Uniunii nu exclude viitoare secesiuni în cadrul statelor membre, atunci când s-ar impune concluzia că aceasta ar contribui la pacea şi stabilitatea regiunii". (De notat că problema a fost reluată şi detaliată în septembrie 2001, după cum rezultă din documentul reprodus în nr. 38(555)/19-25 septembrie 2001 al săptămânalului TIMPUL – 7 ZILE).

Deci aşa: în loc de UE – UESE; în loc de NATO – o structură regională de securitate; în loc de inviolabilitatea graniţelor – relativizarea acestora şi câmp liber continuării fragmentărilor!!! Iar

dacă o parte de țară – de pildă Ardealul – dorește secesiunea, aceasta va fi încurajată şi patronată, spre a nu periclita pacea şi stabilitatea regiunii!

Iată, aşadar, "ideologia" d-lui Orbán – de fapt, a creştin-democraților germani – față de care acesta vădeşte amintitul zel remarcabil!

Iată, aşadar, rațiunea adevărată a afilierii FIDESZ la Partidul Popular European!

De altfel, d-l Wilfried Martens, şeful PPE, şi-a exprimat şi direct simpatia pentru cauza d-lui Orbán: "România a arătat dispreț față de Legea Statutului, pentru că MAJORITATEA MAGHIARĂ (s.n.) din Transilvania a fost renegată, repudiată, nu a avut nici un fel de drepturi" (Lumea Liberă Românească, New York, 677/22 sept. 2001, pag. 8).

Aşa stând lucrurile, avem cheia care ne va permite accesul spre toate omisiunile, trunchierile şi scoaterile din context pe care le conține articolul din "Economist". Astfel, vom înțelege de ce se vorbeşte de "cinci milioane de unguri în bazinul carpatic" (în afara granițelor Ungariei), de ce se afirmă că "înainte de 1920 Transilvania aparținuse Ungariei", fără a se preciza durata acestei apartenențe şi condițiile care au făcut-o posibilă, de ce "expulzarea etnicilor germani şi unguri din Cehoslovacia după cel de al doilea război mondial" este prezentată ca o realitate reprobabilă, fără a se menționa că aceasta a sancționat colaboraționismul fervent (inclusiv în acte de represiune) cu ocupantul nazist german, după cum vom înțelege şi de ce, spre "încântarea conservatorilor austrieci", Orbán a respins "încercările UE de a-i ostraciza pe aceştia pentru că l-au acceptat pe Jörg Heider în coaliția lor guvernamentală".

În lumina celor de mai sus, amintita "Axă Berlin-Viena-Budapesta" capătă o semnificație mult mai largă decât cea pe care o sugerează articolul din "Economist", depăşind cu mult temerile lui Vaçlav Klaus şi presupusa arie de interese a acesteia. "Axa" cu pricina evocă, în mod îngrijorător, diverse "scenarii" vânturate prin presa post-decembristă şi expediate cu nonşalanță în sfera ficțiunii maladive, scenarii ce aveau ca numitor comun (şi finalitate) aşa numita "Confederație Dunăreană". (Ideea acestei confederații o putem găsi, de pildă, în "Planul Habsburg", dar şi în opera lui Molnár Gusztáv, de la "Cotitură în politica externă maghiară" şi până la "Problema transilvană".)

N-ar fi oare vremea să trecem de la negarea sau ridiculizarea problemei la luarea ei în serios, de la faza de "scenarită" la cea de conştientizare responsabilă?

Desigur, mai sunt şi alte elemente ce merită semnalate şi comentate. Bunăoară chestiunea cu "reînvierea fantomelor secolului trecut, când granițele şi oamenii erau în devălmăşie călcați în picioare". Şi aici, cei de la "Economist" uită să precizeze cine a călcat în picioare granițele şi căror popoare le aparțineau oamenii călcați în picioare. După cum, este ignorat şi faptul că "spațiul vital" la care se referă Orbán este o sintagmă de esență rasistă, preluată din arsenalul hitlerist ("lebensraum")!

Cât priveşte "granițele ce nu vor mai avea nici o importanță, după intrarea în UE", referirea este la aşa zisa "Europă a regiunilor". De aici încercările disperate de a "regionaliza", pe orice cale, zona, inclusiv (sau mai ales) Ardealul, ceea ce ar permite "ştergerea granițelor" sau chiar integrarea separată a regiunilor (a unora dintre ele) în UE.

Şi, în fine, chestiunea cu "noua generație de central-europeni (căreia îi aparține şi Viktor Orbán – n.n.) pentru care integrarea în UE serveşte doar propriilor interese". Aici, firește, ne-am putea întreba de unde această "generație central-europeană", de unde o atare individualizare sau circumscriere geografică şi geopolitică? Desigur, întrebările sunt retorice, fiind vorba exact de "axa Berlin-Viena-Budapesta" şi de cei care trudesc, împreună, pentru a-i da contur şi finalitate. (Vom reveni).

Asta este situația. Pe ce putem miza? Pe perspectiva ca Orbán să fie avizat la ajutorul lui Csurka şi pe speranța că UE nu va închide ochii la acest ajutor, aşa cum nu a făcut-o nici în cazul lui Heider. Şi, firește, pe antisemitismul notoriu al celor de la MIEP, peste care nu vor putea trece, niciodată, europenii aflați în afara pomenitei "Axe". Şi nici (sau mai ales) marele prieten de peste ocean.

P.S. Desigur, unii se vor întreba ce are săptămânalul britanic "Economist" în comun cu creştin-democraţii germani sau cu cauza d-lui Orbán? Am mai spus-o şi o repetăm: toate marile publicaţii ale lumii au "specialişti în problemele Europei Centrale", marea majoritate a acestora fiind agenţi infiltraţi ai hungarismului sau ai amintitei "Axe".

P.P.S. (la "MRM" nr. X) Judecând după rezultatele primului tur de scrutin al alegerilor din Ungaria, proiectul cu "blocul Dreptei" pare a se nărui, MIEP (4,36%) neobţinând pragul parlamentar de cinci la sută. Ca atare, convenţia FIDESZ-MDF are toate şansele de a pierde alegerile în favoarea MSZP (aliată sau nu cu SZDSZ).

Disputa se va tranşa în turul al doilea (în care se înfruntă doar cei ce n-au obţinut majoritatea absolută în scrutinul uninominal), iar amintita Convenţie de dreapta va putea miza doar pe votul electoratului MIEP, pe când MSZP (P. Socialist) va putea beneficia nu numai de votul simpatizanţilor SZDSZ (partid intrat deja în Parlament), ci şi de unele aranjamente (cedări de locuri) cu liber-democraţii maghiari, cu care se poartă deja negocieri.

De notat că FKGP, partidul d-lui Torgyán (cel care a asigurat, în 1998, victoria în turul II a FIDESZ), nu numai că n-a promovat în Parlament, dar şi-a pierdut practic electoratul (în urma unor multiple scandaluri de corupţie), procentul obţinut de către acesta fiind subunitar.

În lumina celor expuse, scorul de 42 la 41 la sută, cu care MSZP conduce în faţa FIDESZ-MDF, are toate şansele să crească, în turul II, în favoarea socialiştilor.

Ce va însemna, pentru MRM, victoria Stângii în Ungaria? Dacă nu o modificare strategică, măcar o schimbare de ton şi o abordare tactică mai circumspectă a chestiunii.

"Axa Berlin – Viena – Budapesta"

Să revenim la "Axa Berlin-Viena-Budapesta" pentru a ilustra, cu date, cât de veche este ideea şi cât de bătătorită calea dintre cele trei capitale.

Desigur, o inventariere a urmelor lăsate – chiar şi numai în presa vremii – de respectivii paşi ar fi o întreprindere cu desăvârşire utopică. Ne vom rezuma doar la câteva din acestea, selecţionate dintr-un material imens, pe care le-am considerat reprezentative sau chiar definitorii pentru tema în discuţie. (Firește, ne referim exclusiv la perioada ultimilor 12 ani).

Iată câteva fragmente ale unor articole apărute în presa postdecembristă, în ordinea cronologică a apariţiei lor:

- "România a fost dintotdeauna o unitate artificială (…) situaţie valabilă şi astăzi. Mai întâi trebuie sfărâmate în fragmente cât mai mici unităţile create în mod artificial, iar apoi un spirit nou de sintetizare să realizeze din aceste fragmente o unitate adevărată. (…) Deocamdată nu se poate preciza natura acestei integrări. Ar putea fi o confederaţie a Europei Centrale – Confederaţia Dunăreană – ar putea fi Monarhia Habsburgică (în cadrul căreia persoana monarhului ar reprezenta principiul supranaţional)…" (Europa Centrală: dezintegrare şi integrare", Magyar Nemzet, 10 iulie 1992).

- "După destrămarea URSS, dezmembrarea Iugoslaviei şi ruperea în două a Cehoslovaciei, ar urma la rând ultimul stat format în mod artificial: România. (…) Deasupra ei pluteşte cântarea prohodului". ("România, ultimul imperiu colonial", Erdélyi Magyarság, într-un număr special din 1992.

- "… este vorba de un plan geopolitic care prevede crearea, treptată, a unei confederaţii în Europa Centrală, care s-ar plasa iniţial între graniţele fostului Imperiu Austro-Ungar, iar ţesătura acestei comuniuni s-ar constitui pe baza catolicismului…"

Redăm, în continuare, primele cinci etape de edificare a respectivei confederaţii (aşa cum apar ele în sursa din care citărm):

- Crearea organizaţiei Alpi-Adria, care, sub acoperirea pretinsei meniri de a netezi calea Iugoslaviei spre Comunitatea Europeană, urmează să stabilească contacte şi circuite subversive în Slovenia şi Croaţia;

- Obținerea controlului total, prin promisiuni ferme de integrare europeană rapidă, asupra economiei Ungariei;

- Desprinderea paşnică a Sloveniei şi Croației din Iugoslavia;

- Destrămarea Cehoslovaciei;

- Incitarea Ungariei de a revendica unele zone ale României, inoculându-se, paralel, maghiarilor din România ideea desprinderii din statul român şi alipirea la patria mamă".

Urmează, în planul cu pricina, mai multe etape intermediare vizând diverse secesiuni, printre care şi cele ale Voivodinei şi Ardealului, după care ultimele trepte ar fi următoarele:

- "Crearea Confederației Dunărene, sub patronajul Austriei;

- "Asocierea cu Germania, care preia conducerea confederației" . (Am citat din articolul "După 55 de ani de la Diktatul de la Viena, noi proiecte privind Transilvania – Planul Habsburg", Unirea, nr. 1599-28 august 1995).

Până aici o remarcabilă consonanță, inclusiv cu cele petrecute în zonă. Să vedem, însă, şi alte surse:

"… Ungaria ("istorică" – n.n.) va renaşte, în momentul în care – împreună cu partenerii istorici – se va integra într-o nouă alcătuire suprastatală, mai largă decât cele anterioare, alcătuire ce va fi destul de aproape spre a asigura stabilitate civică şi destul de departe pentru a permite, fără îngrădiri, continuarea unei istorii bazată pe comunitatea de tradiții, valori şi interese". (Molnár Gusztáv: "Cotitură în politica externă maghiară", României Magyar Szó din 12 ianuarie 1996).

Desigur, am putea continua, mult şi bine, cu depănarea textelor similare, dar considerăm că cele reproduse sunt suficiente pentru a ilustra vechimea "axei" d-lui Klaus şi semnificația mult mai largă a acesteia. Să încercăm să rezumăm. Deci, toate statele noi apărute în zonă după 1918 şi consfințite prin tratatele de pace de la Versailles şi Trianon sunt nişte alcătuiri artificiale care trebuie dezintegrate în fragmente cât mai mici. De ce? Pentru a se putea "reveni la 1914" prin reintegrarea ("naturală") a acestora într-o nouă alcătuire suprastatală, mai largă decât cele anterioare, peste nucleul austro-ungar suprapunându-se umbrela germană. Altfel spus, un imperiu germano-austro-ungar, botezat Confederația Dunăreană, cu capitala la Berlin, care să cuprindă toate teritoriile Monarhiei Austro-Ungare şi pe cele ale Germaniei lui Bismarck.

Pare o fantezie de prost gust? Se poate, dar două din cele trei "state succesoare" (ale defunctei Austro-Ungarii) sunt dezintegrate deja – Cehoslovacia ruptă în două, Iugoslavia literalmente spulberată – iar pentru secesiunea Ardealului s-a dus şi se duce un veritabil război, pe multiple planuri şi cu o consecvență demnă de toată admirația.

Bine-bine, vor spune unii, cum rămâne atunci cu Uniunea Europeană, cu tot ceea ce s-a întreprins până acum în această direcție, cu toate principiile, angajamentele şi proiectele de viitor? Am putea răspunde şi numai cu o simplă trimitere la planurile CDU vizând viitorul Europei de Sud-Est: cu ce este UESE mai puțin "fantezistă" decât Confederația Dunăreană? Cine ne poate garanta că CDU, odată (re)ajunsă la putere şi prinzând o conjunctură favorabilă, nu va aborda, explicit, şi problema confederației respective?

Simple speculații, vor spune aceiaşi sceptici. Fie! Să vedem atunci şi alte păreri. Să-i dăm cuvântul d-lui Molnár Gusztáv, politolog şef la Institutul de geopolitică central-europeană din Budapesta:

"… structura noii Europe va fi determinată de nucleul federativ vizibil în figura 3 (Germania + Austria – n.n.) precum şi de periferiile federale ce se leagă din toate direcțiile de acest nucleu (este vorba, cu precădere, de teritoriile fostului imperiu Habsburgic – n.n), iar nu de statele şi forțele politice care forțează menținerea sistemului de state naționale. Conservatorii englezi anti-europeni, francezii ce nu se pot elibera de gaullismul de dreapta şi de stânga, italienii care tot amână introducerea federalismului (…) vor face bineînțeles tot posibilul pentru a bloca acest proces …" (Molnár Gusztáv: "Problema transilvană", Ed. Polirom, Iaşi, 1999, pag. 27).

Ce spune politologul "Axei"? Spune că "nucleul federativ", împreună cu "periferiile federale", se pot dispensa de prezența "statelor naționale" şi îşi pot constitui "supra-statul", dacă nu o confederație europeană, atunci una central-europeană.

Este suficient de limpede? Mai poate părea unora atât de greu de înțeles că problema va fi decisă nu la nivel teritorial, ci la nivel de concepte? (Cu alte cuvinte: Europa regiunilor versus Europa statelor naționale!). Şi-atunci, statele naționale neacceptând modelul regional (care presupune o federalizare prealabilă), "nucleul federativ" împreună cu "periferiile federale" (fragmentele de Mitteleuropa) de ce să nu-şi poată închega propria Uniune "Europeană", singura viabilă din punctul lor de vedere?

Iată, aşadar, calea pe care se poate realiza, fără a încălca principiile europene (ba chiar pozând în apărător al acestora), respectiva Confederație Dunăreană sau Central-Europeană.

Altele sunt problemele care-i frământă pe cei de la Berlin, Viena şi Budapesta: integrarea dezintegraților (a unora dintre ei) şi, mai cu seamă, dezintegrarea celor ce au rezistat, peste 12 ani, încercărilor de dezintegrare. De altfel, faptul este subliniat şi de către acelaşi Molnár Gusztáv (în aceeaşi sursă citată):

"Dificultatea majoră în calea realizării acestui proiect nu o constituie faptul că nici în UE nu există unanimitate asupra lui, ci că această istorică schimbare de model are şanse de a se realiza doar în acea parte a Europei care se întinde la vest de linia de demarcație a lui Huntington".

De ce incomodează linia lui Huntington? Nu ea incomodează, la urma urmei, ci faptul că Ardealul, aflat la vest de această linie, aparține României şi nu poate fi (deocamdată, cel puțin) nici măcar regionalizat.

Quod erat demonstrandum!

P.S. De menționat, pentru a sublinia simetria, că organizația Alpi-Adria (a cărei existență reală mi-a fost confirmată, la Linz, în 1991, într-o emisiune a unui post austriac de televiziune) are un corespondent, în Ardeal, care se numeşte Alpi-Carpați.

Poate se va găsi vreun sceptic care să-mi spună că este vorba de o simplă coincidență.

P.P.S. Desigur, în lumina rezultatelor primului tur de scrutin din Ungaria, d-l Orbán nu mai poate miza pe ajutorul MIEP, ci cel mult pe cel al electoratului acestuia. De altfel, o parte a acestui electorat a trecut deja, cu arme şi bagaje, în tabăra FIDESZ-MDF, ceea ce şi explică neintrarea MIEP în Parlament. Aşa s-au întâmplat lucrurile, şi nu prin "refuzul extremismului lui Csurka", cum se chinuiau să demonstreze, la Radio România Actualități în seara zilei de 11 aprilie 2002, o seamă de "analişti" şi "formatori de opinie" din țară şi străinătate.

De ce s-a produs acest transfer? Din două motive: o dată, că retorica lui Orbán se deosebea prea puțin de cea a lui Csurka şi, în al doilea rând, pentru că şansele convenției "creştin-democrate" de a câştiga alegerile erau incomparabil mai mari. De altfel, cei ce au optat pentru FIDESZ-MDF (şi în dauna MIEP) reprezintă o cantitate neglijabilă. Reamintim, în acest sens, că MIEP, în 1998, a obținut doar 14 mandate (3,63%) din totalul de 385, iar acum, în 2002, acestuia i-au lipsit doar ceva peste 0,5 la sută voturi pentru a accede în Parlament.

Aşa stând lucrurile, chestiunea cu "refuzul extremismului" este o speculație total lipsită de acoperire.

Cât priveşte calitatea "analiştilor" străini, este suficient să amintim că unul dintre aceştia (un englez al cărui nume nu l-am reținut), tocmai cel ce remarcase primul "refuzul extremismului" de către electoratul maghiar, aprecia succesul lui Orbán (cel mai mare număr de voturi din istoria partidului) ca rezultat al faptului că a reuşit, prin retorica sa (condamnată de forurile europene) să fure o parte din voturile MIEP!

Fără comentarii.

"Fantezii", "supralicitări electorale" şi "răstălmăciri"

Desigur, se vor găsi unii care să ne vorbească despre supralicitări propagandistice cu viză pur electorală, despre fantezii fără nici o şansă de finalizare, despre pure speculații bazate pe nişte declarații şi inițiative ce aparțin trecutului sau unor alte contexte, despre răstălmăcirea unor gesturi ce vizează nu revendicări teritoriale, ci păstrarea identității etnice şi spiritual-culturale a unor

minoritari şi aşa mai departe. După cum, alţii ne vor reproşa, probabil, că ne-am ales un moment cât se poate de nepotrivit pentru a aborda subiectul cu pricina.

Tuturor acestora le-am reaminti că "fanteziile" respective au generat, cu 60 de ani în urmă, Diktatul de la Viena şi holocaustul (nu este nici o exagerare!) românilor din Ardealul de Nord, despre care – spre deosebire de alte seminţii – nu avem voie să vorbim nici acum, au declanşat agresiunile antiromâneşti din 1945-1946, au determinat colaboraţionismul maghiar cu ocupantul sovietic din acelaşi Ardeal de Nord – cu urmările cunoscute, după cum aceleaşi "fantezii" au încercat, mai târziu, să dea revoluţiei din Timişoara un caracter "central-european", iar, în martie 1990, să declanşeze un război civil, de sorginte etnică, în Ardeal.

Cât priveşte "supralicitările electorale", acestea se fac, de regulă, pe tema cea mai "crocantă", pe subiectul cu cea mai mare priză la public. Oare de ce acest subiect, în Ungaria, este exact revizionismul"?

Despre "scoaterea din context", doar atât că numai un orb n-ar putea să vadă că acesta – contextul - este, în cazul de faţă, nu variabila determinantă, ci doar cadrul aleatoriu care sporeşte sau limitează şansele, dacă ar fi să (re)amintim doar faptul că până şi în toamna lui 1956 (paralel cu revoluţia ungară) s-a încercat secesiunea Ardealului! (Vezi Tofalvi Zoltán: "Magyarok a vádlottak padján", Erdélyi Magyarság, nr. 16, noiembrie 1993, pag. 2)

În ceea ce priveşte "răstălmăcirea", dacă mai e nevoie de alte argumente, să ne reluăm "navigatul" pe Internet, pentru a vedea dacă ideile şi propunerile vehiculate pe reţeaua respectivă vizează păstrarea identităţii minoritarilor maghiari, sau anularea efectelor Trianonului.

Pentru a intra, însă, în atmosferă, să ne întoarcem la scrisoarea premierului Orbán către ungurii din ţările vecine (15 martie 2002):

"Construim o ţară care să fie patria comună a maghiarilor din Ungaria şi a celor din părţile ce au fost rupte din Ungaria"!

Este vorba de o metaforă, de o comunitate spirituală al cărei prim pas a fost realizat prin Legea Statutului, sau despre o "Ungarie a tuturor ungurilor"? Să vedem ce-a declarat acelaşi premier al Ungariei, la 15 martie 1999:

"Atât în 1848, cât şi în 1956 (!) sau 1989, la fel ca şi astăzi, n-am dorit şi nu dorim altceva decât libertate, independenţă şi o Ungarie a tuturor ungurilor"!

A considera că această declaraţie se referă la refacerea efectivă a Ungariei Mari este, oare, o răstălmăcire?

De altfel, d-l Orbán nu este, câtuşi de puţin, o voce singulară (la nivel de conducere, fireşte), pentru că iată ce declara, cu aceeaşi ocazie (15 martie 2002), preşedintele Parlamentului Ungar, d-l Áder János:

"Un singur pas ne mai desparte de refacerea, în cadrul Europei Unite, a unităţii naţiunii maghiare, prin reconectarea fragmentelor de naţiune ce au fost rupte din Ungaria"!

Care să fie acest pas? Integrarea în UE? Sau "regionalizarea" Ardealului (a Voivodinei şi Felvidékului) pentru a fi apte de integrare Într-o "Europă a regiunilor"?

Iarăşi voi fi acuzat de speculaţii. Fie! Atunci măcar să apreciez că (încă) se vorbeşte de "fragmente de naţiune" şi nu de teritorii!

Oricum, primul pas spre unificarea "fragmentelor de naţiune" s-a făcut, prin impunerea Legii Statutului. Cel de al doilea, după cum am văzut într-un capitol anterior, va fi reprezentarea parlamentară (în Parlamentul Ungar, fireşte!) a ungurilor din afara graniţelor. Care să fie următorul pas? Să vedem ce spun reţelele electronice de comunicare:

From : Kalman Toth
To : viktor.orban@meh.hu
Sent : Wednesday, january 09,2002 6:02 AM
Subject: Magyar állampolgárságot minden határontuli magyarnak! (Cetăţenie maghiară pentru toţi ungurii din afara graniţelor)

Toţi ungurii din afara graniţelor au dreptul la cetăţenia maghiară! Ei nu poartă nici o vină pentru faptul că s-au născut în afara nedreptelor graniţe trianonice. Ei nu vor, atunci când atâtea popoare şi-au dobândit libertatea în jurul nostru, să mai trăiască sub oprimare "democratică" străină.

Pe ce bază s-au separat slovacii de cehi? Pe ce bază maghiarimea mai este ținută sub opresiune? Trianonul mai este valabil în 2002? Numai pentru unguri?

Politica guvernului Orbán de unificare paşnică a naţiunii este greşită. Obsesia lui Orbán vizând intrarea în UE a diluat programul FIDESZ privitor la ungurii din afara hotarelor. Înaintea alegerilor deja şi partidele de stânga joacă pe cartea naţională, putându-i depăşi, măcar în retorică, pe cei de la FIDESZ.

Exceptarea Austriei de la legea Statutului a fost o greşeală. Dacă UE este atât de interesată de soarta minorităților, atunci n-ar fi avut motive să protesteze. O altă greşeală: diluarea Legii Statutului sub presiunea vecinilor opresori şi consecutiv cerințelor de integrare în UE.

Cetățenia maghiară trebuie separată de sfera asigurărilor sociale şi a impozitelor. Fiecare ungur, oriunde ar trăi, este îndreptățit la cetățenia maghiară. Comunismul a căzut de peste 10 ani, a sosit momentul ca un guvern care se proclamă de dreapta să ducă o politică națională demnă de această orientare.

Trebuie creat un parlament bicameral (care a existat, ca atare, în secolul al 19-lea). Ungurilor din afara granițelor trebuie să li se asigure o reprezentare proporțională, în camera superioară a acestuia. Reunificarea paşnică a națiunii maghiare trebuie adusă la ordinea zilei. Pentru ungurii din Csikszereda (Miercurea Ciuc – n.n.) doar democrația maghiară înseamnă democrație. Pentru cei 2,6 milioane de unguri din Ardeal, democrația românească nu înseamnă altceva decât opresiunea valahilor balcanici şi subdezvoltați, opresiune veche de 81 de ani, de care suntem sătui până peste cap."

Toth Kálmán, New York, 2002, jan. 9.

Iată, aşadar, un posibil "următor pas", întru completarea "statutului" şi al "reprezentării parlamentare". (Şi, firește, spre construirea "patriei comune"). D-l Toth are idei originale şi novatoare? Să fim serioşi! (Originală este doar cifra de 2,6 milioane, cu care domnia sa bate toate recordurile în materie!). Chestiunea cu acordarea cetățeniei a apărut, în presa maghiară, cu mulți ani în urmă. Iată un exemplu:

"În cazul Ungariei, Trianonul a indus o situație fără precedent în istorie: 71 la sută din suprafața țării a fost atribuită statelor succesoare, trei (două, de fapt – n.n.) milioane şi jumătate (nu cinci, totuşi, ca în "Economist"! – n.n.) din etnicii maghiari fiind obligați să devină cetățenii altor state. Modificarea prin forță a granițelor, generând o atare situație de excepție, impune, în mod logic, reconsiderarea noțiunilor de patrie, națiune, cetățenie. (…) Posibilitatea de a-ți alege cetățenia ar trebui să fie inclusă în categoria drepturilor universale ale omului. (…) Pe de altă parte, Ungaria este îndrituită să-şi adapteze legislația situației post-trianonice care i-a fost impusă, asimilând aşa numitele "jus sanguinis" (dreptul naşterii) şi "jus terrae" (dreptul teritorial), în baza cărora orice etnic maghiar, născut din părinți maghiari şi trăitor pe teritoriul fostei Ungarii Sanştefaniene, ar deveni automat cetățean maghiar, pentru că s-a născut şi trăieşte pe pământul natal, în propria patrie, de unde n-a emigrat nicicând. (…) Dubla cetățenie ne-ar asigura fundalul juridic pentru exercitarea drepturilor noastre, incluzând aici şi autonomia personală, culturală şi teritorială, şi ne-ar permite consacrarea realității că suntem parte de națiune întemeietoare de stat, pe pământul nostru natal, în propria patrie, şi nu minorități naționale ale Ucrainei, Slovaciei, Serbiei sau României. Nerecunoaşterea acestei realități va impune revizuirea Trianonului în spiritul lui restitutio in integrum". (Ujvári Ferenc: "Szabad elhatározásbol", Erdélyi Magyarság,nr. 20/octombrie 1994, pag. 15).

Iată, aşadar, o "expunere de motive" mult mai clară, mai amplă şi, firește, mai veche decât cea a d-lui Toth din New York, făcută într-un periodic din Budapesta (dar care este tradus în toate limbile de circulație universală şi publicat în 17 țări importante ale lumii) de către un doctor în ştiințe juridice, domiciliat în … Cluj-Napoca.

Este d-l Ujvári, la rândul său, un original, un novator? Da´de unde! D-l Szürös Mátyás, preşedinte interimar al Ungariei, în celebra sa scrisoare către ungurii din Ardeal (din 15 martie 1990) enunța deja păreri apropiate, iar nu mai puțin celebra Declarație de la Cluj a UDMR, din 1992, "privind problema națională", vorbea de "națiune întemeietoare de stat", "subiect politic de sine stătător", "parte constitutivă de stat", "națiune coparteneră" sau "asociată la putere națiunii

române” şi aşa mai departe. În consecinţă, d-l Ujvári, ca specialist (inclusiv în iredentism), continuă doar o veche preocupare, încercând să-i stabilească un “cadru juridic”. Printre altele, domnia sa încearcă până şi o extrapolare a nesupunerii civice, de la nivel individual la cel de persoană juridică şi, ca atare, la nivelul statului maghiar în raport cu cel român. Aici, trebuie s-o recunoaştem, d-l Ujvári apare, totuşi, într-o postură de novator.

Până una-alta, precedentul cu Legea Statutului există, iar pe această piatră de temelie se poate construi orice, sau aproape orice.

O va face guvernul Orbán dacă va obţine un nou mandat?

Vom trăi şi vom vedea. Inclusiv reacţia României. (După Summitul de la Praga, fireşte!)

P.S. Se pare, totuşi, că guvernul Orbán n-o va face, cel puţin nu în următorul mandat, judecând după rezultatele preliminare ale alegerilor.

O va face guvernul socialist? Vom vedea. Până una-alta, Medgyessy Péter, imediat după aflarea rezultatelor, şi-a reiterat intenţia de a fi prim-ministrul celor zece milioane de unguri din Ungaria, pentru cei din afara graniţelor asumându-şi doar răspunderea, pe când Orbán Viktor, după ce şi-a recunoscut înfrângerea, a ţinut să precizeze: “Viitorul nostru îl reprezintă nu o Ungarie cu zece milioane de unguri, ci naţiunea maghiară de 15 milioane”! Rămâne de văzut dacă între cele două declaraţii există şi diferenţe de fond.

Hoţul strigă: - Prindeţi hoţul!

Dacă până acum ne-am ocupat de “contribuţii constructive” (din punctul de vedere al MRM, fireşte) a sosit momentul să prezentăm, aşa cum promiteam în capitolul VII, şi nişte pure aberaţii, greu sau imposibil de încadrat în vreo altă categorie. Iată câteva texte reprezentative:

From : Kolozsi Design <kolozsi@optushome.com.au>

To : <trianon@yahoogroups.com>

Sent : 11 jan.2002 05:29

Subject: Re: (TRIA-NON) Román vágyak a Tiszáig és tovább. (Pofte româneşti până la Tisa şi mai departe)

“Stimate Kovács Rezsö, nu vă înţeleg afirmaţia următoare: <<N-ar fi rău să avem şi noi în Ungaria o minoritate de un milion de români, pentru a putea răspunde cu aceeaşi monedă dacă ungurii din România sunt discriminaţi>>. O dată, că în România sunt nu unul, ci trei milioane de unguri. (Şi astfel cade şi recordul stabilit de d-l Toth! – n.n.). În al doilea rând, că noi n-am discriminat niciodată minoritatea românească din Ungaria, pe când maghiarii din România sunt supuşi, de 82 de ani, unui tratament incalificabil. Astfel:

- s-au lichidat, în acest interval de timp, toate universităţile şi şcolile medii, păstrându-se doar o parte din şcolile elementare în limba maghiară;
- au fost suprimate toate inscripţiile în limba maghiară şi au fost schimbate toate denumirile;
- a fost interzisă folosirea limbii maghiare, inclusiv pe stradă;
- au fost expropriate toate averile bisericeşti maghiare, iar confesiunea maghiară (!!! – s.n.) greco-catolică a fost lichidată;
- au fost expropriate toate edificiile statului maghiar, iar arhivele au fost distruse;
- între 1920-1960 aproximativ un milion de unguri au fost deportaţi din Ardeal în diferite zone ale României, bărbaţii separat de femei şi în condiţii de domiciliu forţat, pentru a nu se putea căsători între ei;
- cei ce s-au opus acestei discriminări de ordin etnic, religios, economic şi politic au fost lichidaţi prin accidente înscenate, lagăre de exterminare etc.;
- numai în timpul construirii canalului Dunăre–Marea Neagră, din cele 500.000 de victime 75 la sută au fost intelectuali unguri.

Aş mai putea continua ore în şir cu enumerarea actelor de barbarie comise de românii şovini împotriva autohtonilor din Ardeal!! Şi pe care le mai comit şi astăzi”! De pildă, nenorocitului (“Nyavalyás”) ăla de Antonescu, criminal de război (care organiza pogromuri împotriva evreilor şi a ungurilor), i se ridică statui! O astfel de statuie vor să ridice şi în centrul Clujului, oraşul meu natal!

În schimb, nu mi se permite să restaurez, împreună cu un grup de sculptori de origine maghiară, statuia lui Matei Corvin, marele rege maghiar al renaşterii, pentru că este vorba de un monument maghiar!

Şi faţă de toate acestea, cei 60.000 de români din Ungaria au şcoli de toate gradele în limba română, inclusiv universităţi. În ultimii 700 (cu precădere 200) de ani, de când strămoşii noştri le-au permis, în calitate de mână de lucru ieftină, să se aşeze în Ardeal, aceştia au beneficiat de drepturi egale, de libertatea de a-şi folosi limba, religia, de a trăi şi a se înmulţi nestingheriţi. Altfel nici n-ar fi reuşit să ni se suie în cap!

Noi le-am tipărit biblia, manualele şcolare, noi le-am dat totul. Iar ei, din recunoştinţă, nu se mai mulţumesc cu ceea ce au obţinut, prin minciună şi înşelătorie, în 1920, ci vor să-şi extindă <<România Mare>> până la Tisa sau chiar până la Szombathely! În detrimentul Ungariei!

Atât despre nenorociţii d-tale de români! Aceştia n-au fost prigoniţi niciodată în ultimii 700 de ani de când s-au infiltrat pe pământul nostru strămoşesc sumero-scito-huno-avaro-maghiar!

Cu stimă patriotică: Dr. Kolozsy Sándor, C.D.V.A., preşedintele grupului din Sydney al Uniunii Mondiale Ardelene.”

Am exagerat oare atunci când am vorbit de aberaţii, sau am folosit un eufemism? Şi suntem abia la început!

S-ar zice că textul ne scuteşte de orice comentarii, cel mult ne-am putea întreba cum de nu se prăvale cerul peste capul d-lui Kolozsy, sculptor de reputaţie mondială? Şi totuşi, sunt trei chestiuni care reclamă măcar nişte precizări. O dată, cea cu “Canalul”, care e o minciună demnă de Guiness Book. În loc de orice punere la punct, să citäm din Leontin Jean Constantinescu, jurist de talie mondială şi creatorul Dreptului Comunitar European:

“Când intelectualitatea română era exterminată de facto la Canalul Dunăre - Marea Neagră, intelectualitatea maghiară nu se număra printre victime, ci printre beneficiarii indirecţi sau chiar în aparatul de oprimare”. (L.J.Constantinescu: “Chestiunea Transilvaniei”, Ed. Jurnalul Literar, Bucureşti, 1997, pag. 217).

Şi asta o spune unul din artizanii Uniunii Europene! Nu este suficient? Atunci să mai adăugăm că doi dintre cei ce au săpat la Canalul cu pricina au fost tocmai Aurel Millea şi Carmen Mureşanu (născută Millea), socrul şi cumnata lui Leontin Constantinescu” Aşa că acestuia nu i-au lipsit nici informaţiile direct de la sursă. Cei ce au supravieţuit respectivilor patru ani de regim de exterminare pot depune mărturie că nici picior de ungur nu a călcat vreodată pe-acolo!

În al doilea rând, ce e cu “poftele” românilor de a împinge graniţele “României Mari” până la Tisa sau dincolo de ea? Ne lămureşte acelaşi Kolozsy Sándor, într-o corespondenţă din 8 I 2002, expediată de la aceeaşi adresă:

“Stimaţi compatrioţi!

Sunt în posesia unei hărţi a <<României Mari>>, primită de la preotul Bălosu din Florida pe la începutul anilor ´80, pe care ţara respectivă nu se întinde, aşa cum am fost obişnuiţi deja, de la Nistru până la Tisa, ci până la graniţa noastră cu Austria!

Trebuie să fim foarte atenţi după ce şi România se va integra în UE, pentru că aceasta s-ar putea să ne provoace mari necazuri. Să ne amintim de perioada de dinaintea primului război mondial, când, în mod deliberat şi planificat, românii s-au aşezat pe linia Timişoara-Arad-Munkács, creând un veritabil inel, pentru ca după război să separe Ardealul de Ungaria exact pe această linie.

Ce se întâmplă astăzi? După cel de al doilea război mondial, dar mai ales după căderea lui Ceauşescu şi până în zilele noastre, o mare masă de familii valahe s-au stabilit în Ungaria. Dar unde? Tocmai pe linia Tisei, începând cu punctul unde râul pătrunde pe teritoriul actualei Ungarii mutilate!

Deci, după părerea mea, s-a construit şi continuă să se construiască cel de al doilea <<inel>>, după modelul celui anterior!

I-am avertizat, în acest sens, pe premierii Antall, Horn şi Orbán, dar n-am primit nici un răspuns.

Atrag atenţia ungurilor de acasă să fie vigilenţi şi să nu mai permită această infiltrare, pentru că altfel va urma, pe această linie, o a doua ruptură teritorială. (…)

La fel se întâmplă, în nord, cu cehii. Dacă nu vom fi atenţi, nouă nu ne va mai rămâne nimic!

Cu stimă maghiară,

Dr. Kolozsy Sándor,www.kolozsy.com.au"

Aşa cu poftele imperialiste ale românilor!

Mi se va spune, probabil, că d-l Kolozsy este "plecat cu pluta". Oare? Să vedem şi alte păreri:

"Infiltrarea subversivă a românilor este foarte periculoasă, trebuie să realizăm că până şi mutilata patrie post-trianonică ne este periclitată! Îmi voi pierde minţile dacă acest popor murdar şi viclean va pune mâna şi pe Szeged!!! De secole se întâmplă acelaşi lucru. DEŞTEPTAREA! "Domnii" unguri, "întreprinzătorii" de secole importă mână de lucru valahă ieftină. Când vor fi destui, vor începe şi de această dată să-şi ceară "drepturile". E terifiant şi, repet, suntem în pericol de moarte. HVIM – pe măsura puterilor sale – va face totul pentru a stăvili procesul!

Toroczkai László – www.hvim.com"

Oare şi d-l Toroczkai este "plecat cu pluta"?

Cât priveşte cea de a treia chestiune care reclamă o precizare, cea cu naţiunea strămoşească sumero-scito-huno-avaro-maghiară, deocamdată doar atât că amintiţii vorbeau aceeaşi limbă şi au stăpânit, din totdeauna, Bazinul Carpatic. Ba mai mult, cei mai vechi dintre "sumerienii" respectivi au fost secuii, iar dacii, veniţi după ei, vorbeau tot aceeaşi limbă, drept care i-au primit cu braţele deschise şi pe huni, şi pe avari, şi pe unguri!

Ţin să liniştesc pe toată lumea că "n-am plecat cu pluta" şi că în capitolul următor voi prezenta, pe larg, problema, apelând tot la poşta electronică şi la părerea, de această dată, a unor istorici argentinieni de origine maghiară.

Limba dacilor nu mai reprezintă un mister

De unde aberaţia cu semînţia sumero-scito-huno-avaro-maghiară, incluzându-i şi pe daci, despre care aminteam în episodul precedent? Nu este vorba de nişte diletanţi, ci de istorici cu patalama, profesori universitari, academicieni etc. Dar mai bine să reproducem textul cu pricina:

… Original Message…

From : Szittya

To : Szarka László

Sent : Tuesday, January 08,2002

Subject: FW: Dák történelem

D-l Szarka, la rândul său, transmite mai departe:

From : <szarka@flash.net>

To : <trianon@yahoogroups.com>

Cc : <magyarhistoria@yahoogroups.com>

Sent : 09 ian. 2002 15:32

Subject: (TRIA-NON) Fw: Dák történelem (Istoria dacilor – n.n.)

Agenţia de ştiri Szittya:

"În legătură cu discuţia referitoare la problema istoriei dacilor, atragem atenţia celor interesaţi asupra unei valoroase lucrări publicate în 1978, la Buenos Aires, de către Asociaţia

profesorilor universitari şi academicienilor de origine maghiară din Argentina, împreună cu teologul iezuit şi istoricul Prof. Pesti Jozsef S.J. şi sumerologul Badiny Jós Ferenc.

Reproducem câteva pasaje din materialul respectiv: <<Transilvania a fost anexată României, consecutiv Tratatului de la Trianon din 1920, după ce, din 395 şi până în 1920 – deci aproape două milenii – ea a fost parte integrantă a imperiului huno-avaro-maghiar. (De menţionat că hunii, avarii şi ungurii au vorbit aceeaşi limbă, aparţinând aceluiaşi popor). (…)

Denumirea de Dacia este de proveniență romană. Traian, cuceritorul Daciei, este cel ce i-a dat această denumire, tot de la el provenind şi cea de Transilvania. Numele străvechi al teritoriului a fost Erdély, ceea ce în limba băştinaşilor sekeli–siculi–agatârşi însemna un ţinut muntos împădurit, semnificaţie ce corespunde celei pe care o are Transilvania. (…) Herodot scrie că agatârşii locuiau în Transilvania, pe valea Mureşului. (Cartea a 4-a, XLIX). (…)

Dovada cea mai eclatantă că poporul sekel din Erdély – Transilvania provenea din Subar (coasta mediteraniană a zonei Siria-Palestina) este faptul că a adus cu el scrierea cuneiformă feniciană, a cărei variantă o foloseşte şi astăzi. Aceeaşi scriere o regăsim şi la sciți, huni şi unguri, ceea ce dovedeşte continuitatea în Bazinul Carpatic. (…)

Cine sunt dacii?

Neexistând nici o confirmare istorică a faptului că dacii ar fi fost traci, trebuie să-i acordăm credit lui Alexandru cel Mare, care, adresându-se oştenilor săi, afirma că denumirile de dac, sac şi get definesc acelaşi popor. Iată textul original: Sogdiani, Dahae, Sacae, Massagetae sui juris sunt, omnes hi simul si terga nostra viderint sequentur, illi enim ejusdem nations sunt. (Curtius: Historianum L.VL).

Pe de altă parte, Kephart ne informează că dacii au fost un popor numeros, aşezat în jurul Mării Caspice, sub stăpânirea lor aflându-se şi Khorezm-ul. De fapt, ei au întemeiat imperiul parţilor, ce se întindea de la Eufrat până la Ind. Iată citatul din Kephart (cu trimitere la Strabon): Dahae from around the Caspian Sea, who also had invaded Parthia, joined with Medians and soon formed the Parthian Nation.

Centrul cultural şi ştiinţific al acestei zone fiind, la acea vreme, Khorezm-ul (situat la est de Caspica), etimologia denumirii – cu care şi prof. Djakonov este de acord – mi se pare deosebit de importantă:

Ku – Mah – Ar – Iz – Ma (în babiloniană)

Ku – Mah – Gar – Ries – Ma (în sumeriană)

Semnificaţia fiind, în ambele limbi, cea de pământ întins al unei populaţii puternice.

Ca atare, Khorezm este denumirea inițială a acelui popor mare şi puternic care i-a inclus pe daci, saci, geți, huni, sarmați, choresimi, subari, sabiri şi maghiari, popor pe care grecii îl defineau sub termenul generic de sciți.

Acest mare popor a avut aceeaşi scriere (cuneiformă) şi aceeaşi limbă, cu nuanțe dialectale. În baza acestei comunități, sekelii (siculii), primii stabiliți în Transilvania, s-au putut înțelege cu mai târziu veniții daci, iar aceştia, mai apoi, cu hunii, rămăşiţele acestora cu avarii, iar aceştia, la rândul lor, cu ultimii veniți – ungurii, care, ca şi toți ceilalți, vorbeau aceeaşi limbă.

Această comunitate de limbă şi scriere transcede secole şi milenii, şi astfel capătă înțeles şi faptul că marele rege hun Attila purta şi titlul de rege al daco-geților. După cum, la fel de firesc şi logic apare şi faptul că dacii şi sekelii, care au supraviețuit ocupației romane, i-au primit cu brațele deschise pe hunii lui Attila.

De altfel, în acelaşi sens pledează şi etimologia celui mai cert autentic nume dac, consemnat de istorie, cel al regelui Decebal (Dezebal), care capătă un înțeles doar în limba sumeriană.

Forma inițială (sumeriană) este de DI – ZI – BA – AL, unde:

DI – DU = copil

ZI = viață, lumină, drept

BA – AL = a domni, domnie, forță divină

Deci, DE-ZE-BAL – DI-ZI-BA-AL înseamnă: copil strălucit al forței divine.

În consecință, atât datele istorice cât şi cele lingvistice exclud posibilitatea ca între poporul dac, de origine turanică, şi cel valah, de sorginte iliro-albaneză şi format pe coastele Mediteranei, să existe orice fel de legătură>>"

Iată, aşadar, cea mai radicală rezolvare a problemei "autohtonilor" din Bazinul Carpatic şi a "continuității" milenare a acestora.

S-a rezolvat, astfel, problema secuilor – cei mai vechi "autohtoni"!

S-a rezolvat, de asemenea, problema dacilor (care incomodau, firește, mult mai mult decât romanii), aceştia fiind din acelaşi neam cu hunii, avarii şi ungurii şi, oricum, veniți în zonă după secui (siculi, sekeli etc.)!

S-a rezolvat, în egală măsură, şi problema noastră, a românilor, născuți în sudul Dunării şi infiltrați, începând cu secolul al 13-lea, ca "mână de lucru ieftină", în regatul maghiar! (Pardon, în bimilenarul imperiu huno-avaro—maghiar, pe pământul strămoşesc al secuilor!!!).

Desigur, mi se va spune că la aşa o aberație nu ai cum replica. Aşa o fi. Dar asta va însemna că, în scurt timp, opinia publică maghiară (căreia îi convine varianta) şi cea internațională (care habar n-are de istoria zonei cu pricina) îşi vor însuşi varianta "argentiniană", cu toate implicațiile aferente. Deja se brodează pe tema respectivă. Unde? Pe rețelele electronice de comunicare, firește. Scepticilor le putem oferi mostre. În episodul următor, evident. De altfel, dacă cititorii vor binevoi să-şi amintească, deja în "fluturaşul" MRM, reprodus într-unul din primele capitole, se vorbea de "hunii – strămoşii ungurilor" sau "avarii – strămoşii direcți ai ungurilor". Aşa că procesul de "proliferare" este în curs de desfăşurare. (Au trecut deja patru luni de la lansarea exhumatei "teze argentiniene"!)

Desigur, nu-mi fac iluzii în privința unei replici autorizate, nici la nivel de istorici, şi cu atât mai puțin la nivel de politicieni. Deşi ar putea-o face, şi unii şi alții, cu mijloacele şi tonul adecvat, măcar la puzderia de "talk-show"-uri la care participă cu regularitate. Nemaivorbind de cei ce realizează emisiuni de istorie pe la diverse posturi. (Oare d-l Djuvara ştie de "argentinieni"? Şi dacă ştie, are habar de faptul că "teoria" se difuzează în "progresie geometrică" pe Internet şi "poşta electronică"? Şi dacă are habar, îi pasă cât de cât?).

"Dacii vorbeau … ungureşte"!

Care sunt criteriile în baza cărora se stabileşte apartenența de drept a unui teritoriu? În linii mari, ar fi vorba de următoarele patru:

- autohtonitatea celor ce stăpânesc sau revendică teritoriul în discuție;
- continuitatea prezenței acestora în teritoriu;
- stăpânirea efectivă a teritoriului respectiv şi durata acesteia;
- procentul pe care îl reprezintă, în teritoriul disputat, cei ce îşi apără sau, respectiv, reclamă dreptul asupra acestuia.

Față de cele de mai sus, să vedem care este (a fost) situația cu Ardealul. Desigur, despre autohtonitatea, continuitatea şi caracterul net majoritar al românilor pe aceste meleaguri nu avem ce discuta. (Este cine s-o facă, slavă Domnului!). Să trecem la "stăpânirea efectivă". Până în 896, iarăşi nu prea avem ce discuta. Ce-au găsit ungurii lui Arpád cu ocazia "descălecării" în Pannonia (şi nu altundeva!)? Au găsit, printre alte neamuri, şi o mulțime de români, fapt atestat într-o serie întreagă de scrieri de epocă, cum ar fi Gesta Hungarorum a lui Anonymus, Cronica lui Simon de Keza, Cronica lui Nestor, Cronica pictată de la Viena şi aşa mai departe. Aceleaşi surse confirmă existența, la vremea respectivă, a trei formațiuni statale româneşti (sau româno-slave) care ocupau, practic, întreg teritoriul actual al Ardealului (cu granița de Apus pe Tisa!), voievodatele lui Menumorut, Glad şi Gelu. Deci, stăpânire românească efectivă asupra Ardealului şi prezență românească notabilă în Pannonia. (De altfel, toate acestea au fost însuşite de către lexicografia maghiară – oglindă fidelă a viziunii oficiale – până la sfârşitul primului război mondial. Astfel, în 1915, în prestigiosul "Révai Nagy Lexikona", la pagina 228 a volumului 13, figura până şi o hartă de epocă în care erau reprezentate țările lui Menumorut, Glad şi Gelu).

Să vedem ce-a fost după 896. Ungurii au prădat Europa, în lung şi-n lat, timp de 70 de ani şi abia după aceea au început să se intereseze de formaţiunile statale româneşti. Au urmat lupte grele, descrise cu lux de amănunte de către Anonymus, cu Menumorut, Glad şi, în final cu Gelu (dux blachorum), terminate mai degrabă cu învoieli şi alianţe matrimoniale. Abia în mileniul al doilea începe supunerea efectivă a teritoriilor respective, proces treptat ce s-a întins, practic, pe durata mai multor secole. În tot acest interval, vechile structuri organizatorice româneşti au coexistat cu cele pe care regatul maghiar încerca – şi sporadic reuşea – să le impună. În acest sens trebuie amintite o seamă de cnezate şi voievodate locale, situate pe văile râurilor sau în depresiuni, denumite "Ţări". Astfel: Ţara Bârsei, Ţara Făgăraşului, Ţara Haţegului, Ţara Oaşului, Ţara Maramureşului, Ţara Năsăudului etc. Dintre acestea, şi-au păstrat mai pregnant şi mai îndelungat autonomia (sau chiar independenţa) Ţările Făgăraşului şi a Maramureşului, inclusiv prin rezistenţă armată, supravieţuind până la descălecatele lui Radu Negru şi Bogdan, primul în Ţara Românească (pe la 1290), cel de-al doilea în Moldova – pe la mijlocul secolului al 14-lea.

Pe de altă parte, Voievodatul transilvaniei (edificat pe structurile şi tradiţiile româneşti preexistente) a fost, de la începutul mileniului II, o entitate reală, subordonarea sa faţă de regatul Ungariei fiind de tip feudal, aflându-se, deci, sub suzeranitate maghiară.

După Mohács (1526) independenţa Ardealului faţă de Ungaria devine totală, acesta devenind, timp de 150 de ani, principat autonom sub suzeranitate otomană.

Începând cu 1688, Ardealul este înglobat, ca provincie aulică, în Imperiul Habsburgic.

Abia în 1867, consecutiv înţelegerii dualiste, Ardealul este anexat Ungariei, în cadrul Monarhiei Austro-Ungare, situaţie ce va dura 51 de ani.

Asta este situaţia cu "stăpânirea efectivă", ea rezumându-se, în realitate, la intervalul de timp mai sus pomenit, fiind vorba, şi în acest caz, de un stat dualist în care Ungaria era doar un partener de rangul al doilea.

Aşa stând lucrurile, nici unul din cele patru criterii de apartenenţă nu putea fi invocat vis-à-vis de Ardeal. Şi nici n-a fost invocat, atâta vreme cât Ardealul părea o pradă sigură, sub umbrela protectoare a Coroanei Habsburgice. Ceea ce nu înseamnă, firește, că nu s-a acţionat, cu toate mijloacele posibile, pentru a reduce procentul supărător (şi periculos) de mare al românilor din Ardeal. S-au folosit, în acest scop, exterminarea, asimilarea, împiedicarea, pe orice cale, a emancipării culturale, sociale şi economice a românilor şi, bineînţeles, falsificarea sistematică a datelor demografice. S-a considerat că atâta este suficient pentru a anihila "pericolul românesc", având în vedere, o dată, mai sus amintita "umbrelă" şi, în al doilea rând, convingerea că nici o ameninţare reală nu poate veni din afară, din vecinătatea imediată sau mai îndepărtată. De unde această convingere? Din infatuarea şi megalomania care i-a caracterizat, din totdeauna, pe "civilizatorii" Bazinului Carpatic. Şi, firește, din disprețul suveran pentru tot ceea ce nu era occidental şi catolic (sau protestant).

Aşa stând lucrurile, "trădarea" Occidentului, "Diktatul" de la Trianon a produs un şoc mai mare în Ungaria decât însăşi "mutilarea" ţării. Nu dezolarea şi durerea au fost pe primul plan, ci ofensa şi ruşinea! (Există nenumărate dovezi, în acest sens, în publicistica şi literatura maghiară. Multe dintre ele pot fi regăsite – reproduse – în "Istoria în citate" sau în "Secesiunea Ardealului"). De aici se trage furia disperată cu care, după revenirea din starea de şoc, ungurii şi Ungaria au început marea ofensivă post-trianonică îndreptată, cu precădere, împotriva autohtonităţii şi continuităţii româneşti în Ardeal. (Fără a se neglija nici celelalte două criterii de apartenenţă şi, bineînţeles, nici "balcanismul", "subdezvoltarea", "obscurantismul" etc.)

Să rămânem, pentru început, la primele două. (Cele ce urmează sunt prezente în toată istoriografia maghiară de după Trianon, de la tratate şi până la ultimul manual şcolar, stare de fapt ce ne scuteşte de orice nominalizare de sursă). Ce se susţine, deci, referitor la etnogeneza şi continuitatea noastră? Iată o succintă sinteză a problemei:

- dacii, consecutiv războaielor cu romanii, au fost integral lichidaţi, prin exterminare, suicid colectiv şi deportare;
- Dacia a fost repopulată cu coloni din întreg Imperiul Roman;

- retragerea aureliană a fost totală, pe pământul Daciei nerămânând nici o populație romană sau romanizată;
- ungurii, la venirea lor în Bazinul Carpatic, au luat în stăpânire un teritoriu dacă nu pustiu, sigur lipsit integral de orice populație românească;
- românii, formați ca popor în sudul Dunării din elemente iliro-albaneze, au apărut în Ardeal, ca elemente infiltrate, începând cu sfârşitul secolului al 13-lea;
- poporul român – popor de păstori nomazi – s-a sedentarizat în Ardeal şi, datorită bunăvoinței şi toleranței cu care a fost primit, s-a înmulțit în aşa măsură încât a devenit majoritar;
- românii, beneficiind de cultura şi învățământul maghiar, şi-au "descoperit" originea daco-romană şi, abuzând de ospitalitatea ce le-a fost oferită, şi-au jefuit țara adoptivă, după ce au reuşit să înşele buna-credință a mai marilor Europei.

Cam la asta se rezumă viziunea istoriografiei maghiare (oficiale) asupra autohtonității şi continuității românilor în Ardeal. (Deşi am promis că nu voi da surse, celor ce se vor îndoi de autenticitatea celor de mai sus le recomand să cerceteze, spre deplină edificare, capitolul "Nedreptățile Trianonului" din Scurta Istorie a Ardealului, editată în 1993 de către Academia de Ştiințe din Ungaria, carte cu care a fost împânzit întreg Ardealul!)

Deci aşa, nu suntem autohtoni, nu avem continuitate, am început să ne infiltrăm în Ardeal ca păstori nomazi veniți din sudul Dunării, şi asta la 400 de ani după descălecatul ungurilor! După care l-am trădat şi jefuit pe cel ce ne-a primit în casă!

Mai trebuie, oare, să explicăm de ce toate acestea şi de ce abia după Trianon? Sau de ce recrudescența post-decembristă?

Şi iată că nu e de ajuns. Iată că cei ce contestă apartenența de drept a Ardealului la România, cei ce se dau de ceasul morții ca să anuleze trei din cele patru criterii amintite (că majoritatea românească de 80 la sută este, totuşi, greu de contestat) nu se mulțumesc cu atâta, ci supralicitează. Supralicitează, inventând o teorie şi mai radicală, care avansează ideea unei continuități quasi-maghiare bi sau chiar trimilenare, ba, mai mult, îi declară pe daci unguri! (Sau, mă rog, scito-huno-avaro-maghiari).

Oare ce-ar mai trebui să se întâmple pentru ca "scepticii" noştri să binevoiască să accepte (că dacă nu înțeleg, atunci n-are rost să mai insistăm) că o atare "istoriografie" nu poate fi "artă pentru artă", ci numai "artă cu tendință"?!!

P.S. Iată, aşadar, că bancul de acum (aproape) 30 de ani n-a fost banc. Care banc? Cum care? Ăla cu ce-a zis Decebal după ce a pierdut primul război cu Traian. Ce-a zis? A zis: "Nem baj fiuk"!

"Nem baj fiuk!": trecut şi prezent

Ce putea să însemne acel "Nem baj fiuk"! (Nu-i nimica băieți!) din post-scriptumul din episodul precedent? Ce altceva decât că: - nu fiți trişti, că trimitem noi o epistolă (în scriere cuneiformă) la frații noştri huno-avaro-maghiari şi vin ei de ne scapă de romani. Se pare însă că epistola fie s-a rătăcit pe drumul lung până la Caspica, fie că frații au uitat, între timp, să citească, cert este că aceştia au întârziat vreo câteva secole, aşa că le-au luat-o alții înainte. Oricum, dacii au scăpat de ocupația romană şi i-au putut primi, cu brațele deschise, pe frații huni, la 395.

Ne cerem scuze pentru paranteza de mai sus şi pentru faptul că ne-am permis să mai şi glumim puțin pe seama subiectului în discuție. Ce să facem, puțină detaşare nu strică din când în când, altfel ne-apucă disperarea.

De ce disperarea? Am mai spus-o şi o repetăm: aberațiile reproduse se multiplică în progresie geometrică şi împânzesc întreaga lume a Internetului. Numai într-o singură zi (22 martie 2002) d-l Kolozsy, de pildă, trimitea nu mai puțin de 65 de mesaje, dintre care 26 în România, 20 în Ungaria, 12 în SUA, 3 în Australia, 3 în Canada şi unul în Belgia. (Câte vor fi trimițând, la rândul lor, adresanții? Dar adresanții adresanților?). Aproape că am putea întocmi un clasament al centrelor mondiale ale revizionismului maghiar! Dar ce caută România în fruntea listei?

Desigur întrebarea este retorică şi ar fi vremea să terminăm cu ideea preconceptă (ca să nu spunem aiureala) că Ardealul ar fi doar o țintă (aproape) inocentă a unor grupuri revizioniste aflate, cu precădere, în diaspora maghiară de dincolo de oceane. Să vedem, însă, cine sunt adresanții din România. Iată câteva adrese:

- Sapientia@sapientia.topnet.ro;
- korunk@mail.dntcj.ro;
- harghitanepe@topnet.ro;
- eckstein@s4.exec.gov.ro;
- rmdszkolozs@mail.dntcj.ro;
- biharinaplo@rdsor.ro;
- rmsz@com.pcnet.ro:
- erdelyinaplo@texnet.ro;
- szabadsag@mail.dntcj.ro.

Deci, sediul clujean al UDMR, universitatea Sapientia, cotidianul central României Magyar Szó şu cele mai reprezentative publicații de limbă maghiară din Ardeal, printre care extremistele Harghita Népe din Miercurea Ciuc, Szabadság din Cluj sau Erdélyi Napló din Oradea, dar şi revista de ținută Korunk.

Că d-l Kolozsy Sándor din Sidney corespondează cu senatorul udemerist Kovács Eckstein Péter nu ne miră, dar de ce este un revizionist notoriu din Australia (preşedintele Uniunii Mondiale Ardelene) în relații de corespondență cu presa de limbă maghiară din România, cu UDMR sau cu nou înființata universitate ("uniculturală") Sapientia?

După cum, nu ne miră nici prezența, printre cei 65 de adresanți, a d-lui Lipták Béla (liptakbela@aol.com) – alt revizionist maghiar notoriu (şi prieten de-al lui Sabin Gherman!) – dar ce caută pe lista cu pricina prim-ministrul (încă) în exercițiu al Ungariei (Viktor.Orban@meh.hu) sau cel ce urmează să-l înlocuiască (medgyessy@mszp.hu) la cârma țării?

Firește, întrebările de mai sus sunt retorice. Am mai spus-o şi o repetăm: revizionismul maghiar nu este apanajul unor persoane, cercuri, partide politice sau guverne de o anumită orientare, ci un dat funciar (post-trianonic) al poporului maghiar, indiferent unde s-ar afla acesta, în propria țară ("mutilată") sau în "părțile rupte samavolnic din trupul acesteia". Dovezi în acest sens există cu nemiluita (le-am expus şi repetat de nenumărate ori), dacă ar fi să (re)amintim doar faptul că, de 82 de ani, partidele politice din Ungaria, pentru a accede la putere, s-au supralicitat, cu predilecție, exact pe tema revizionismului, considerând-o, de departe, cu cea mai mare priză la public.

Aşa stând lucrurile, paralel cu convingerea forurilor de decizie şi a opiniei publice internaționale, se impune şi revigorarea nu atât a amintitului spirit revizionist, cât a încrederii ungurilor de pretutindeni – cu precădere a celor din teritoriile pierdute la Trianon – în şansele de reuşită a revizuirii granițelor cu pricina.

Şi cum se poate face acest lucru? Întărind convingerea minoritarilor respectivi că sunt victimele unei nedreptăți istorice de proporții, că trăiesc pe pământul străvechi al Ungariei Sanştefaniene sau chiar pe cel al Imperiului Huno-Avaro-Maghiar, că sunt discriminați şi oprimați, că "subdezvoltații" şi "necivilizații" care îi oprimă, după ce că nu sunt autohtoni (ci venetici infiltrați), s-au înstăpânit pe teritoriile respective prin fraudă, ba, mai mult, urzesc planuri de noi rapturi teritoriale în dauna Ungariei. Şi aşa mai departe.

Şi cum se pot realiza toate acestea? Apelând tocmai la presă, la învățământul mediu şi superior ("unicultural") şi la organizația (etno)politică a minorității respective.

Ceea ce şi face, după cum am văzut, d-l Kolozsy din Sidney (Fără a-i uita, bineînțeles, nici pe cei din fruntea Ungariei şi nici pe ungurii din Ungaria sau de pe alte meleaguri mai îndepărtate.

Desigur, se vor găsi unii care să ne spună că publicațiile respective se difuzează şi pe Internet, de unde oricine poate afla şi "emailul" respectiv, că "dispecerul" din Sidney n-ar fi răspuns, prin mesajele sale, unui interes real sau unor solicitări efective şi aşa mai departe. Pentru toți aceştia, atâția câți vor fi fiind, vom reproduce, în episodul următor, cele mai concludente ecouri stârnite de către "teza argentiniană" (şi alte aberații), ecouri în măsură să confirme atât interesul

real, cât şi solicitările efective amintite. Şi nu numai ecouri, dar şi contribuţii originale. În stare să probeze efervescenţa crescândă a fenomenului. (De altfel, am mai făcut-o, poate nu la amploarea dorită de unii, şi în capitolele anterioare).

Ecouri (şi "contribuţii originale") la "Teza Argentiniană"

Afirmam, în episodul anterior (şi nu numai), că aberaţiile reproduse se multiplică în progresie geometrică şi împânzesc întreaga lume a Internetului.

Mai spuneam că această difuzare răspunde unui interes real şi manifest, iar ecourile sunt, de multe ori, "creatoare".

Dacă în precedentul episod ne-am axat cu precădere pe aspectul cantitativ, de această dată vom reproduce ecourile ca atare, fără a neglija nici "contribuţiile originale". Să începem cu o primă reacţie (constructivă) la "teza argentiniană":

From : Kolozsy Design <kolozsy@optushome.com.au>
To : <trianon@yahoogroups.com>
Sent : 10 jan.2002 00:42
Subject: (TRIA-NON) Na végre meg nyilt a világosság! (În fine s-a făcut lumină!)

"Îi mulţumesc compatriotului meu Szarka László că, în sfârşit, a deschis cititorilor drumul spre adevăr!

Eu am avut norocul de-a o cunoaşte, aici, în Australia, pe Ida Bobola, după cum sunt familiarizat şi cu lucrările altor cercetători ce s-au ocupat cu subiectul respectiv, ca, de pildă, Dr. Zakar, Dr. Nagy, Fehérné-Waltar Anna şi alţii. De asemenea, cu fratele Badinyi Jós Ferenc (sumerologul care a colaborat cu "argentinienii" – n.n.) sunt, de mult, în relaţii de corespondenţă. (De altfel, acesta m-a sprijinit apreciabil în travaliul închinat maghiarimii ardelene).

Aşa stând lucrurile, sunt în măsură să confirm că, la vremea respectivă, atât hicsoşii din Egipt sau parţii din Mesopotamia, cât şi precursorii grecilor şi romanilor au fost popoare sumeriene, care, printre altele, au stăpânit şi Bazinul Carpatic, de unde au exploatat cupru, aur şi sare, timp de milenii. Mai mult, există sumerologi, printre ei şi fratele Székely Sándor, care susţin că sumerienii n-au venit, aici, din Mesopotamia, ci au plecat din Bazinul Carpatic pentru a se stabili în Orientul Mijlociu!"

Desigur, d-l Kolozsy este adeptul acestei din urmă teorii (sumerienii domniei-sale vorbind ungureşte!), extinzând, astfel, stăpânirea maghiară asupra Bazinului Carpatic de la milenii la zeci de milenii. Dar, pentru că amintitul bazin este o noţiune destul de vagă – ce se referă mai mult la câmpia Pannonică şi eventual la văile unor râuri (or, aici este vorba de dealurile şi munţii Ardealului) – şi, pe de altă parte, pentru că Marea Sarmatică ar putea încurca o aşa temerară incursiune în (pre)istorie, d-l Kolozsy face şi nişte consideraţii pre şi postdiluviene:

"Când, în urma unor modificări de climă, s-a produs topirea calotei polare de gheaţă, oceanele şi mările s-au umflat considerabil, printre ele şi Mediterana. Marea Neagră era, la acea vreme, mult mai redusă ca şi întindere, iar pe malurile sale înflorea cultura sumeriană. (…) În momentul în care apele crescute ale Mării Mediterane au rupt istmul care lega, la vremea respectivă, Asia-Mică de Balcani, o cantitate imensă de apă a năvălit în bazinul Mării Negre, producând inundarea malurilor. Populaţia s-a refugiat pe înălţimile din actuala Turcie, dar mai ales pe cele oferite de către munţii Carpaţi şi, mai apoi, pe zonele mai înalte din Ardeal. Aşa au ajuns o parte din sumerieni în Ardeal şi, ulterior, şi în Bazinul Carpatic."

Iată, aşadar, primul descălecat sumero-maghiar, pe care d-l Kolozsy Sándor – sculptor maghiar din Australia, revoluţionar legitimat (din 1956), preşedinte al UMA (Uniunea Mondială Ardeleană) – îl plasează, nici mai mult – nici mai puţin, decât în Terţiar!

Iată, aşadar, că stăpânirea de drept a Bazinului Carpatic – şi în primul rând a Ardealului – de către unguri are nu o vechime istorică, ci una geologică!

Să vedem însă ce mai spune, în continuare, revoluționarul nostru cu patalama, pentru că acesta se pare că nutreşte o la fel de mare "simpatie" şi pentru evrei. Drept care s-a gândit, probabil, că ar putea prinde doi iepuri de-odată:

"Există şi o altă versiune, conform căreia evreii, după ce – eliberați din robia egipteană şi rătăcind 40 de ani – au ajuns, în fine, pe pământul făgăduinței (Kanaan), au purces la exterminarea populației locale. Primul oraş care a căzut victimă acestui masacru se numea Arad şi avea în frunte un rege cu numele de Béla. (Au urmat Ierihonul şi alte oraşe). Restul populației din zonă s-a refugiat spre Nord, în Atelcuz (actuala Cecenie), de aici unii luând-o către Apus, spre Bazinul Carpatic, alții către Răsărit."

De ce spuneam că d-l Kolozsy vrea să vâneze doi iepuri dintr-o dată? Pentru că atât domnia-sa, cât şi o bună parte din "navigatorii" pe undele electronice, de care ne ocupăm, sunt prin excelență antisemiți. (Vom reveni cu exemplificări). Drept care, o copită zvârlită în direcția respectivă era prea tentantă pentru "sumerologul" nostru, chiar cu riscul de a anula autohtonitatea "geologică" a elementului maghiar în Bazinul Carpatic. Oricum, după cum vom vedea, între Mesopotamia şi amintitul bazin a urmat un halucinant du-te – vino, o pendulare sumero-maghiară care a luat sfârşit abia după ultima "descălecare", cea a lui Arpád (din 896). Pe de altă parte, chestiunea cu Arad şi cu Béla (din vecinătatea Ierihonului) nu e nici ea de lepădat! Să vedem, însă, ce mai zice d-l Kolozsy:

"Această permanentă refugiere-migrare din Orientul Mijlociu (fioroşi vor fi fost evreii la acea vreme!) spre cel îndepărtat a produs o supra-aglomerare a zonei cu elemente sumeriene, ceea ce a determinat – după cum menționează Herodot în anul 450 a.Chr. – un veritabil exod al acestora spre Apus (pomeniți sub numele de sciți), în căutarea unor noi locuri de păşunat. Ajunşi însă în apropierea lacului Aral, sciții au dat de sarmați, un popor războinic care vorbea aceeaşi limbă ca şi ei. (Interesant de amintit este faptul că, la acea vreme, şi în Bazinul Carpatic trăiau sarmați, daci, traci, toate popoare de origine sumeriană)"

Iată, deci, o nouă "contribuție originală" a d-lui Kolozsy, care contrazice oarecum "teza argentiniană". (Reamintim că aceasta nega orice legătură între daci şi traci, or, în viziunea "sumerologului" hungaro-australian, şi tracii erau sumerieni şi, ca atare, vorbeau aceeaşi limbă ca şi hunii, avarii şi ungurii!).

Să-i redăm însă cuvântul d-lui Kolozsy, pentru a afla, din gura (pana) domniei-sale, întreg "adevărul":

"Sarmații şi sciții au dus, inițial, lupte grele între ei, pentru ca, mai apoi, să se alieze şi să pornească împreună spre Apus. Deja în anul 405 a.Chr. sunt pomeniți ca făcând comerț, ca parteneri egali, cu grecii, pentru ca, mai târziu, să pătrundă în Bazinul Carpatic. În acest fel s-au reîntâlnit, după milenii, cele două popoare aparținând aceluiaşi trunchi comun sumerian din Mesopotamia. Şi, în fine, după ce sciții au părăsit, deplasându-se spre răsărit, Bazinul Carpatic, hunii, avarii şi ungurii s-au reîntors, în secole diferite, în patria comună strămoşească, găsind aici de fiecare dată popoare înrudite cu ei, care vorbeau aceeaşi limbă.

În consecință, sosirea în zonă a lui Arpád şi a oamenilor săi n-a fost un descălecat, ci o ultimă reîntoarcere pe pământul strămoşesc al înaintaşilor sumerieni!!!

Dacii şi tracii au fost, de asemenea, popoare sumeriene din Mesopotamia!

Deci, moştenirea lor ni se cuvine exclusiv nouă, ungurilor, şi nu altor seminții de sorginte slavă, iliră, valahă sau germană!!!"

Iată, aşadar, cum arată un ecou al "tezei argentiniene", cu contribuțiile originale aferente.

Denotă cele reproduse o lipsă de interes, o receptare pasivă sau de complezență? Sau dimpotrivă? (Cât priveşte "salata" istorico-geologică reprodusă, să se pronunțe, dacă vor găsi de cuviință, specialiştii).

A fost odată, ca niciodată, o … "Teză Argentiniană"

Desigur, specialiştii care ar fi avut chemarea şi menirea să combată sau măcar să ridiculizeze, într-un cadru adecvat, aberaţiile "sumero-maghiare" lansate în Argentina – încă din anul 1978 – n-au făcut-o şi, bineînţeles, n-o vor face nici acum, domniile lor neputându-se coborî la nivelul cu pricina fără a-şi compromite statutul academic (şi nimbul aferent).

În consecinţă, va trebui să ne asumăm tot noi această ingrată treabă, apelând, firește, exclusiv la logică şi bun-simţ. (Şi, bineînţeles, la simţul umorului)

Evident, nu ne vom întreba, de pildă, de ce sciţii şi sarmaţii, rude de sânge fiind şi vorbind aceeaşi limbă (maghiară!), în loc să se îmbrăţişeze cu bucuria revederii – aşa cum au făcut-o ungurii (sau hunii, sau avarii) cu dacii, când cu descălecatul în Bazinul Carpatic – s-au căsăpit între ei pe malurile lacului Aral, pentru că, la urma urmei, acelaşi lucru l-au făcut şi triburile avare (câtuşi de cât mai înrudite!) atunci când nu s-au mai putut înţelege dacă să continue sau nu războiul cu Charlemagne. (Pentru amănunte şi surse, a se vedea capitolul V).

După cum, nu ne vom întreba nici ce fel de "civilizaţie sumeriană înfloritoare" putea să existe, pe malurile Mării Negre, în urmă cu 12 milenii, atunci când s-a produs ultima umflare (notabilă) a apelor Mării Negre. (De menţionat că d-l Kolozsy, în contribuţia sa "creatoare" la "teza argentiniană", cam încurcă borcanele atunci când suprapune ceva petrecut în Mezolitic, cu existenţa – sau chiar formarea – Mării Sarmatice, între cele două momente existând un interval de ordinul milioanelor de ani. Iată fraza cu pricina: "Să nu uităm că la acea vreme câmpia Pannonică şi podişul Transilvaniei erau tot mare. Adică au devenit mare!" Or, este ştiut că inundaţiile de la vremea respectivă în nici un caz nu au transformat zonele menţionate în mări. Pe de altă parte, a vorbi de o cultură înfloritoare în Mezolitic este cel puţin ridicol).

În schimb, ne vom întreba, cât se poate de întemeiat, cum de din puzderia aia de sumerieni (sciţi, sarmaţi, mezi, parţi, daci, geţi, choresimi, subari, sabiri, huni, avari, maghiari etc., etc.), care vorbeau aceeaşi limbă (pe care, apelând la un elementar silogism, o putem numi maghiară) şi stăpâneau o bună parte din Eurasia, au supravieţuit, de-a lungul istoriei, doar ungurii (singurii vorbitori de limbă maghiară!!!), într-un număr mai mult decât nesemnificativ? Unde sunt ceilalţi? Unde mai există măcar o singură limbă, nu identică, nu asemănătoare, ci cât de cât înrudită cu cea maghiară? Nicăieri! (Aşa zisa înrudire cu finlandeza sau, mai nou, cu turca este atât de forţată încât nu merită nici o discuţie). Şi-atunci?

După cum, la fel de întemeiat, ne vom întreba unde văd distinşii "argentinieni" o cât de vagă asemănare între limba sumeriană şi cea maghiară? Şi ne vom folosi, în acest sens, exact de demonstraţia la care au recurs d-nii Pesti, Badinyi et comp. referitor la semnificaţia (sumeriană) a numelui Decebal (Dezebal). Reluăm demonstraţia (pe care am reprodus-o în capitolul XIV):

"Forma iniţială (sumeriană) este DI-ZI-BA-AL, unde:

DI = copil

ZI = viaţă, lumină, drept

BA-AL = a domni, domnie, forţă divină

Deci, DE-ZE-BAL – DI-ZI-BA-AL înseamnă: copil strălucit al forţei divine."

N-avem nimic cu demonstraţia propriu-zisă a "argentinienilor", ea fiind logică şi seducătoare. Numai că aceasta demonstrează doar originea sumeriană a dacilor (sau originea dacică a sumerienilor) şi nicidecum pe cea a ungurilor. De ce spunem asta? Pentru că în limba maghiară:

copil = gyerek, gyermek

viaţă = élet

lumină = fény, világosság

drept = jog

a domni = uralkodni

domnie = uralom, uralkodás

forţă divină = isteni hatalom

Ca atare, "copil strălucit al forţei divine" = isteni hatalomnak fényes gyermeke.

Nu putem crede că un om întreg la minte, sumerolog sau nu, filolog sau nu, ungur sau nu, fie el fanatic sau doar mercenar al "cauzei", ar putea găsi, oricât s-ar strădui, cea mai vagă urmă de asemănare între DIZIBAAL şi ISTENI HATALOMNAL FÉNYES GYERMEKE !

Ba, mai degrabă acesta ar putea conchide că cu greu s-ar putea imagina ceva care să semene mai puțin! (În ceea ce ne priveşte, am putea, totuşi, cita ceva din "Cu toate pânzele sus", de Radu Tudoran, cu şanse de a depăşi – în neasemănare – varianta unguresc㠄: "VINCHA MARIKOXI KIMBIBKOKO").

Ne cerem scuze pentru rabatul făcut la sobrietatea cu care, în general, suntem creditați, dar este greu să-ți păstrezi seriozitatea într-o atare întreprindere.

Mai este nevoie de vreun exemplu de "asemănare"? Dacă da, atunci să ne folosim de aceeaşi sursă şi de o altă analiză etimologică la care recurg "argentinienii", cea a denumirii de Khorezm. Citățm:

"Centrul de civilizație al acestei zone fiind, la acea vreme, Khorezm (situat la Est de Caspica), etimologia denumirii – cu care şi prof. Djakonov este de acord – mi se pare deosebit de importantă:

Ku – Mah – Ar – Iz – Ma (în babiloniană)

Ku – Mah – Gar – Ries – Ma (în sumeriană)

Semnificația fiind, în ambele limbi, cea de pământ întins al unei populații puternice. Ca atare, Khorezm este denumirea inițială a acelui popor mare şi puternic care i-a inclus pe daci, geți, huni, sarmați, choresimi, subari, sabiri şi maghiari, popor pe care grecii îl defineau sub termenul generic de sciți.

Acest mare popor a avut aceeaşi scriere (cuneiformă) şi aceeaşi limbă, cu nuanțe dialectale."

Deci, aşa: "pământ întins al unei populații puternice". Din păcate, aici nu ne este redată semnificația fiecărui cuvânt, ca în cazul lui Dizibaal, drept care va trebui să ne rezumăm doar la înțelesul sintagmei. Să vedem cum sună aceasta în "varianta dialectală" maghiară: EGY HATALMAS NÉP TERJEDELMES FÖLDJE.

După cum se vede cu ochiul liber, asemănarea este la fel de izbitoare. Leit KU-MAH-AR-IZ-MA ! Nemaivorbind de KU-MAH-GAR-RIES-MA !! Cât priveşte KHOREZM, orice comentariu este de prisos!!!

Şi față de cele de mai sus, concluzia "argentinienilor" este următoarea:

"În consecință, atât datele istorice cât şi cele lingvistice exclud posibilitatea ca între poporul dac, de origine turanică, şi cel valah, de sorginte iliro-albaneză şi format pe coastele Mediteranei, să existe orice legătură".

Noi am zice că "teza argentiniană", dacă exclude ceva, exclude, cu siguranță, orice fel de legătură între unguri şi sumerieni şi, pe cale de consecință, între unguri şi daci. (Nu şi între daci şi sumerieni, firește). Şi o face exact prin analizele etimologice reproduse.

Cât priveşte datele istorice, "demonstrația" argentinienilor (de origine maghiară) porneşte de la o minciună sfruntată: "Nu există nici o confirmare istorică a faptului că dacii ar fi fost traci"! Or, de la Herodot ("Dacii sunt cei mai viteji şi mai drepți dintre traci") şi până la Strabon sau Dio Cassius, apartenența geto-dacilor la marea familie a tracilor este confirmată şi răsconfirmată.

Acestea fiind spuse, lăsăm restul pe seama specialiştilor, care, poate totuşi, se vor încumeta să se pronunțe cândva, undeva.

"Modelul Regional" pe Internet

Motto: "Ardealul nu este România! România se află dincolo de Carpați"!
(Bernhardt Erzsébet<ebernhardt@axelero.hu>)

Cele de mai sus postulează în viziunea d-nei Bernhardt (şi nu numai!) – nu doar caracterul profund abuziv al stăpânirii româneşti în Ardeal (sau apartenența de drept a acestuia la Ungaria), ci, pe undeva, sugerează şi limitele actuale în care se circumscriu eforturile (realiste) ale celor ce se

străduiesc, în contextul dat, să anuleze realitățile post-trianonice. De ce spunem asta? În loc de orice răspuns, să reproducem dintr-un text, edificator, al aceluiaşi Kolozsy Sándor, preşedinte al UMA, adresat celor de la "Békés Revizio" (bekesrevizio@mailbox.hu):

"Ca şi sculptor, cu multiple expoziții personale (inclusiv) în SUA, cu lucrări expuse în multe țări ale lumii, ba chiar şi la Buckingham Palace, Casa Albă sau Capitoliul din Washington, mi s-au deschis porțile mai marilor lumii. Profitând de această situație, am încercat, cu memorandumuri redactate în limba engleză şi cu diverse materiale, să reprezint interesele ungurilor ardeleni şi a celor din celelalte părți rupte din Ungaria, care îşi duc calvarul de minoritari în țări străine. Astfel, după toate expozițiile mele, ca şi artist consacrat (dar şi în calitatea mea de revoluționar din 1956!), am reuşit să prezint cauza maghiarimii în fața forurilor internaționale de decizie, inclusiv în fața preşedintelui Reagan sau a lui Mihail Gorbaciov, de pildă.

În urma acestor contacte (şi a întregii mele activități de lobby) am ajuns la următoarele concluzii:

- până când guvernele maghiare n-au făcut nimic pentru a furniza forurilor internaționale sau diverselor edituri din străinătate datele reale ale istoriei Bazinului Carpatic, cele ale statelor dușmane din jurul Ungariei, în schimb, au ştiut să profite de orice ocazie pentru a răspândi, în favoarea lor, o istorie falsă a acestui bazin;
- astfel, în abilitatea lor rafinată, românii au umplut Terra cu falsa teorie daco-romană (dar nici un Masaryk sau Benes, de pildă, nerămânând mai prejos);
- aceste minciuni au fost repetate, în ultimii 80 de ani, de atâtea ori încât au ajuns, până la urmă, să convingă lumea;
- bibliotecile din străinătate sunt pline cu tratate, enciclopedii etc., care propagă această istorie falsă, drept care generații de studenți, învățând din ele, au ajuns să nu cunoască adevărul istoric.

În lumina celor de mai sus, pot afirma că creierul unei întregi lumi a fost literalmente spălat!

În aceste condiții, degeaba am încercat şi încercăm să prezentăm istoria adevărată a Ungariei Mari, pentru că opinia publică mondială este în aşa măsură manipulată, încât nu mai vrea să ştie de adevărata istorie a Ardealului sau a celorlalte părți rupte din Ungaria.

Asta fiind situația, în toate discuțiile purtate cu diferiți demnitari străini – inclusiv preşedinți de state – mi s-a spus, categoric, că cele statuate la Trianon nu mai pot fi puse în discuție, în speță în ceea ce priveşte reanexarea Ardealului la Ungaria. În schimb, despre un Ardeal independent se poate discuta, în Europa secolului XXI ideea unui stat ardelean – de tip helvetic – putând fi chiar sprijinită.

Aşa stând lucrurile – aceasta fiind singura posibilitate de a ne separa poporul şi pământul natal de Bucureşti – va trebui să exploatăm unica şansă ce ni se oferă!

Repet, noi, care suntem într-un permanent contact cu politicienii din străinătate, cu nici o ocazie şi nicăieri n-am primit vreo altă sugestie sau soluție. Trebuie să înțelegem, ne place sau nu, că este o situație fără alternativă: ori un Ardeal independent şi federativ, ori nimic!

Cu stimă: Dr. Kolozsy Sándor.C.D.V.A."

Iată, aşadar, nu numai o confirmare (a câta, oare?) a actualității "modelului regional" – ca unicul viabil şi cu slobozenie de Sus – dar şi filiera prin care acesta a ajuns la Molnár Gusztáv, Toro Tibor, Sabin Gherman şi aşa mai departe. Şi, aici, firește, nu ne referim la Kolozsy Sándor, ci la cei ce consideră obiectivul cu pricina ca pe unul ce poate fi discutat sau chiar sprijinit. Cine să fie aceştia? Oricine, la urma urmei, dar, sigur, creştin-democrații germani. (A se vedea, în acest sens, inițiativele CDU reproduse în capitolul X).

Pe de altă parte, demn de remarcat este şi faptul că d-l Kolozsy ne acuză – pe urmele hoțului care, el însuşi, îndeamnă la prinderea "hoțului" – de falsificarea istoriei, ba, mai mult, afirmă că nu ei, ungurii, ci noi, românii am fi făcut o politică de stat din răspândirea şi impunerea, pe toate planurile şi prin toate mijloacele, a unui fals istoric! Să fie vorba de infantila stratagemă a lui "Cine spune, ăla e", sau d-l Kolozsy chiar crede ceea ce susține? (Ce ți-e şi cu relativitatea asta!)

Desigur, departe de noi intenția de a acredita ideea că "modelul regional" s-ar fi impus plenar (şi) pe Internet. Nu s-a impus acesta (plenar) nici măcar în UDMR, dovadă fiind, în acest

sens, ultima "ispravă" a d-lui Albert Álmos, primarul din Sf. Gheorghe. (Sau poate că domnia-sa, dimpotrivă, se consideră deja în fruntea unui canton secuiesc şi se comportă ca atare?!)

Să revenim însă la reţelele electronice, unde adepţii "modelului etnic" nu se sfiesc să-i replice, deschis, d-lui Kolozsy:

From : Békés Revizio (Revizuire paşnică – n.n.) <bekesrevizio@mailbox.hu>
To : <trianon@yahoogroups.com>
Sent : Friday, december 21,2001 9.44 AM
Subject: Re: (TRIA-NON) Független Erdély Érdekében! (Pentru un Ardeal independent – n.n.)

Ce ne trebuie nouă combinaţii cu românii? Există o vorbă: "Calul cu doi stăpâni are spinarea deşelată"! Aşa şi cu Ardealul independent!!! Nu putem avea nimic în comun cu românii!!! Pogromul de la Târgu Mureş a demonstrat că singura soluţie este revizuirea graniţelor. Acolo, în 1990, românii ardeleni (şi nu altcineva) i-au căsăpit pe unguri, şi o vor face din nou la prima ocazie ce li se va oferi.

În 1918, în ciuda proporţiei româno-maghiare de unu la unu, românii ardeleni au hotărât – discreţionar – desprinderea Ardealului de Ungaria. În plus, împreună cu Ardealul au anexat la România şi teritorii ce n-au aparţinut niciodată acestuia.

Partiumul şi Secuimea trebuiesc recuperate, pentru aceasta din urmă putându-se crea un coridor de legătură, eventual prin schimb de populaţie, Dar şi fără acest coridor Secuimea ar putea să aparţină Ungariei, aşa cum insulele Malvine ţin de Anglia sau Tasmania de Australia, ca să dau doar două exemple.

Înainte de orice replică, a se citi, la adresa http://hvim.inforum.hu/tervezet.htm, planul de revizuire teritorială elaborat de către <<Mişcarea celor 64 de judeţe:>>. (Referirea este la judeţele "Ungariei Mari" – n.n.)

Din păcate, nu cunoaştem planul respectiv şi nici n-am putut accesa respectiva adresă pentru a oferi amănunte, da, oricum, cele reproduse sunt arhisuficiente pentru a aprecia obiectivele "mişcării" respective şi ale celor de la "Békés Revizio" (Revizuire Paşnică).

Iată, aşadar, scopul final al adepţilor "modelului etnic"!

Pe de altă parte, textul conţine o serie de elemente ce se cer comentate, O dată, chestiunea cu "pogromul" de la Târgu Mureş. Iată, deci, o nouă confirmare a faptului că, în condiţiile scenariului etnic, "pogromul anti-maghiar" era o condiţie sine qua non a succesului, acesta păstrându-şi, şi după 12 ani, valoarea de precedent creat şi de argument de referinţă. (Cât priveşte adevărul istoric asupra celor petrecute atunci şi acolo, "Secesiunea Ardealului" consacră acestuia o treime din paginile sale).

În al doilea rând, chestiunea cu "proporţia de unu la unu". Această proporţie (româno-maghiară) era în Ardeal, la 1918, de trei la unu, în realitate. Aşa că, această majoritate – absolută şi românească – a fost cea care a hotărât desprinderea de Ungaria (de Austro-Ungaria, de fapt) şi alipirea la România! (Aceeaşi majoritate existând şi în Partium!)

În ceea ce priveşte "coridorul" (ale cărui urme se mai văd şi astăzi pe "harta electorală" a ţării), iată încă o confirmare (indirectă) a încercărilor criminale de a-l realiza, în intervalul 1940-1944, încercări descrise în cartea lui Raoul Şorban – "Chestiunea Maghiară".

Desigur, Internetul – ca şi UDMR-ul, de altfel – găzduieşte o varietate de păreri, orientări sau platforme, prin care se confruntă, după unele opinii, radicalii şi moderaţii, după altele, idealiştii şi pragmaticii. De fapt, se înfruntă două modele, două scenarii, cel etnic şi cel regional, ambele presupunând, în realitate, suficiente incertitudini, riscuri, dar şi compromisuri. Cel etnic, ţinând cont de realităţile (în primul rând) demografice locale şi de contextul internaţional, nu poate viza, într-o încercare cât de cât realistă, decât anumite zone, în speţă cele nominalizate de către cei de la "Békés Revizio": Secuimea şi (parţial) Partium-ul. Cel regional, pe de altă parte, având în vedere aceleaşi realităţi demografice şi o anumită "slobozenie" venită de la (unele) "Inalte Porţi", poate viza întreg Ardealul, dar numai în condiţiile realizării unei "majorităţi regionale transetnice" (de neconceput fără "aliaţii naturali", sau "tradiţionali", adică românii ardeleni) şi cu perspective strict "helvetice".

Este adevărat, însă, că primul pas spre "recuperarea" Ardealului este desprinderea acestuia de România, care, după cum am putut-o afla şi din motto-ul capitolului, "este o entitate cu legitimitate istorică doar în spaţiul extracarpatic".

Rămâne de văzut, în dilema cu pricina, pentru care din compromisuri vor opta, finalmente, atât "navigatorii" de pe Internet, cât şi cei din structurile politice maghiaro-maghiare.

Cert este un singur lucru: cei favorizaţi de oportunităţile, interne şi externe, ale momentului sunt, de departe, moderaţii, pragmaticii, regionaliştii.

"Solidaritatea" maghiară

Deunăzi, Octavian Paler îşi exprima admiraţia pentru felul în care ungurii ştiu să-şi reprezinte şi servească interesele, pentru solidaritatea şi consecvenţa de care dau dovadă atunci când în joc este interesul obştesc (maghiar), nemaivorbind de cel naţional. Şi, firește, contextul în care erau făcute aceste aprecieri elogioase era unul de antiteză, cei ce s-ar cuveni să urmăm exemplul respectiv fiind noi, românii.

Desigur, nu vrem să-l contrazicem pe d-l Paler, numai că nişte nuanţări, totuşi, se impun. O dată, să delimităm "obiectul muncii": singurul domeniu în care există şi se manifestă plenar amintita solidaritate maghiară este cel al revizionismului, al "revenirii la 1914", chiar şi în acest caz fiind vorba doar de obiectivul în sine, nu şi de căi sau mijloace, nemaivorbind de cadenţă, etape etc. În al doilea rând, termenii comparaţiei: între aceştia trebuie să existe, obligator, o anumită compatibilitate. Desigur, este vorba de solidaritate în jurul unui interes naţional major, numai că acesta, după cum am precizat, se referă la nişte revendicări teritoriale, la revizuirea unor graniţe, la refacerea unei unităţi naţionale (teritoriale, de fapt, în cazul dat) şi nu la altceva. Ca atare, această solidaritate nu poate fi raportată decât la o realitate istorică concretă, în speţă cea post-trianonică, şi nu poate fi comparată decât, de pildă, cu cea a românilor ardeleni (sau basarabeni, sau bucovineni) din perioada premergătoare lui 1918. Or, în acest caz, nu credem că ni se poate reproşa ceva, nu credem că românilor ardeleni (sau basarabeni, sau bucovineni) li se poate, în general, reproşa ceva. (Spunem "în general", pentru că nu există pădure fără uscături, nici la noi, dar nici la alţii, după cum vom vedea mai încolo).

Că apărarea unui teritoriu ar trebui să presupună (mai ales în prezenţa unei cauze drepte) aceeaşi determinare şi solidaritate? Aşa este (sau ar trebui să fie), dar, din păcate, realitatea – inclusiv istorică – este departe de a confirma acest deziderat.

Iată, aşadar, cel puţin două motive pentru care termenii comparaţiei paleriene sunt prea puţin compatibili.

Desigur, ni s-ar putea reproşa că ne-am construit argumentaţia pe o premisă falsă. Fie! Să vedem atunci cum a funcţionat, de-a lungul istoriei, respectiva solidaritate maghiară, pe care d-l Paler o opune dezbinării româneşti. Ne pare rău dacă vom deziluziona, dar putem afirma, fără teama de a exagera, că faimosul "blestem tracic" este copil mic pe lângă "solidaritatea" cu pricina. Cine nu ştie acest lucru nu cunoaşte istoria ungurilor – scrisă de ei înşişi, evident – nici pe cea veche, dar nici pe cea contemporană.

Să ne (re)întoarcem la emblematica întâmplare cu avarii – "strămoşii direcţi ai ungurilor" – pe care am mai amintit-o în capitolele V şi XVIII, la triburile avare care, în anul 795, pentru că nu s-au mai putut înţelege dacă să continue sau nu războiul cu Charlemagne, au început să se omoare între ele! (Drept care, Carol cel Mare, nemaiavând cu cine să lupte, a pătruns nestingherit până la Tisa şi a anexat Pannonia la imperiul său). Întâmplări similare au marcat, cu nemiluita, şi istoria "urmaşilor" unguri, dacă ar fi să amintim doar de celebrul "Mohácsi Vész" (prăpădul de la Mohács) din 1526, când oştile lui Soliman au spulberat armata maghiară, din simplul motiv că cel ce o conducea – regele Lajos al II-lea – nevrând să împartă victoria cu nimeni, nu l-a mai aşteptat pe voievodul Transilvaniei (care urma să i se alăture cu o armată considerabilă) şi a pornit singur la atac! (Pe de altă parte, aceleaşi surse maghiare afirmă că voievodul respectiv, Szapolyai János –

aflat deja în apropiere – a asistat impasibil la desfăşurarea dezastrului respectiv, neintervenind din motive de orgoliu rănit). Ca urmare, Ungaria a devenit paşalâc turcesc timp de 150 de ani!!!

Mai este nevoie de vreun alt exemplu care să ilustreze "solidaritatea" maghiară de-a lungul istoriei?

Desigur, aşa cum am mai spus-o, exemple ar fi cu duiumul, dar nu ne-am propus să scriem o istorie exhaustivă a respectivei "solidarități". (Doritorilor de a o cunoaşte, le vom recomanda o simplă lectură nu neapărat a diverselor variante de "Istorie Ungară", ci, de pildă, a capitolului "Magyarország Története" din "Révai Nagy Lexikona", vol. 13, pag. 226).

Cât priveşte rădăcinile acestei "solidarități", ele trebuie căutate în "dezrădăcinarea" pe care a reprezentat-o, la urma urmei, aşa numitul descălecat (inclusiv, sau mai ales, la propriu!) din 896, în speță măsura extremă la care a recurs, după un secol, întâiul rege creştin al ungurilor – Szent István – după "prăpădul de la Augsburg" din 955 (şi ca o urmare directă a acestuia – vizând unica şansă de supraviețuire istorică): creştinarea forțată şi sedentarizarea (tot forțată) a triburilor nomade maghiare. Cum s-au făcut acestea? Prin exterminarea fizică a oponenților – în primul rând a conducătorilor celor şapte triburi – şi prin înlocuirea "aristocrației" autohtone cu una de import, cu precădere de origine germană.

Acesta este momentul în care, prin violentarea istoriei, prin sărirea unor etape fireşti de evoluție s-a asigurat – probabil – rămânerea în istorie, dar, în acelaşi timp, s-a sădit şi mărul discordiei sau, poate mai bine spus, dezbinarea potențială pe care o presupunea organizarea tribală (7 triburi!) a primit noi şi durabile valențe.

Că aşa a fost (şi, într-o anumită măsură, continuă să fie), o probează, după cum am mai spus-o, întreaga istorie veche sau recentă a Ungariei. Cum altfel se poate explica, de pildă, faptul că după 1301 – când s-a stins dinastia arpadiană – regii Ungariei au fost orice altceva (italieni, germani, francezi, români, polonezi etc.) numai unguri nu? Cum altfel se pot explica puzderia de trădări şi de lupte fratricide care au marcat istoria Ungariei, sau faptul că – cu o singură excepție: Szent István – toți marii regi ai acesteia au fost străini? (Este suficient să-l amintim, în acest sens, pe Matei Corvin sau pe Ludovic cel Mare de Anjou).

De altfel, suprema confirmare a celor susținute până acum este însuşi textul Imnului de stat al Ungariei, aparținând lui Kölcsey Ferenc. Reproducem din strofa a 5-a:

"Hányszor támadt tenfiad
Szép hazám, kebledre,
S lettél magzatod miatt
Magzatod hamvvedre!"

Ceea ce în româneşte ar veni:

De câte ori te-au sfârtecat
Chiar fiii tăi, sărmană țară,
De câte ori te-au transformat
În vastă urnă funerară!

Mai trebuie să spunem că strofa respectivă este plasată, în spațiu şi ca şi semnificație (şi pondere), între altele două ce se ocupă de pustiirea Ungariei de către turci şi, respectiv, tătari.

Mai este ceva de adăugat?

Aşa stând lucrurile, vestita "solidaritate" maghiară s-a manifestat doar în vremuri de restrişte, şi atunci cu mare întârziere. (Cu o singură excepție, asupra căreia vom reveni). Eliberarea Ungariei de sub turci s-a produs abia după 150 de ani şi a fost opera austriecilor, practic fără participarea maghiară. Cât priveşte "robia austriacă", ungurilor le-au trebuit aproape două sute de ani pentru a se răscula, într-un context general european (1848), împotriva Habsburgilor.

Asta fiind situația, demonstrația noastră inițială n-a pornit de la o premisă falsă, ci de la una cât se poate de reală. Ca atare, nuanțările făcute şi restrângerea solidarității (invocate de către d-l Paler) la un singur şi bine circumscris domeniu au o acoperire greu de contestat.

Cât priveşte domeniul cu pricina – solidaritatea post-trianonică – şi promptitudinea cu care s-a instalat şi manifestat aceasta, lucrurile stau cât se poate de simplu: la Trianon s-au impus, în viziune maghiară, nu nişte principii, nu nişte norme de justiție, nu nişte criterii şi realități obiective,

ci arbitrariul, bunul plac al marilor Puteri, dictat de interese strategice de moment sau chiar influenţat (ca să nu spunem manipulat) de către abila şi perfida diplomaţie a viitoarelor state succesoare; pe de altă parte, beneficiarii Trianonului au fost exact disprețuitele popoare din Bazinul Carpatic, cele pentru a căror "civilizare" Ungaria îşi aroga o "menire istorică". Aşa stând lucrurile, solidaritatea şi reacţia maghiară – izvorâte din convingerea că s-a comis o nedreptate reparabilă (tot la masa negocierilor), dar şi dintr-un sentiment de ofensă şi ruşine – a fost cât se poate de promptă. Promptitudine la care s-au adăugat, pe parcurs, consecvenţă, continuitate, concertare (ca să nu spunem fixaţie monomană).

Iar în ceea ce priveşte restul problemelor (altele decât cea creată prin verdictul de la Trianon), d-l Paler (şi nu numai) să fie liniştit (şi să verifice prin urmărirea presei din Ungaria) că, în mare, nu există nici o deosebire între cele două ţări. Tot ce grevează tranziţia din România poate fi regăsit şi în Ungaria. Dar absolut tot! Cu două deosebiri, fireşte: în 1990 punctul de plecare a fost altul, iar în anii care au urmat, Ungaria a beneficiat de un cu totul alt tratament din partea Occidentului. Şi asta de la început, nu pentru că şi-ar fi făcut, pe parcurs, "temele" mai bine!

Ar mai fi un aspect: "solidaritatea" invidiată de către d-l Paler se manifestă, pe ici – pe colo, chiar şi în domeniul tabu al lui TRIA-NON! Dar despre asta în capitolul următor.

Nici solidaritatea post-trianonică nu e lipsită de fisuri!

Spuneam, în capitolul precedent, că mult invidiata "solidaritate" maghiară se manifestă, într-o anumită măsură, chiar şi în domeniul sacrosanct al lui TRIA-NON!

Desigur, dezbinarea cu pricina nu vizează, direct, nici obiectivul final şi nici – Doamne fereşte! – determinarea cu care este dorit şi urmărit acesta. Ea (dezbinarea) se manifestă la nivele ce nu ţin de fond, ci de formă, dar care reuşesc, totuşi, să afecteze – indirect – fondul problemei.

Care ar fi aceste nivele? O dată, cel al căilor şi mijloacelor de realizare, sau, mai corect spus, al celor chemaţi să le stabilească şi pună în aplicare. Am mai vorbit despre asta de nenumărate ori, ultima oară în capitolul XIX, fiind vorba, în esenţă, de strategii şi modalităţi tactice. În acest caz, dezbinarea se manifestă între aşa zişii radicali şi (tot aşa zişii) moderaţi, de fapt între adepţii modelului etnic şi cei ai celui regional. (Nu mai intrăm în amănunte).

În al doilea rând, nivelul relaţiilor maghiaro-maghiare, adică Patria mamă versus Diaspora.

În al treilea rând, nivelul relaţiilor (tot maghiaro-maghiare) dintre diaspora îndepărtată (occidentală, transoceanică, din "Lumea liberă" etc.) şi cea apropiată (din ţările succesoare, din "părţile rupte", din fostul "Lagăr socialist" etc.).

În al patrulea rând, nivelul relaţiilor dintre grupuri sau persoane aparţinând diasporei îndepărtate, unii activi (neasimilaţi, militanţi ai cauzei, membri ai MRM etc.), alţii pasivi (asimilaţi, defetişti, "trădători" etc.).

Şi, în fine, nivelul cel mai de jos, cel al diverselor susceptibilităţi personale sau de grup, al suspiciunilor, al orgoliilor lezate şi aşa mai departe. (Fireşte, între nivelele enumerate există suficiente interferenţe, iar cele semnalate în ultimul dintre acestea pot fi regăsite, mai mult sau mai puţin, la toate nivelele menţionate.)

Să le luăm pe rând.

Cei din prima categorie (etno-radicalii şi moderat-regionaliştii) nu mai reclamă nici o exemplificare, tot ce-am scris până acum (nu numai în prezentul ciclu) este plin de isprăvile lor, de disputele, acuzele reciproce şi conflictele reprezentanţilor celor două orientări. Am putea adăuga doar faptul că respectiva înfruntare între modelul etnic şi cel regional este sesizabilă la toate nivelele amintite, inclusiv pe reţelele electronice. (A se vedea, în acest sens, disputa dintre "Békés Revizio" şi "Trianon yahoogroups", reprodusă în capitolul XIX).

Să trecem la relaţiile maghiaro-maghiare (patria-mamă versus diaspora). Aici, alături de amintita dezbinare ţinând de "modele", mai pot fi amintite diversele dissinergii conjuncturale, secundare, pe de o parte, orientării politice (de esenţă sau de faţadă) a diferitelor guverne din Ungaria sau contextului internaţional (naturii "slobozeniilor") primite de la anumite cercuri de

putere) şi, pe de altă parte, reacţiei diasporei la aceste (re)orientări. Să ne amintim, în acest sens, de Antall Jozsef – "premier al 15.000.000 de unguri", de Horn Gyula care, sub presiunea afilierii atlantice (a cărei condiţie eliminatorie era încheierea tratatelor de bună-vecinătate), se vede constrâns să-i reprezinte doar pe cei zece milioane de unguri din Ungaria, sau de Orbán Viktor, care, eliberat de povara aderării la NATO, redevine "premier al tuturor maghiarilor din Bazinul Carpatic", precum şi de reacţiile diasporei maghiare (cu precădere a celei apropiate) la aceste oscilaţii conjuncturale, manifestate inclusiv prin "afilieri" la una sau alta din (presupusele) tabere.

Desigur, tendinţe de racolare-subordonare a partidelor etnice maghiare din "statele succesoare" s-au manifestat şi din direcţia "patriei-mame", fiind vorba, însă, în aceste cazuri, mai degrabă de câştigarea unui capital electoral. În aceeaşi ordine de idei se înscriu, de altfel, toate supralicitările ocazionate de campaniile electorale din Ungaria sau de alte momente propice, cum a fost, de pildă, cel al încheierii Tratatului de bună-vecinătate cu România. (Cât priveşte amintitele supralicitări, celor tentaţi să reducă totul la nişte argumente electorale le-am adresa, din nou, aceeaşi întrebare: cum de obiectivul predilect al acestor supralicitări este, invariabil, acelaşi? Cum de subiectul cu, de departe, cea mai mare priză la electoratul maghiar a fost şi continuă să fie revizionismul?!!)

Tot aici, la nivelul relaţiilor maghiaro-maghiare, pot fi incluse diverse nemulţumiri (sau chiar conflicte), generatoare de dezbinare, izvorâte din neacordarea sau încetarea unor finanţări sau, pe de altă parte, folosirea unor fonduri centrale (din bugetul de stat al Ungariei sau din surse neguvernamentale) în alte scopuri (inclusiv personale) decât cele pentru care au fost destinate. Este notoriu (pentru cei ce urmăresc mass-media maghiară), în acest sens, cazul revistei maghiaro-maghiare Erdélyi Magyarság, cel al postului de televiziune (tot maghiaro-maghiar) Duna TV, sau cel al organizaţiei mondiale MVSz, nemaivorbind de scandalurile iscate în jurul unor persoane, cum ar fi, de pildă, d-nii Szöcs Géza sau Tökés László.

Cât priveşte cel de-al treilea nivel menţionat (diaspora occidentală sau transoceanică versus cea din Bazinul Carpatic), aici – pentru că păşim, de această dată, pe un teren virgin – va trebui să recurgem la citate:

From : Kovács Barnabás <sz alma@yahoo.com>
To : <trianon@yahoogroups.com>
Sent : Thursday, January 10,2002 2:26 PM
Subject: Re (TRIA-NON) Hát onnan könnyü pofázni Dr. Kolozsy (De-acolo e uşor să dai din gură, Dr. Kolozsy – n.n.)

"În primul rând, un an nou fericit tuturor!

În al doilea rând, câteva cuvinte adresate d-lui Dr. Kolozsy Sándor.

Nu pot să pricep cum poţi d-ta, în calitatea d-tale de preşedinte al UMA, să declari că ungurii ardeleni îşi merită soarta?! Uniunea voastră mondială cu ce se ocupă? Îi denigrează pe cei a căror interese (afirmativ) le apără, sau şi face ceva concret în interesul acestora? Dacă noi ne meritǎm soarta, atunci d-ta poţi să-ţi dai liniştit demisia din demnitatea pe care o deţii, pentru că în Ardeal – nu-i aşa? – nu mai există nici un ungur, deci v-aţi pierdut "obiectul muncii".

De ce nu te-apuci mai bine de golf? – zău aşa!

Eu nu m-am născut în ´38 şi n-am nici statui expuse în Japonia sau la Palatul Buckingam, dar atâta pot să-ţi spun că de-acolo, de-afară, e uşor să faci pe nebunul.

În Târgu Mureş, unde trăiesc, există o formaţie vocal-instrumentală (Staţia de la Ţiglărie) care are următoarea părere despre indivizi ca dumneata:

<<Transfug ticălos, ţi-e lesne a lătra,
Vino acasă – aici arată-ţi colţii!
Ardealul e viu, şi noi îl vom păstra,
Cu sau fără tine – cum ne vor fi sorţii.>>

Nu ştiu cum (şi de ce) ai ajuns d-ta în Australia, ştiu, în schimb, că, mai ales ca fost ardelean, nu ai dreptul să te exprimi astfel despre ungurii din Ardeal.

Şi o ultimă întrebare: ai auzit d-ta de Sabin Gherman? Şi dacă da, ce părere ai despre ideile, proiectele şi activitatea acestuia?

La revedere. (Sper să ne întâlnim, cândva, în Ardeal).”

Iată, aşadar, bulgărele care a declanşat avalanşa. De ce spunem asta? Pentru că, după ce d-l Kolozsy, ofensat mortal, şi-a epuizat replicile, s-a întâmplat ceva asemănător cu povestea din tramvai (în care – după ce protagoniştii disputei au coborât de mult – restul pasagerilor, împărțiți în două tabere, au continuat să se certe, pe acelaşi subiect, încă mult şi bine), “navigatorii” de pe rețelele electronice, unii de partea lui Kolozsy – alții de cea a lui Kovács, au preluat şi continuat disputa, ba au şi dezvoltat-o şi diversificat-o în fel şi chip, ceea ce a dus la nişte rezultate deosebit de interesante sau chiar la desțelenirea unor noi şi nebănuite (nici măcar de cel ce scrie aceste rânduri) domenii.

De fapt, ca să fim sinceri, “antiteza” d-lui Paler n-a fost decât ultima picătură care a umplut paharul (sau cutia Pandorei), “acumulările cantitative” (până la limita “saltului calitativ”) fiind reprezentate exact de către disputa Kolozsy-Kovács şi, mai ales, de ecourile (“creatoare”) ale acesteia.

De ce “cutia Pandorei”? Pentru că, firește, într-o întreprindere menită a demonstra “unitatea de monolit” a mişcării revizioniste maghiare, divulgarea unor “aspecte deviaționiste” – chiar dacă relativ minore – nu poate reprezenta un gest util demonstrației respective. În acest sens, divulgarea cu pricina sau, mai mult, disecarea “aspectelor deviaționiste” pe parcursul mai multor capitole poate să pară o inițiativă contraproductivă (ca să nu spunem sinucigaşă).

Desigur, am putea invoca, aici, deontologia profesională, probitatea şi aşa mai departe. Recunoaştem, cu toată ruşinea, că cele de mai sus n-au constituit motivul determinant al gestului nostru. Chestiunea cu “adevărul, numai adevărul şi întregul adevăr” este un deziderat care poate fi respectat, integral, doar în fața lui Dumnezeu, cu rezerva că “întregul adevăr” este doar la îndemâna Lui. Cât priveşte îndeletnicirea scrisului, mai ales în domeniul istoriei contemporane, cine se poate lăuda cu respectarea dezideratului enunțat? “Adevărul şi numai adevărul” – da! Dar “întregul adevăr” (cunoscut)? Să fim serioşi! (Şi să ridice piatra cel care…)

Dacă am decis să deschidem “cutia Pandorei” este pentru că, pe undeva, ni s-a părut reconfortant să constatăm (şi să arătăm) că nici MRM-ul “nu-i de şer” (“să nu margă brişca-n el”!), că orice dezbinare în sânul “mişcării”, cât de minoră, poate contribui, în baza lui “Divide et impera”, la stăpânirea acesteia.

Atât şi nimic altceva.

Alte ipostaze ale dezbinării maghiaro-maghiare

Înainte de-a trece la următorul “nivel”, va trebui să ne oprim puțin la disputa Kovács Barnabás – Kolozsy Sándor, nu neapărat pentru a reproduce schimbul de replici ce a urmat, între protagoniști – dar şi între “fanii” acestora, ci, mai degrabă, pentru a proceda la un “diagnostic diferențial” (de esență) în ceea ce priveşte raportare celor doi la “modelul regional”. (De altfel, accentele cu iz paranoic pe care le putem întâlni în întreg discursul – reprodus sau nu – al d-lui Kolozsy se datorează, în bună măsură, acuzelor ofensatoare ale “navigatorului” din Târgu Mureş. Pe de altă parte, majoritatea schimburilor de replici dintre reprezentanții ultimelor două nivele menționate – de care ne vom ocupa pe parcurs – îşi au obârşia, mai mult sau mai puțin, tot în disputa “princeps” Kovács – Kolozsy).

De ce diagnostic diferențial? Pentru că ambii protagoniști, atât cel australian, cât şi cel ardelean, se declară adepți ai modelului regional. Numai că regionalismul d-lui Kolozsy este unul de forță majoră: “ori un Ardeal independent, ori nimic!” (a se vedea, în acest sens, cele reproduse în capitolul XIX), pe când cel al d-lui Kovács pare a fi unul de substanță. Regionalismul preşedintelui UMA este o “soluție de mizerie” însuşită din lipsă de alternativă, pe când cel al adeptului lui Sabin Gherman pare a izvorî, realmente, din disponibilitatea de a se considera şi declara ardelean. (Vezi Sabin Gherman: “Ar trebui să ne numim nu români, unguri sau germani, ci ardeleni”!) Ba, am putea spune că regionalismul “de disperare” al d-lui Kolozsy este grefat pe o structură eminamente etnică

şi etnicistă, domnia-sa fiind, în realitate (şi până la ultima fibră) adeptul modelului etnic, al "revenirii la 1914", al refacerii "Ungariei Sanştefaniene".

Oricum, faptul că un ungur din Ardeal, într-o dispută de acest gen (şi purtată pe tonul respectiv), face o trimitere (de referinţă) exact la "ideile, proiectele şi activitatea" lui Sabin Gherman, ar trebui să le dea de gândit adepţilor acestuia, celor ce încă mai înclină să creadă că iniţiativa "sătulului de România" este una personală şi românească.

Acestea fiind spuse, să trecem la următoarele nivele, cele pe care se înfruntă "activii" şi "pasivii" din diaspora maghiară occidentală, sau doar diverse susceptibilităţi şi orgolii maghiare de oriunde.

De fapt, aşa cum am mai spus-o, delimitarea pe respectivele nivele a fost oarecum arbitrară şi am recurs la ea mai mult din motive (să le spunem) didactice, interferenţa acestora fiind mai mult decât evidentă. Drept care, în cele ce urmează, vom reproduce diverse texte, interesante sau chiar emblematice, fără a mai încerca, neapărat, să le încadrăm în vreo categorie sau alta, toate având acelaşi numitor comun sau, poate mai bine spus, aceeaşi (nedorită) finalitate: dezbinarea.

From : kakadu 2 us <ruaroff@hotmail.com>
To : <trianon@yahoogroups.com>
Sent : 11 January 2002 21:08
Subject: (TRIA-NON) Re: Hát onnan könnyü pofázni Dr. Kolozsy

"Pentru că mă simt şi eu vizat de sumara şi greşita ta interpretare, îţi voi răspunde, frate maghiar. Cei la care te referi trăiesc, într-adevăr, aici. Dar nu participă la nici o activitate naţională. Ca, de pildă, acea prinţesă care, alături de o puzderie de alte nume şi titluri, îl trece şi pe cel de Rákoczi, dar, în rest, nu face nimic în interesul ungurilor. Eventual, din milă, pe vreo câţiva dintre ei îi angajează ca slugi.

Cunosc un fost ofiţer de-al lui Horthy, care trăieşte aici, în Tucson. În veci nu scoate o vorbă ungurească pe gură, unde poate îi evită pe unguri şi nu participă la absolut nici o acţiune de-a noastră.

Te asigur – sper să mă crezi – că dacă rămâneam acasă n-aş fi avut ocazia să mă ocup de istoria străveche a ungurilor, pentru că, pur şi simplu, n-aşi fi putut s-o fac. Şi mulţi dintre voi nu reuşesc s-o facă nici astăzi, pentru că Academia de Ştiinţe din Ungaria este plină de duşmani de-ai noştri, evrei şi slavi. Din acest motiv, am convingerea că Dumnezeul ungurilor ("Magyarok Istene") mi-a călăuzit paşii încoace, fără acest oraş fiind, şi astăzi, la fel de neştiutor.

Am fost, de mai multe ori, acasă. De fiecare dată m-am străduit să mă port cât mai firesc, cât mai modest – neavând, de altfel, nici prea multe motive s-o fac pe ungurul american excentric – pentru ca oamenii să simtă că sunt de-al lor. De-al vostru. Spun totdeauna, cu mândrie, că sunt ungur. Pentru că poporul maghiar este cel mai minunat popor al Lumii, pe care diverşi barbari, slavi şi evrei, dar în egală măsură şi cei din SUA, îi urăsc de moarte. Nu oricine s-a <<învrednicit>> de aşa ceva din partea barbarilor! Pe cine interesează, de pildă, danezii, norvegienii şi aşa mai departe?

Eu îi desconsider, în aceeaşi măsură ca şi voi, pe ungurii americanizaţi şi mi-e la fel de silă de ei. Şi nici nu întreţin vreo legătură cu aceştia. La ce bun? Ei au renunţat, în schimbul gunoiului cultural "Mickey Mouse", la identitatea lor maghiară, infinit mai valoroasă, fiind definitiv pierduţi pentru noi.

Tocmai de aceea, dacă cineva vrea să facă ceva – şi chiar face – pentru naţiunea maghiară, nu trebuie să-l lovim, numai pentru că, aparent, duce o viaţă mai uşoară decât cei de-acasă."

Szarka fia László. A bögatyás.

Iată, aşadar, o confirmare a intricării ("nivelelor") de care am vorbit.

Iată, aşadar, un "ecou-replică" ce însumează mai multe "nivele", de la relaţia diasporă apropiată – diasporă îndepărtată şi până la cea dintre "activii" (neasimilaţi) şi "pasivii" (asimilaţi) ai diasporei transoceanice.

Pe de altă parte, cei ce ne acuză de xenofobie şi antisemitism, ar face bine să deschidă ochii asupra acestui text, care, asigurăm pe toată lumea, nu este decât un palid început. (Vom reveni)

Cât priveşte disputa iniţială (cea care a declanşat "avalanşa"), dacă vor fi fiind unii care regretă că n-am reprodus-o în detaliu, ne grăbim să-i liniştim că suntem în măsură să le oferim ceva

mult mai spectaculos, pentru că, firește, Kovács Barnabás nu este o voce cu totul singulară. Iată un alt mesaj, care a fost în stare să-l scoată din fire – mult mai "productiv" – pe d-l Kolozsy, deşi nici măcar nu era el "adrisantul":

From : "bekeporaitokra" <bekeporaitakra@freemail.hu>
To : <raszi@nemnemsoha.hu>
Sent : Friday, march 29,2002 10:20 PM

"Din păcate, lumea este plină de progenituri de-a lui Sisif. Este incredibil că după atâția ani vă mai zburdă fantezia şi mai credeți în poveşti.

Ce sunteți, ultranaționalişti, rasişti?

Vă trimite salutări un ungur din România. (Nu cu românii e necazul, ci cu oamenii, în general)."

Nu trece nici o zi – şi iată REPLICA preşedintelui UMA:

From : "Kolozsy Design" <kolozsy@optushome.com.au>
To : <trianon@yahoogroups.com>;<bekeporaitokra@freemail.hu>
Sent : Saturday, March 30,2002 11>39AM
Subject: (TRIA-NON) Sajnálattal veszem tudomásul! (Aflu cu consternare)

"Nenorocitule, care te ascunzi sub adresa de <<Pace rămăşițelor voastre pământeşti>>!

Ticălos anonim şi laş, care îți faci de ocară neamul!!!

Constat cu stupoare că mai există printre ungurii din România-Ardeal asemenea specimene ienicerizate, asemenea ruşini ale națiunii maghiare (dacă într-adevăr este vorba de un ungur?") care – după ce că românii ne-au furat, în 1918-1920, Ardealul, pământ străvechi al strămoşilor sumerieni, sciți, huni, avari, maghiari; au exterminat, în 1919, zece mii de secui care se întorceau, dezarmați, din armata maghiară; au exterminat, sub Antonescu, 750.000 de unguri ardeleni (şi tot atâția evrei) în lagăre de exterminare şi prin diferite pogromuri; au exterminat, la Canalul Dunăre-Marea Neagră, o jumătate de milion de oameni, 75 la sută dintre aceştia fiind ungurii ardeleni; au colonizat întreg Ardealul cu români regățeni, expropriind populația maghiară şi alungând-o de pe pământul ei natal, iar pe cei ce s-au opus lichidându-i; iar astăzi, nemulțumiți cu cât au furat din patria noastră milenară, râvnesc la o Românie Mare de la Nistru pân-la Tisa – ne acuză, tot pe noi, de ultranaționalism şi rasism?!

Păi atunci ce sunt păduchioşii ăia de români ("tetves románok")?"

Eu, în calitatea mea de ungur ardelean, dar descendent al unei străvechi familii de descălecători, pot să-ți spun – renegat nenorocit şi ienicer al valahilor ce eşti – că a califica eforturile noastre, depuse pentru Adevărul şi Dreptatea maghiară, drept fantezii ultranaționaliste sau rasiste înseamnă – nimic altceva – decât a trăda neamul şi țara. Ca atare, eşti un trădător de neam şi de țară!!!"

Desigur, reproducerea noastră este ceva mai rezumativă, mai ales în ceea ce priveşte invectivele şi etichetările, unele dintre acestea fiind, din punctul nostru de vedere, intraductibile. (De pildă: "románsegnyalo")

Cât priveşte "temeinicia" acuzelor ce ni se aduc, despre aceasta am mai discutat, într-un alt context, în capitolul XIII, când am desființat nişte aberații asemănătoare ale aceluiaşi Kolozsy Sándor. (Întrebarea este dacă acesta minte cu neruşinare, sau chiar crede ceea ce scrie? – cea de a doua eventualitate fiind una mult mai gravă şi mai periculoasă).

"Autohtonii secui" versus seminția arpadiană

Spuneam, în capitolul XXI, că avalanşa de replici "creatoare", pe care a declanşat-o disputa Kolozsy-Kovács în rândul "fanilor" acestora de la TRIA-NON, a "deştelenit" nişte domenii inedite (chiar şi pentru cel ce scrie aceste rânduri).

Despre ce este vorba? Despre nişte nebănuite aspecte ale "autohtonității" elementului maghiar, despre nişte surprinzătoare dispute privind întâietatea în ceea ce priveşte "descălecatul" în

Bazinul Carpatic. Să nu anticipăm, însă, şi să dăm cuvântul protagoniştilor. Sămânța discordiei a fost aruncată – şi de această dată – de către acelaşi Kolozsy Sándor, în post-scriptumul unui mesaj:

"Trist este faptul că majoritatea celor ce au fost nevoiți să ia calea pribegiei sunt tocmai descendenții seminției arpadiene, până când o seamă de venetici uzurpă moştenirea lui Árpád. Noi, descendenții lui Árpád, am păţit exact ca în povestea cu arabul şi cămila, care, traversând deşertul, au fost surprinşi de o furtună. Arabul s-a adăpostit în cort, iar cămila, rămasă afară, l-a rugat, după o vreme, s-o lase să-şi vâre măcar capul în cort. După un timp, nu s-a mai mulțumit cu atâta, obținând, treptat, loc pentru alte şi alte părți din corp, până când a ocupat întreg cortul şi, finalmente, l-a scos pe arab afară. La fel s-a întâmplat, după părerea mea, şi cu familiile maghiare străvechi, descendente ale descălecătorilor lui Árpád.

Astăzi, când până şi pieilor roşii din America sau aborigenilor din Australia li se recunosc primatul şi drepturile aferente, este absurd şi revoltător ca tocmai descendenților seminției arpadiene să li se refuze această recunoaştere!!!"

Este o chestiune inedită? Ba bine că nu! Să nu ne grăbim, însă, cu comentariile, pentru că partea cea mai interesantă abia urmează:

From : Gyöngyi <trlmdr@freemail.hu>
To : <trianon@yahoogroups.com>
Sent : Tuesday, February 19,2002 6:54 AM

"Dragă Lajos!

Aşa vrem noi să refacem o Ungarie Mare unitară? Aşa vrem noi să strângem şi să vectorizăm energiile maghiare, ignorând adevărata populație străveche şi declarând drept unică clasă conducătoare seminția arpadiană?

Sunt de acord cu Juhász Lászlo că filiațiunea arpadiană este, practic, imposibil de dovedit, în schimb secuii ştiu foarte bine că ei au trăit pe aceste meleaguri cu mult înaintea descălecatului din 896.

Lumea se întreabă: unde au dispărut hunii şi avarii? Ei bine, n-au dispărut, ei sunt strămoşii noştri – ai secuilor – iar denumirea de Hungaria provine de la Attila!

Mi-amintesc de un bărbat secui care, cu ocazia recensământului din România, îi declara unui recenzor derutat: <<Nu sunt ungur, sunt secui>>!

Te salută Gyöngyi."

Iată şi răspunsul lui Lajos (lajos.nagy@fundp.ac.be):

"Dragă Gyöngyi!

Nu numai în Ardeal, dar pe întreg teritoriul imperiului avar – acolo unde s-a aşezat poporul lui Árpád – autohtonii secui au fost <<asimilați>> (ungurii fiind călare, ei au fost <<descălecătorii>>!).

Mai târziu, Géza, István şi alți regi din Casa Árpád, folosindu-se de colonişti occidentali, i-au împins (ca să nu spunem alungat) şi mai la periferie pe băştinaşii secui, "expropriindu-le", practic, țara.

Secuii au fost şterşi din conştiința publică, proces ce continuă şi astăzi. Este suficient să amintesc, în acest sens, de marele forfoi cu care se sărbătoreşte aşa zisul descălecat, (din 896 – n.n.), ignorându-se cu desăvârşire tot ceea ce a fost până atunci, toate precedentele descălecate!

E greu de aflat din istoria noastră oficială cine au fost avarii. Istoria "noastră" îi consideră nişte străini. Această istorie va trebui rescrisă, cu deplin respect pentru locul ce li se cuvine secuilor în contextul respectiv. Poporul maghiar, în accepțiunea europeană a cuvântului, este rezultanta amestecului dintre cele două seminții – autohtonii secui şi nou-veniții lui Árpád. Dar secuii secui, cei ce şi-au păstrat identitatea națională până astăzi, au tot dreptul să se considere urmaşii hunilor şi ai avarilor, iar ungurii trebuie să recunoască – în speță cei ce se revendică de la descălecatul lui Árpád – că secuii, la vremea respectivă, i-au primit în casa lor. (Aşa cum au făcut, mai târziu, ungurii cu cumanii sau cu alte popoare înrudite cu ei; cu singura deosebire că acestea recunosc preexistența ungurilor în zonă!)

Salutări, Lajos."

Interesant, nu?

Să nu se creadă, cumva, că am epuizat subiectul – da´de unde! – abia am ajuns în miezul acestuia. D-l Kolozsy – care urmăreşte cu atenţie "lista" TRIA-NON – s-a "autosesizat" şi i-a trimis o misivă numitei Gyöngyi, supralicitând, în stilu-i caracteristic. Gyöngyi – la rândul ei – l-a abordat, abrupt şi fără menajamente, pe d-l Kolozsy. Acesta a ripostat. Au intrat pe fir şi alţii, pro şi contra, bineînţeles. Aşa că, procesul este în plină desfăşurare.

Desigur, nu ne-am propus o cantonare în subiectul cu pricina, oricât ar fi acesta de interesant şi inedit. Dar nici nu putem renunţa la el înainte de a mai reproduce câteva mesaje (poate) şi mai tranşante.

De această dată redăm o dispută de "simplu femei":

"Dragă Gyöngyi!

Te asigur de toată stima mea, dar controlează-te, pentru că – aşa cum ne învaţă un vechi dicton – totdeauna cel ce n-are dreptate este acela care se ofensează.

Kolozsy n-a susţinut că n-ar fi un bun maghiar acela al cărui strămoşi n-au ajuns în Bazinul Carpatic cu ocazia descălecatului arpadian. A spus doar că întâietatea trebuie să aparţină acelora care pot să-şi dovedească descendenţa ce le conferă dreptul la respectiva întâietate. Ne place sau nu, ăsta este adevărul."

A.E, Judit (judit.e aldobolyi@sympatico.ca)

Iată şi răspunsul:

"Dragă Judit!

Nu m-am ofensat, am căzut doar pe gânduri. La urma urmei, fiecare trasează linia de delimitare între maghiarime şi intruşi, acolo unde îşi poate identifica propriii strămoşi. Secuii au fost prezenţi în Ardeal înaintea ungurilor lui Árpád, ca atare – îţi place sau nu – lor li se cuvine dreptul la întâietate. Poate că, în ochii secuilor, poporul lui Árpád este la fel de intrus ca şi poporul român. Vom afla, graţie Legii Statutului, câţi secui se consideră unguri!"

Gyöngyi (trlmdr@freemail.hu)

Aşa grăit-a… Gyöngyi!!!

Şi nu numai ea, ci şi Lajos!!!

De cealaltă parte fiind Sándor şi Judit!

Asta să fie proporţia? Pe Internet s-ar părea că da, pentru că dacă-i numărăm şi pe ceilalţi participanţi la discuţie (de ordinul zecilor, până în momentul de faţă) raportul de unu la unu, în mare, se menţine.

Să dea Dumnezeu ca proporţia respectivă să poată fi regăsită şi "în teren". Nu la publicarea datelor oficiale (şi definitive) ale recentului recensământ (unde problema s-a pus, totuşi, altfel), bineînţeles, ci, aşa cum zicea şi numita Gyöngyi, la recolta de "legitimaţii".

Iată, aşadar, că – vorba poetului – "profundele amoruri au şi profunde mizerii"! Vorba poetului (a dramaturgului sau libretistului) – sau vorba vine, pentru că, desigur, ştim din istorie că o prea mare dragoste n-a existat niciodată între cele două seminţii, care s-au mai şi luptat, din când în când, între ele. Ba au fost şi cazuri când secuii s-au aliat până şi cu românii împotriva ungurilor!

Cum stă atunci chestiunea cu cei un milion şi jumătate de unguri din România? Simplu: secuii au fost convinşi (şi au acceptat) să se declare unguri abia după Trianon, din motive lesne de înţeles. Dar iată că treaba şchioapătă şi îşi dezvăluie, după aproape un secol, natura pur conjuncturală.

Noi ce să spunem? Ce altceva am putea spune decât: Dumnezeu să le ţie năravul! Sau, schimbând registrul, să-i îndemnăm (cu un citat din "Facerea Lumii" de Van Loon): "Încăieraţi-vă şi mâncaţi-vă"!

P.S. Iată, aşadar, primele "pagube colaterale" ale "Tezei argentiniene"! Pe care cei ce au rescris istoria Bazinului Carpatic (strict în interesul lor!) nu le-au prevăzut. Iată că această rescriere se dovedeşte a fi o sabie cu două tăişuri!

M.R.M. şi antisemitismul (I)

Am afirmat, în repetate rânduri, că "meremiştii", cei de la "Békés Revizio" (Revizuire paşnică), "Nem, nem, soha!" (Nu, nu, niciodată), "TRIA-NON" şi aşa mai departe, alături de "afecţiunea" pe care o nutresc faţă de majoritarii din "statele succesoare", mai au încă o "mare dragoste": evreii.

În capitolul XXII am oferit o mostră de antisemitism maghiar, cu promisiunea că vom reveni asupra subiectului pentru a-l prezenta în adevărata sa înfăţişare şi amploare.

A sosit momentul să ne onorăm promisiunea. În acest sens, ne vom folosi – ca şi până acum – de aceeaşi sursă: Internetul şi derivatele sale.

From : "Kallo Robert" kopja@e…
To : "MIEP IT" miepllit@y…
Sent : Sunday,January 13,2002 4:40 PM
Subject: Re (miep 11 it) Nehogy igazam találjon lenni (Nu cumva să am dreptate – n.n.)

"Legea Statutului le convine de minune evreilor – au şi păstrat o linişte totală vis-à-vis de aceasta, ca nu cumva guvernul să devină mai atent – pentru că, datorită ei, au toate şansele să ne încalece din nou, şi de această dată s-o facă definitiv. Iată raţionamentul:

- evreii, nefiind deloc proşti, ştiu foarte bine că Viktor Orbán s-a bătut pentru Legea Statutului pentru ca, în perspectivă, să acorde posesorilor de legitimaţie de maghiar şi cetăţenia ungară;
- numai că nimeni nu s-a gândit că aceasta presupune, oriunde în lume, şi RECIPROCITATE!!;
- ca atare, dacă ungurii din afara graniţelor vor dobândi, cândva, respectiva cetăţenie, aceasta nu va putea fi refuzată – în baza amintitei reciprocităţi – nici minorităţilor etnice din Ungaria;
- în consecinţă, dacă evreii din Ungaria vor cere cetăţenia izraeliană, statul maghiar, în baza aceleiaşi reciprocităţi, nu se va putea opune!

Iată pericolul pe care Orbán nu l-a prevăzut!!! (Nemaivorbind de faptul că de aceeaşi reciprocitate vor beneficia şi sârbii, românii sau slovacii!)

Toate acestea se vor constitui într-o veritabilă agresiune la adresa suveranităţii şi integrităţii statului maghiar!!! (…)

Perspectiva cea mai ameninţătoare este, însă, acordarea cetăţeniei israeliene tuturor celor 150.000 de evrei din Ungaria! Această perspectivă odată materializată, Ungaria are toate şansele ca, în câteva decenii, să devină un <<stat evreiesc>>!

Iată, deci, pericolul major pe care îl ascunde Legea Statutului (pericol semnalat şi de către Fodor Gábor) şi prăpastia spre care ne împinge politica lui Orbán!"

Cu stimă: Robert (//mondak.ini.hu)

Nu comentăm (încă) cele de mai sus, pentru că urmează un interesant schimb de replici, precum şi alte contribuţii "tematice" importante. Nu putem, însă, să nu remarcăm că, în viziunea d-lui Kallo Robert, Legea Statutului şi ultima sa consecinţă – acordarea cetăţeniei maghiare ungurilor din România – reprezintă o, citãm, "veritabilă agresiune la adresa suveranităţii şi integrităţii acesteia!!! (Tot pe bază de reciprocitate, firește!)

Iată amintitele replici:

Hello Robi!

"După câte ştiu, Legea Statutului se referă doar la cetăţenii statelor vecine (cu excepţia Austriei). Ca atare, ea nu-i vizează nici măcar pe ungurii din Occident. În consecinţă, de "reciprocitate" nu ar putea beneficia decât românii, sârbii sau slovacii. Or, în Ungaria, astăzi, proporţia de unguri este de 96,6 la sută, omogenitate moştenită de la Trianon. Ca atare, faţă de milioanele de unguri care ar beneficia de avantajele legii respective, minorităţile naţionale din Ungaria (care ar putea cere – la rândul lor – cetăţenia străină) reprezintă o cantitate mai mult decât neglijabilă."

Szegedi András (andras.szegedi@d…)

Deci, d-l Szegedi – după cum se vede – vrea să-l liniştească pe "Robi" atât în privinţa "pericolului evreiesc", cât şi privitor la disproporţia care ar reduce la nesemnificativ "reciproca" în ceea ce priveşte "agresiunea la suveranitate şi integritate".

Atât, şi nimic altceva!

Să vedem, însă, ce spune, în replică, dispecerul "paginii" TRIA-NON:

"Constat că aici este vorba doar de o încercare de a compromite politica guvernului Orbán. Nici eu nu mă prea omor după această politică, dar Kallo – dacă se consideră atât de deştept – ar trebui să ştie că Israelul, încă de la înfiinţare, îi consideră pe toţi evreii din lume, oriunde s-ar afla aceştia, drept propriii cetăţeni, cetăţenie care se acordă – imediat – la o simplă solicitare, fără consimţământul sau măcar înştiinţarea statului pe al cărui teritoriu trăieşte (şi al cărui cetăţean este) respectivul (evreu) solicitant!

Dacă ar exista vreo posibilitate de investigare în acest sens, lumea ar rămâne stupefiată de câţi cetăţeni israelieni trăiesc, din 1990 încoace, în Ungaria!"

Szarka fia László. A bögatyás. (szarka@flash.net)

Iată, aşadar, că dispecerul "paginii" atrage atenţia neştiutorilor că – indiferent de Legea Statutului şi ale sale implicaţii – "pericolul evreiesc" există şi nu poate fi ignorat!

Desigur, spaţiul nu ne permite să reproducem replicile în totalitate şi nici să respectăm vreo ordine cronologică. Pentru a avea, însă, o imagine cât de cât mai cuprinzătoare asupra problemei, vom reproduce o intervenţie care îşi propune să facă o sinteză şi să tragă nişte concluzii:

From : Juhász Lászlo <timerider@freeweb.hu>
To : <trianon@yahoogroups.com>
Sent : March 30,2002 21:51

"Stimate Teodani, a sosit momentul să primeşti ceea ce ţi se cuvine! Te citez: <<Cred că este limpede, pentru toată lumea, ce fel de oameni luptă pentru Ungaria Mare!>> Asta ai spus-o ca reacţie la scrisoarea în care se propunea – ca o măsură de frânare a implantărilor (din ce în ce mai frecvente şi mai ameninţătoare) de evrei în Ungaria – chemarea palestinienilor. Este limpede, firesţe, că în intenţia ta a fost să stigmatizezi – ca un demers rasist-antisemit – Mişcarea Revizionistă Maghiară.

Să vedem atunci faptele:

Nu noi am iniţiat mişcarea antievreiască, ci am fost atacaţi sistematic de către evrei, care, acuzându-ne pe noi de ultranaţionalism, nu-şi văd bârna din propriul ochi. Dacă există undeva ultranaţionalism – acesta poate fi identificat exact în grozăviile pe care evreii le-au făcut şi le fac cu palestinienii. Dar aceşti provocatori au avut şi neobrăzarea ca – deşi mânaţi din totdeauna de un rasism arogant – să ne acuze pe noi de fascism atunci când, pozând în buni maghiari, au devenit avocaţii statelor succesoare.

Văzând cele ce se petrec în Palestina, orice om lucid este cuprins de o firească rezervă faţă de evrei. Şi acolo – totul a început cu nişte implantări, urmate, mai apoi, de distrugerea aşezărilor palestiniene şi de alungarea sau exterminarea localnicilor, proces ce continuă şi astăzi. Am putea spune că asistăm la reeditarea celor petrecute cu trei mii de ani în urmă, când "pământul făgăduinţei" a fost NU luat în posesie, ci cucerit prin foc şi sabie, prin exterminarea filistenilor şi canaaniţilor, prin distrugerea străvechiului Ierihon. Ca atare, nu mă miră deloc că palestinienii se opun prin toate mijloacele.

Nu trebuie să mergem, însă, până în Palestina, este suficient să aruncăm o privire în jurul nostru – în Parlament, în Academia Maghiară, în lumea teatrelor, a ziariştilor, avocaţilor, bancherilor etc. – pentru a vedea o situaţie asemănătoare (sau măcar premisele acesteia). Noi nu facem discriminări rasiale – ei, în schimb, da! – şi încă motivându-şi preponderenţa şi hegemonia prin superioritate rasială: ei sunt "poporul ales" – noi nişte fiinţe inferioare şi roase de invidie! Extremiştii sionişti vor să domine nu numai Palestina, ci întreaga lume, iar cei ce îndrăznesc să deschidă gura sunt puşi la zid.

Desigur, rasismului evreilor nu putem să-i răspundem cu aceeaşi monedă, în schimb avem tot dreptul să le pretindem un minim respect faţă de valorile noastre creştine şi faţă de simbolurile noastre naţionale. Avem tot dreptul să le pretindem, la fel ca şi altora, să renunţe la discriminarea

rasială, să lase şi pe alţii să trăiască, să nu încerce să le impună şi altora modul lor de viaţă, să ne respecte însemnele naţionale, să renunţe la culpabilizări globale, la a ne declara naţiune vinovată. Faţă de cei ce nu vor fi dispuşi să respecte acest minimum de cerinţe, va trebui să luăm măsuri – nu pe bază de rasă, ci de atitudine – mergând până la expulzarea din ţară.

Să ne întoarcem la afluxul evreiesc spre Ungaria, la problema implantărilor. Firește, naţiunea maghiară nu este obligată să-i primească în casă pe duşmanii săi. În prezenţa unei etnii cu care am avut suficiente experienţe negative, acordarea vizei de stabilire va trebui făcută cu maximă circumspecţie şi strictă individualizare. Dacă un Itzhak Shamir, de pildă, ne-ar cere-o, i-am putea acorda azil politic. Acei evrei, însă, care au venit (sau vor veni) în Ungaria cu intenţii politice antimaghiare, vor trebui, pur şi simplu, expulzaţi.

Pentru asta, firește, nu trebuie să apelăm la palestinieni, pentru că aici, acasă, noi suntem palestinienii!"

Textul reprodus ne scuteşte, credem, de orice comentariu (Deocamdată, cel puţin, subiectul fiind departe de a fi epuizat).

M.R.M. şi antisemitismul (II)

Cele reproduse în capitolul precedent relevă un antisemitism funciar, acelaşi care a determinat, în mai 1944, sub Horthy (şi NU în octombrie – sub Szálasy!), poate cea mai operativă şi mai eficientă aplicare a "soluţiei finale" din întreaga Europă!!!

Cât de funciar, vom vedea şi din maniera în care sunt interpretate, în lumea "meremiştilor", holocaustul şi implicaţiile, mai vechi ori mai noi, ale acestuia.

Iată un text revelator şi perfect edificator:

From: Takács Lászlo Krisztián <taki@drotposta.hu>

To: Magyar historia@yahoogroups.com; miep11it@yahoogroups.com; trianon@yahoogroups.com

Sent: 08 January 2002 16:09

Subject: (TRIA-NON) Wallenberg

"Toţi evreii salvaţi de către Raul Wallenberg au fost bogaţi. Este uşor de verificat, şi astăzi, că toţi posesorii respectivelor documente salvatoare, aflaţi în Ungaria sau Israel, sunt şi au fost oameni înstăriţi. Wallenberg nu i-a salvat din altruism, ci, folosindu-şi imunitatea, a făcut-o din cele mai murdare interese materiale.

Familiile în stare să-şi plătească supravieţuirea au scăpat, pe când ceilalţi, urmând cu ochii închişi instrucţiunile, s-au îmbarcat, precum o turmă de oi, în vagoanele morţii.

De aici derivă şi sinistrul paradox al prezentului: holocaustul, devenit o veritabilă industrie astăzi, este exploatat tocmai de către cei ce au reuşit, datorită banilor lor, să-l evite la vremea respectivă, şi nicidecum de supravieţuitorii lagărelor de exterminare – desconsideraţi sau chiar urâţi de către respectivii profitori. (…)

Consiliile evreieşti erau constituite din oameni de vază şi înstăriţi. Aceştia au ştiut totul dinainte, pentru că Eichmann şi-a început operaţiunea exact contactând aceste consilii şi făcându-le următoarea propunere: colaborare contra viaţă! Propunere ce a fost acceptată!!!

În acest mod, atât membrii respectivelor consilii, cât şi ceilalţi evrei bogaţi (în toate comunităţile evreieşti existând cercuri ale acestora, organizate în condiţii de strictă confidenţialitate) au putut să-şi răscumpere supravieţuirea şi să scape – prin intermediul ambasadelor – de "soluţia finală".

Această supravieţuire a fost plătită nu numai cu bani, ci şi cu nenumărate vieţi de evrei săraci (puşi în situaţia de a nu încerca nimic pentru a se salva), pentru că, firește, una din condiţiile târgului a fost tocmai neavertizarea acestora asupra soartei care-i aşteaptă!!!

Iar membrii respectivelor Consilii, în loc să fie spânzuraţi în rând cu criminalii de război naziști, n-au avut de suportat nici o consecinţă!!!

Ba mai mult, aceştia, alături de ceilalţi beneficiari ai târgului cu pricina, sunt (ei sau urmaşii lor) cei ce se fac răspunzători de toate grozăviile îndreptate împotriva palestinienilor, pozând în apărători ai patriei şi erijându-se în postura de eroi!

După cum, aceştia sunt şi singurii beneficiari ai <<INDUSTRIEI HOLOCAUSTULUI>>!"

Am exagerat oare atunci când am vorbit despre un antisemitism funciar al meremiştilor?

Că este vorba doar de indivizi izolaţi? Am mai discutat acest aspect, legat de alte manifestări. Este adevărat, am reprodus doar şapte intervenţii, din 70 sau 700 sau câte vor fi fiind. Este greu, dacă nu imposibil, de făcut o estimare cantitativă în acest sens. Dar, am mai spus-o, nu aspectul cantitativ al intervenţiilor efective contează, ci progresia geometrică în care se difuzează informaţiile pe reţelele electronice de comunicare, penetrabilitatea şi penetrarea, practic nelimitată, a acestora. Am amintit, în capitolul XVI, de un mesaj trimis – ab initio – pe 65 de adrese (multe dintre ele nu adrese personale, ci "liste" sau "pagini" ce cuprind sute sau poate mii de persoane), încercând să sugerăm exact "progresia geometrică" pomenită mai sus. Şi nu este vorba de cazuri singulare. De pildă, ultima intervenţie antisemită pe care o vom reproduce (parţial) are, nici mai mult – nici mai puţin, decât 259 de adresanţi! Un simplu calcul al probabilităţilor ar fi suficient pentru a ilustra caracterul realmente nelimitat al posibilităţilor de difuzare – multiplicare pe care le asigură Internetul şi derivatele sale. (Şi este vorba, în cazul de faţă, doar de un singur mesaj!)

Să revenim, însă, la mesajul propriu-zis, care este, de altfel, şi un non plus ultra în materie:

"Stimaţi colegi de listă (mai vechi sau mai noi), prieteni, trădători de ţară (MSZP, PM) sau rasişti (SZDSZ)!

De când – consecutiv atentatelor MOSAD-ului din 11 septembrie din SUA – am apărut cu mesajele mele, n-am făcut altceva decât să-mi exercit dreptul constituţional de a-mi exprima opiniile şi de a le face cunoscute publicului larg. Dar, pentru că presa scrisă şi electronică este – în proporţie de 85-90 la sută – în mâinile urmaşilor lui Kun (Kohn) Béla şi ai băieţilor lui Lenin, sau în ale acelor "investitori" străini care au reuşit să-i mituiască pe roş-galbeni, libertatea presei a devenit, bineînţeles, o vorbă goală. Tot ce poţi să faci este – ca să mă refer doar la televiziune – să apeşi pe telecomandă pentru a vedea fie cutare murdărie – fie cutare jeg."

După această promiţătoare introducere, autorul (Adorján András, în 11 II 2002, pe INFO 56) trece la exemplificări, luându-i în colimator ba pe "cinicul rabin Landesmann", ba pe "filosemiţii Eszterházi şi Konrád", ba pe toţi evreii din Ungaria, comentând faptul că printre cele trei milioane de persoane din Ungaria care trăiesc sub limita sărăciei există doar zece familii de evrei.

Acestea (şi multe altele, greu de reprodus) fiind spuse, d-l Adorján începe să se tânguie:

"Nu mai am unde să public! Nici eu, şi nici mulţi alţii! Iar geniile retardate ale presei portocalii bat tam-tamul şi imbecilizează poporul! Ceea ce au scris, de pildă, privitor la înţelegerea cu România (probabil memorandul Năstase-Orbán – n.n.) se poate încadra în mai multe articole ale Codului penal!

Aşa am ajuns pe Internet. Aici încă n-a pătruns cenzura!"

De ce "non plus ultra"? Ce-a spus – în plus – d-lui Adorján? Un singur lucru: atentatele comise de MOSAD la 11 septembrie !!! Neavând date suplimentare (care să ne permită mai mult decât nişte supoziţii) nu putem comenta chestiunea decât cu non plus ultra!

În schimb, treaba cu "ajunsul pe Internet" o putem comenta.

Stimate d-le Adorján (şi mulţi alţii, ajunşi, în aceleaşi circumstanţe, pe Internet), dacă v-aţi fi limitat la majoritarii din "ţările succesoare" şi nu vă lăcomeaţi şi la evrei, puteaţi scrie nestingheriţi şi în presa scrisă, nu trebuia să vă refugiaţi pe (încă necenzuratul!) Internet. Sapientis sat! (Nu ştim dacă este cazul)

Unde ar fi norocul ca această "cenzură" să apară – cândva – şi faţă de "fantasma imperiului maghiar", faţă de toată otrava pe care o revarsă MRM-ul de peste 80 de ani?!!

Revizionismul maghiar – politică de stat?

Desigur, pe marginea celor reproduse în ultimele două capitole s-ar putea scrie o carte, dar nu acesta este subiectul principal de care ne ocupăm. Dacă am arătat înfățișarea actuală a antisemitismului maghiar, așa cum apare ea în lumea MRM şi a Internetului, am făcut-o pentru a dezvălui (şi) o altă fațetă a şovinismului şi xenofobiei "civilizatorilor" Bazinului Carpatic.

Să ne întoarcem la oile noastre, pentru a vedea că sprijinul de care se bucură meremiştii din partea statului maghiar a fost remarcat până şi în presa maghiară (sau, mă rog, într-o anumită parte a acesteia). Vom reproduce, în acest sens, articolul "Nemzeti Rockkeret" (Naționalism în straie de Rock), semnat de Sághy Erna în numărul 38/2001 al publicației "168 Ora" (168 de ore):

"Un drapel național ornat cu harta Ungariei Mari fâlfâie vis-à-vis de Gara de Apus, lângă intrarea de metro Scala. Alături o cruce trianonică. Lângă grupul de tineri îmbrăcați în negru, câțiva <<clocharzi>> atraşi de muzica cu mulți decibeli.

Publicul, nu prea numeros, emană un discret miros de alcool.

Acțiunea este semnată, de această dată, nu de Uniunea Tinerilor Maghiari (UTM), ci de către Mişcarea Revizionistă Maghiară (MRM). Printre organizatori poate fi remarcat, totuşi, preşedintele UTM (şi al organizației de tineret a MIEP din Sectorul XI) – Novák Elöd Attila, care ne explică zâmbind: - Ambele sunt constituite, practic, din aceiaşi tineri.

Aspectul lui Novák este euroconform: veston gri închis la două rânduri, vestă, cravată elegantă. Tânărul de 21 de ani – student în anul III la Politehnică – răspunde cu solicitudine şi dezinvoltură la întrebări.

Se pare că el este inițiatorul Uniunii, aceasta păstrându-şi caracterul civic şi <<NEALINIEREA>> care să le permită respectivilor tineri – naționaliști şi oameni de acțiune – inițiative independente, inclusiv chemarea în instanță a celor ce i-ar acuza, eventual, de fascism. (…)

De mai mult timp tinerii MIEP-işti şi-au propus să prelucreze în manieră rock cântecele revizioniste şi să le înregistreze pe un CD. Proiect ce a prins viață.

Între timp, muzica "live" încetează în piață şi este prezentată cea înregistrată. CD-urile se vând la modesta sumă de 500 de forinți, iar casetele cu 400.

Se aude Bácskai Indulo (Marşul din Bacica): <<Răpăiau mitraliere / Bubuiau şi mortiere / Speriați sârbii scânceau / Ai noştri înaintau / Vrem iar granița străveche! / Vrem Țara fără pereche!>>.

Novák explică: - Sunt cântece revizioniste, nu iredentiste: iredentiştii vor totul înapoi.

Ne permitem obiecția că tocmai aşa ceva se aude pe bandă. Novák precizează: - Noi vrem doar revizuire, retrocedări parțiale. Cea mai actuală ar fi reanexarea Voivodinei, care s-ar fi putut face în perioada bombardamentelor NATO, aşa cum a propus MIEP, din păcate fără succes. Opinia publică nu era pregătită încă, nici guvernul. Asta încercăm noi să facem prin demersul nostru. Dacă reuşim să sensibilizăm publicul, şi conducerea țării va reacționa altfel.

Iarăşi muzica îl contrazice pe d-l Novák – în interpretarea corului UTM răsună cântecul MINDENT VISSZA (Totul înapoi!): <<Apa încă e curată / În Nitra şi în Ipoi / Dar de nu primim de-ndată / Acum! Totul înapoi / ea se va-nroşi, ca mâine! / Nu va scăpa nici un câine!>>.

Asistența este în extaz: pe mulți se vede că sunt gata de drum…

- Omul astăzi intră uşor în derută – continuă Novák – avem nevoie de un partid în care să putem avea încredere. Dacă aceasta (încrederea) există, nu mai trebuie să aprofundăm toate domeniile pentru a avea o părere. E suficient să privim la MIEP pentru a şti adevărul. MIEP are specialişti în toate domeniile.

- Şi dacă Csurka István ar spune: avem nevoie de tinerii maghiari, mergem să recucerim Ardealul?

- La aşa ceva nu ne-am gândit. Dar dacă el ar spune-o, asta ar însemna că situaţia o pretinde. Deci, am merge. Să nu discutăm, însă, problema, pentru că încă nu e actuală. Csurka s-a pronunţat doar în legătură cu Voivodina.

- Dumneata cum vezi modificarea graniţelor?

- Sub patronajul ONU. Nu vrem o baie de sânge. În timpul bombardamentelor NATO ar fi trebuit să acţionăm! Dacă declarăm că modificarea frontierelor este o utopie, ne retezăm orice şansă. Noi exact această mentalitate vrem s-o schimbăm, printre altele, cu editarea acestor cântece.

Novák Elöd mai povesteşte cum a apelat UTM la sprijinul statului. În faţa Comisiei parlamentare pentru susţinerea organizaţiilor civice şi a Ministerului Tineretului şi Sportului nu şi-au dezvăluit apartenenţa la MIEP (organizaţia de tineret a Sectorului XI).

Este îndoielnic, însă, ca respectiva Comisie parlamentară – care acordă indemnizaţii anuale organizaţiilor civice, din Bugetul de stat – să nu fi cunoscut situaţia. Mai ales că preşedintele comisiei – Bognár László – este deputat MIEP, şi în această calitate e greu de crezut să nu-l fi ştiut pe Novák, unul din cei mai fervenţi activişti de tineret ai MIEP şi o persoană destul de mediatizată. Dar probabil că a omis să-i dezvăluie identitatea (calitatea, mai precis). Aşa a primit UTM 180.000 de forinţi de la Parlament! (…)

Vicepreşedintele Comisiei respective, FIDESZ-istul Halász János, susţine că n-a ştiut că utemiştii sunt miepişti deghizaţi. Ca şi conducător al subcomisiei de control, intenţionează să ceară socoteală UTM-ului, într-o şedinţă publică, asupra felului în care au fost cheltuiţi banii. (Încă nu i-a dat prin cap că de pe CD-ul cu pricina ar trebui şterse mulţumirile adresate Comisiei parlamentare respective!) (…)

Hegyi Gyula, vicepreşedintele socialist al comisiei, e de părere că sprijinirea UTM este o chestiune de algoritm. Pentru că printre organizaţiile civice au fost incluse şi organizaţiile de tineret ale partidelor, iar pentru acestea Parlamentul acordă bani pe bază de consens. (Şi asta contravine ideii că nu s-ar fi ştiut cine sunt beneficiarii finanţării!) (…)

Ministerul Tineretului şi Sportului a acordat UTM 200.000 de forinţi. Este adevărat că în proiectul respectivului CD s-a vorbit doar despre dragostea de patrie, soarta maghiarilor din afara graniţelor şi caracterul sacru al familiei. Despre revizionism sau cântece revizioniste – nici un cuvânt! Novák susţine însă că n-a fost vorba despre o inducere în eroare, pentru că, în CV-urile depuse cu ocazia înscrierii la concursul respectiv, cu toţii au declarat că nu se pot împăca în veci cu caracterul definitiv al graniţelor trianonice. (Deci: totul înapoi!)

Ministerul, într-o conferinţă de presă, a declarat că n-ar fi sprijinit editarea compact-discului revizionist şi că banii n-ar fi fost livraţi încă. În schimb, pe acelaşi CD figurează mulţumiri adresate şi Ministerului Tineretului! (…)

În ceea ce-l priveşte pe cel de al treilea sponsor (fără ghilimele, şi vom vedea de ce!), primarul FIDESZ al Sectorului XI – Juhos Katalin – care a acordat, din banii contribuabililor, 100.000 de forinţi, acesta a precizat expres într-un post-scriptum: <<în cazul în care va fi vorba de pancarte, pliante, manifeste sau alte materiale propagandistice, rog a se menţiona următoarele: evenimentul a fost sprijinit de către primarul Dr. Juhos Katalin!>> Dorinţa i-a fost respectată.

Juhos Katalin nu ne-a refuzat solicitarea de interviu, doar atât că n-a reacţionat în nici un fel. Ca atare, n-am putut s-o întrebăm cu ce i-au câştigat simpatia tinerii miepişti, de ce le-a dat bani şi de ce consideră important să figureze ca sponsor al tuturor manifestărilor acestora? De ce îşi face reclamă în cercurile extremei-drepte? Pentru a-şi spori electoratul din Sector? Sau dacă consideră compatibilă această asumare a revizionismului, cu politica FIDESZ?

O altă surpriză: unul din membrii corului – Muhoray Sándor – este ofiţer în Garda Parlamentului Ungar!

Guvernul (Orbán – n.n.) nu pentru prima oară închide ochii în faţa manifestărilor iredentiste. În august, la Nagykanizsa a fost reamplasat şi dezvelit monumentul închinat comemorării Trianonului. Ministrul Secretar de Stat al Ministerului Patrimoniului Cultural – Várhegyi Attila – a denumit, în mod consecvent, în oficiosul partidului de guvernământ (FIDESZ – n.n.), ţara noastră

drept: Ungaria Mică. Iar nucleul dur al MIEP, deghizat în organizație civică de tineret, îşi editează CD-ul revizionist cu ajutorul Parlamentului, Guvernului şi al partidului de guvernământ. Ce altceva poate să creadă tineretul, decât că înregistrarea (actualizată) a cântecelor revizioniste se bucură de sprijin oficial?!!

Nimeni din Guvern sau Parlament nu-i acționează în judecată pe cei răspunzători. Inscripțiile de mulțumire de pe CD-uri rămân neatinse. Deşi s-au înregistrat şi implicații internaționale: partidul preşedintelui Kostunica, de pildă, a înaintat un protest oficial!

Iar proiectul de <<sporire a patriei>> continuă. Iată <<ars poetica>> (coriştilor) inscripționată pe cutia CD-ului: <<Nu ne considerăm profesionişti, dar, pentru că muzicienii consacrați nu s-au prea înghesuit să prelucreze cântecele noastre revizioniste, a trebuit să facem noi primul pas. Să sperăm că alții, mai pricepuți, vor prelua ştafeta. Ar fi binevenită, în acest sens, chiar şi o prelucrare disco>>."

Cele reproduse ne absolvă, credem, de orice comentariu.

Am exagerat, oare, atunci când vorbeam despre revizionismul maghiar – politică de stat? Sau când susțineam că MIEP n-a mai intrat în Parlament (la ultimele alegeri) pentru că FIDESZ i-a ademenit (ca să nu spunem furat) – cu aceleaşi argumente – electoratul?

Credem că nu.

Din recuzita "clasică" şi actualizată a MRM ("168 ora" – nr. 38/2001)

Standul MRM. În fundal "Gara de Apus" iar pe tricoul tânărului harta "Ungariei Mari" cu inscripția "Igazságot Magyarországnak!" (Dreptate Ungariei) – "Magyar Revizios Mozgalom" (Mişcarea Revizionistă Maghiară)

Coperta CD-ului cu cântece revizioniste actualizate.

“Puşculița” MRM, cu aceeaşi hartă şi inscripție (şi o svastică în colțul de sus din dreapta!)

De această dată, un element "clasic" de recuzită, provenind din perioada interbelică, cu o simbolistică ce nu mai reclamă nici un efort de interpretare. (Reprodus, ca atare, şi în cartea lui Aurel Gociman – "România şi revizionismul maghiar", volum apărut în anul 1934!)

M.R.M. şi "globalizarea"

O altă dovadă că inițiativele MRM nu sunt izolate, ci merg mână în mână cu cele ale diverselor structuri şi foruri de conducere (politice, culturale etc.) din Ungaria, vădind o concertare ce nu poate fi concepută în afara unei colaborări efective? Nimic mai simplu: să ne amintim de un apel-protest al Uniunii Scriitorilor din Ungaria – publicat în "Romániai Magyar Szó" şi comentat, de către C. Stănescu, în "Adevărul" din 24/25 februarie 2001 – în care respectivul for preciza că, citățm, "a luat cunoştință cu consternare că în Parlamentul din Bucureşti, într-o interpelare în Camera Deputaților, au fost proferate, nefondat, calomnii grave la adresa a doi scriitori maghiari decedați: Daday Loránd şi Wass Albert".

În respectivul protest, semnat de către preşedintele Uniunii Scriitorilor din Ungaria – d-l Pomogáts Béla – se menționa în continuare: "protestăm cu toată tăria împotriva profanării memoriei celor doi scriitori ardeleni reprezentativi şi credem că breasla scriitorilor români – într-un reciproc spirit al destinderii relațiilor dintre maghiari şi români – îşi va ridica glasul în apărarea celor doi scriitori maghiari acuzați pe nedrept".

Ne-am oprit, la vremea respectivă, asupra celor de mai sus, pentru că, pe de o parte, am considerat total nefondat, ipocrit sau chiar cinic protestul cu pricina şi, pe de altă parte, n-am putut împărtăşi entuziasmul d-lui C. Stănescu – autorul comentariului din "Adevărul" – vis-à-vis de gestul în sine, de "solidaritatea de breaslă" de care dădeau dovadă (spre deosebire de confrații din

România) scriitorii maghiari, fiind vorba, în cazul dat, de o solidaritate de o cu totul altă natură. Înainte, însă, de a o deconspira, să facem "joncțiunea" cu MRM şi cu lumea Internetului:

From: Kolozsy Design <kolozsy@optushome.com.au>

To: <trianon@yahoogroups.com> (şi alte 28 de adrese din Ungaria şi România – n.n.)

Sent: 17 February 2001 09:14

Subject: (TRIA-NON) Fw: Czegei Grof Dr. Wass Albert erdélyi iro/költö tragikus halálának évforduloja (Comemorarea morții tragice a contelui Dr. Wass Albert de Țaga, scriitor şi poet ardelean – n.n.)

"Astăzi, 17 februarie, se împlinesc patru ani de când fratele Albert, Contele Dr. Wass Albert de Țaga, literat maghiar ardelean, copreşedinte al Uniunii Mondiale Ardelene, Părinte al Ardealului – după o viață de luptă închinată poporului său şi cauzei maghiarimii ardelene şi după ce guvernul maghiar condus de către <<ungurul>> Horn Gyula i-a refuzat repatrierea – şi-a pus capăt zilelor cu propria armă de vânătoare, în reşedința sa din Florida, neputând suporta singurătatea, ingratitudinea compatrioților şi perspectiva de a-şi aştepta moartea pe pământ străin…"

Desigur, mesajul d-lui Kolozsy este mult mai lung şi mai colorat, numai că din acesta nu rezultă cauza reală pentru care Wass Albert a fost nevoit, în 1944, să părăsească Ardealul şi să se refugieze cât mai departe de "pământul natal", ba chiar şi de Europa! După cum, nu rezultă nici motivul (real) pentru care i-a fost refuzată repatrierea de către (întâmplător) guvernul Horn, sau, pur şi simplu, reîntoarcerea (citäm din aceeaşi sursă) "dacă nu pe plaiul strămoşesc ardelean, măcar în Ungaria mutilată". (Vom reveni). Să reținem, deocamdată, doar "strania" coincidență de dată dintre mesajul preşedintelui UMA, interpelările "calomnioase" din Parlamentul Român (care n-au venit din senin, ci au fost nişte replici!) şi protestul d-lui Pomogáts Béla, preşedintele Uniunii Scriitorilor din Ungaria, toate acestea încadrându-se în intervalul 17-24 februarie 2001!

Să vedem, în continuare, ce hram poartă susnumitul preşedinte, pentru a lămuri şi chestiunea cu solidaritatea de breaslă care a stârnit entuziasmul d-lui Stănescu. Pomogáts Béla este membru fondator şi colaborator asiduu (alături de Eva Maria Bárki, Tökés László, Király Károly, Molnos Lajos etc.) al revistei Erdélyi Magyarság, publicație iredentistă budapestană din care am mai reprodus în repetate rânduri. Iată câteva citate concludente şi definitorii pentru "breasla" în numele căreia d-l Pomogáts sare în apărarea "calomniaților":

"În România prezentul este ireal. Unica realitate, inexistentă încă, este viitorul. Iar acesta nu poate fi disociat de rezolvarea problemei minorităților naționale, nu prin măsuri de cosmetizare, firește, ci prin, soluții radicale. (...) Pentru Ardeal nu întrevăd alte soluții decât fie un statut de independență, fie revizuirea granițelor după criterii autentic etnice". (Erdélyi Magyarság, nr. 1/februarie 1990, pag. 23)

Învolburare de moment, sub imperiul condițiilor imediat post-decembriste? Nici vorbă! Pentru că iată ce scrie acelaşi Pomogáts Béla peste aproape patru ani:

"Ungaria a fost mutilată de către marile puteri învingătoare în primul război mondial. (…) Despre caracterul irațional, nefiresc, arbitrar şi ruşinos al granițelor Ungariei post-Trianonice s-a vorbit adesea în literatura noastră, după cum, în antiteză, au fost prezentate şi acele momente de neuitat în care vreuna din aceste granițe a dispărut, permițând scriitorului maghiar să contemple o patrie ceva mai largă sau chiar să se întoarcă acasă, pe plaiul strămoşesc, cum a fost şi cazul lui Szabo László, în 1940, după reanexarea Arealului de Nord. Oare cât va mai trebui să aşteptăm momentul de praznic în care să trecem din nou, nestingheriți de nimeni şi de nimic, aceste aberante granițe?" (Erdélyi Magyarság, nr. 16/noiembrie 1993, pag. 33)

Mai e cazul să continuăm?

După ce ne-am lămurit cine şi de pe ce poziție sare în apărarea "calomniaților", să vedem ce li se reproşează acestora de către "calomniatori".

Wass Albert a fost condamnat la moarte (în contumacie) în 1946, de către Tribunalul Poporului din Cluj, pentru crime de război. (Inclusiv uciderea – manu propria – a trei țărani români din satul natal al scriitorului!). Sentință recunoscută şi de către Ungaria, drept care i s-a refuzat cetățenia maghiară, solicitată în 1996.

Daday Loránd este una şi aceeaşi persoană cu Dücsö Csaba (unul din multiplele sale pseudonime), autorul odioasei cărți "Nincs kegyelem" (Fără îndurare), apărută, sub oblăduirea autorităților maghiare, la Budapesta, în 1939. Reproducem, spre edificare, dintr-un capitol al cărții intitulat "Mărturisirea leventului" (leveții erau membrii unei organizații de tineret de tipul "Hitlerjugend"):

"Voi suprima pe fiecare valah ce-mi iese în cale! Fără îndurare! Voi aprinde noaptea satele valahe. Voi trece prin sabie toată populația; voi otrăvi toate fântânile şi voi ucide până şi copiii în leagăn. În germene voi stârpi acest neam ticălos şi hoț. Nu va fi pentru nimeni nici o milă" (…) Voi ucide pe fiecare valah şi atunci nu va mai fi în Ardeal decât o singură națiune, cea maghiară, națiunea mea, sângele meu!" (Dücsö Csaba: "Nincs Kegyelem – Attila, Álmos, Árpád ivadéka fel az uj honfoglalásra", Budapesta, 1939, pag. 155-156).

Îndemnurile conținute în apelul lui Daday (alias Dücsö) au fost însuşite şi puse în practică, cu sârg şi metodă, peste numai un an, la Ip, Treznea, Huedin, Sărmaş şi în multe alte localități din Ardealul de Nord cedat Ungariei, în 1940, consecutiv Diktatului de la Viena. (Inclusiv la Țaga, cu participarea confratelui Wass, "calomniatul" de astăzi!)

Iată, aşadar, "solidaritatea de breaslă" în numele căreia preşedintele scriitorilor din Ungaria sare în apărarea lui Daday Loránd şi Wass Albert, încercând să protejeze memoria unui ideolog al etnocidului şi pe cea a brațului său înarmat!!!

Iată, aşadar, cine şi ce au fost "cei doi scriitori maghiari acuzați pe nedrept", pentru a căror "memorie profanată" se bat, umăr la umăr, preşedintele Uniunii Mondiale Ardelene, preşedintele Uniunii Scriitorilor din Ungaria şi, bineînțeles, acei exponenți ai minorității maghiare din România ale căror inițiative şi pretenții (parțial materializate) au determinat respectivele interpelări din Parlamentul Român!!!

Am exagerat, oare, atunci când afirmam că revizionismul hungarist este o politică maghiaro-maghiară care vectorizează energii convergente din patria-mamă ("mutilată"), din segmentele "amputate" şi din cea mai îndepărtată diasporă?

P.S. Pentru cei mai puțin avizați, precizăm că lui Daday Loránd s-a intenționat a i se ridica un monument în municipiul Dej, iar bustul lui Wass Albert (operă a lui Kolozsy Sándor – nimeni altul decât preşedintele UMA din Sidney) a fost amplasat, anul trecut deja, în curtea castelului Kemény din Secuime (unde e înhumată şi urna sa funerară, adusă din SUA).

"Primus inter pares" – sau instanțe judecătoreşti selectiv (ne)recunoscute

Desigur, despre cele semnalate în capitolul precedent (şi mai ales în post-scriptumul acestuia) am putea discuta mult şi bine. Am putea să-l întrebăm, de pildă, pe sculptorul Kolozsi Sándor – executantul bustului lui Wass Albert şi unul din inițiatorii amplasării acestuia pe pământ românesc – de unde şi până unde protestele sale vehemente (vezi capitolul XIII) vis-à-vis de "încercarea de a i se ridica o statuie, la Cluj, criminalului de război Ion Antonescu"? Cu ce a fost Antonescu mai criminal de război decât groful Wass Albert de Țaga? Cu ce a fost mai legitimă şi mai îndrituită să dea sentințe instanța care l-a condamnat pe Antonescu, decât, cea care, în 1946, l-a declarat criminal de război pe Wass şi l-a condamnat la moarte (în contumacie)? Cu nimic! Şi-atunci?

După cum, în aceeaşi ordine de idei, ne-am putea întreba de ce astăzi – după aproape 60 de ani – sentința unui tribunal comunist este valabilă numai în cazul lui Antonescu? Pentru că aşa vor unii?!!

Cei ce l-au primit, adăpostit şi protejat la vremea respectivă, ba, mai mult, i-au acordat cetățenia, i-au refuzat extrădarea (cerută de autoritățile româneşti!) şi i-au oferit şi o catedră universitară (la Universitatea din Florida) lui Wass Albert, în mod evident şi indiscutabil N-AU RECUNOSCUT sentința Tribunalului Poporului din Cluj, dată în 1946. Nici atunci, nici mai târziu şi nici astăzi. Ceea ce nu poate să însemne altceva decât nerecunoaşterea legitimității instanței

respective, orice altă interpretare fiind exclusă în condiţiile unui stat de drept! De ce, atunci, o sentinţă de aceeaşi factură, dată de către o instanţă similară este recunoscută în cazul lui Ion Antonescu?

Că n-ar fi vorba de acelaşi lucru? Ba, să ne fie cu iertare, în ambele cazuri este vorba despre crime de război! Iar la Nürnberg s-au judecat şi condamnat nu acte de beligeranţă, cobeligeranţă sau alianţă, ci crime de război, crime împotriva umanităţii. Ca atare, celor ce n-au compărut în faţa Tribunalului de la Nürnberg, ci în faţa unor instanţe autohtone şi (selectiv!) nerecunoscute, ar fi trebuit să li se acorde şansa ulterioară de a fi judecaţi, chiar şi post-mortem, de către un tribunal internaţional legitim şi recunoscut, pentru a se putea aprecia, cu dreaptă măsură, dacă aceştia îşi merită sau nu stigmatul de criminal de război. Or, ce s-a întâmplat în realitate? În cazul lui Wass Albert, de pildă, participant activ la holocaustul (nu este nici o exagerare!) românilor din Ardealul de Nord, pur şi simplu nu s-a recunoscut nici sentinţa şi nici instanţa care a pronunţat-o, acesta fiind "naturalizat" în SUA, onorat cu de toate şi ajutat să se sustragă justiţiei române, iar astăzi beneficiind de înhumare în incinta "castelului Kemény din Marosvécse" (Vecea de Mureş) şi de o statuie care să-i veşnicească memoria de scriitor (dar şi de exterminator al românilor!).

Ce s-a întâmplat în cazul lui Horthy Miklos, tot filonazist – ca şi Antonescu, tot aliat al lui Hitler – ca şi Antonescu, tot participant la războiul antisovietic – ca şi Antonescu, dar care, spre deosebire de Antonescu, a aplicat "soluţia finală" – şi încă cu exces de zel – trimiţând la moarte, într-o singură lună (mai 1944) toată populaţia evreiască din Ungaria (inclusiv cei aproape 200000 aflaţi în Ardealul de Nord atribuit Ungariei prin Diktatul de la Viena)? Nimic: n-a fost judecat nici la Nürnberg, nici în altă parte, nu l-a condamnat nici o instanţă, nici măcar în contumacie, a trăit bine-merçi, vizitat de prieteni şi tovarăşi de luptă (inclusiv – şi în repetate rânduri – de către Otto de Habsburg, după cum mărturisea acesta în noaptea de 16/17 februarie 1998, la postul maghiar de televiziune Duna TV) şi s-a stins de moarte naturală în reşedinţa sa din Portugalia. Ba, mai mult, în urmă cu câţiva ani a fost exhumat, iar osemintele sale au fost reînhumate, cu mare pompă, în Ungaria, cu participarea – chipurile neoficială – a reprezentanţilor guvernului, parlamentului şi a altor foruri maghiare de conducere.

Carevasăzică, conducătorul fascist al Ungariei, care se face vinovat de tot ceea ce i se atribuie lui Antonescu şi în plus de holocaustul evreilor din Ungaria şi de cel al românilor din Ardealul de Nord, a fost lăsat în plata Domnului şi şi-a trăit zilele, în pace şi liniştit, nici măcar în America de Sud, ci într-o ţară europeană, iar braţul său înarmat, organizator şi, totodată, executant efectiv în cadrul etnocidului la care au fost supuşi ardelenii, a primit azil politic şi a fost ajutat să se sustragă justiţiei ţării pe teritoriul căreia a comis crime de război. Oricât am suci-o şi am învârti-o, asta e situaţia, în esenţă şi în ultimă analiză.

Şi faţă de cele de mai sus, lui Ion Antonescu – judecat, condamnat şi executat de către aceeaşi justiţie pe care Occidentul n-a recunoscut-o în cazul lui Wass Albert şi pentru o vină clar sub cea a NEinculpatului Horthy Miklos – i se refuză, şi astăzi, orice şansă de reabilitare postumă printr-un proces echitabil, în faţa unei instanţe neutre care să cântărească obiectiv faptele, să stabilească corect circumstanţele şi responsabilităţile efective şi să dea un verdict în deplină cunoştinţă de cauză, drept, cinstit şi inatacabil. Oare de ce?

De ce se judecă cu standarde diferite?

De ce o instanţă de judecată, una şi aceeaşi, este când legitimă – când nelegitimă în funcţie de naţionalitatea sau apartenenţa geopolitică a inculpatului?

De ce un holocaust este mai holocaust în funcţie de etnia (sau rasa) victimelor?

De ce un etnocid este mai puţin etnocid în funcţie de naţionalitatea sau apartenenţa geopolitică a celui ce-l iniţiază şi pune în practică?

De ce unui criminal de război i se poate ridica statuie, iar altuia nu?

P.S. Desigur, este un fapt notoriu că în România lui Antonescu nu s-a aplicat "soluţia finală". Cât priveşte anii precedenţi, dacă "holocaustul" ar fi început, aşa cum susţin unii, în România, cum se explică faptul că a existat, în anii respectivi, un veritabil exod evreiesc – din toate

direcţiile – spre România, exact în vederea evitării respectivului holocaust? Pe de altă parte, cum poate cineva să creadă că respectivele acţiuni de salvare s-ar fi putut efectua fără ştirea şi acceptul tacit al celor ce conduceau, la vremea respectivă, România?

În ceea ce priveşte relaţia Antonescu – antisemitism – refuz efectiv al "soluţiei finale", poate ar fi interesant să redăm părerea unui evreu din România, frecvent citat în ultimul timp, dar niciodată în această privinţă:

"Despre Antonescu însă nu pot să nu arăt că, oricum, singurul în toată Europa a cutezat să i se opună lui Hitler, să-i ţină piept într-o chestiune de onoare personală pentru acesta, în care nici Pétain nici cardinalii nu i-au spus nu. În vreme ce floarea aristocraţiei germane, generalii şi feldmareşalii acoperiţi de medalii şi decoraţii stăteau smirnă în faţa lui şi tremurau, iar el făcea spume la gură şi alerga urlând de la un capăt la altul al încăperii, Antonescu i-a ţinut piept în propriul lui bârlog de la Berchtesgaden; dârz, cu modestia cuvenită, a scăpat de la moarte câteva sute de mii de suflete de evrei". (N. Steinhardt, în "Jurnalul fericirii", pagina 131)

Iar referitor la Vitéz Nagybányai Horthy Miklos – guvernator-şef (fökormányzo) al Ungariei la vremea respectivă, i-am îndemna pe cei în cauză să cerceteze cam câte statui (şi alte monumente de comemorare şi cinstire) are acest "primus inter pares", ridicate, în Ungaria, după 1989. (Nemaivorbind de asociaţii care îi poartă numele)

Recapitulare (I)

Să încercăm să recapitulăm. Deci, mişcarea revizionistă maghiară – cu şi fără ghilimele – fiind vorba, în egală măsură, de un fenomen general şi fără delimitări precise, şi, pe de altă parte, de o mişcare bine circumscrisă – autointitulată ca atare ("Magyar Revizios Mozgalom"), de o organizaţie ce "vectorizează" toate uniunile şi asociaţiile revizioniste maghiare ori maghiaro-maghiare (Liga Revizionistă, Societatea Anti-Trianon, Asociaţia pentru revizuirea Trianonului, Societatea pentru Dreptatea Ungară, Asociaţia celor 64 de judeţe, Sfânta Coroană etc., etc., etc.), având filiale în Ungaria, ţările vecine şi diaspora transoceanică, organizaţie ce-şi propune, citäm: "să aducă la ordinea zilei problema modificării nedreptelor graniţe trianonice şi să redea revizionismului maghiar eficienţa de odinioară".

Acesta fiind subiectul tratat, unii se vor fi aşteptat să enunţăm, de la început, o ipoteză de lucru, metode de cercetare, obiective vizate şi aşa mai departe. N-am procedat astfel, din mai multe motive. O dată, că demersul nostru este, în general, unul de publicistică – şi nu de istorie. (Chiar dacă noţiunea de "istorie contemporană" tinde, astăzi, să se contureze şi să dobândească drept la existenţă şi legitimitate). În al doilea rând, că ciclul la care trudim – ajuns la capitolul 29 – este rodul unei "bătălii în marş", el nefiind expresia unei intenţii prealabile şi cu atât mai puţin a unui proiect deliberat. În al treilea rând, că tot ce am mai scris până acum se plasează în cadrul aceloraşi coordonate, atât în ceea ce priveşte tema abordată, cât şi maniera de abordare, căile şi mijloacele folosite sau finalitatea propusă.

Ca atare, "Mişcarea Revizionistă Maghiară" nu este altceva decât continuarea firească a "Istoriei în citate", "Secesiunii Ardealului" şi "Chestiunii Transilvaniei", cu singura deosebire că, de această dată, ne-am cules informaţiile şi citatele nu din presa convenţională, ci de pe Internet şi derivatele sale.

Aşa stând lucrurile, rezumatul nostru se va limita la o simplă "epicriză de etapă", la o încercare de a ordona materialul şi de a-l plasa în contextul cronologic şi politic corespunzător, cu o menţiune specială asupra "globalizării" pe care îl dobândeşte fenomenul cercetat (şi, în general, relaţiile maghiaro-maghiare) în condiţiile revoluţionării mijloacelor electronice de informare-comunicare.

Perioada cercetată se circumscrie, în linii mari, anului preelectoral din Ungaria, interesând, ca atare, ultimele 7-8 luni ale lui 2001 şi primele patru din 2002.

Fiind vorba de un an preelectoral, cele analizate vor fi având, firește, şi un caracter specific în acest sens, o tentă electorală – cu tot ceea ce presupune aceasta pe planul retoricii

propagandistice, numai că nu putem să nu ne punem – şi de această dată – fireasca întrebare: de ce subiectul cel mai "crocant" şi cu cea mai mare priză la electoratul maghiar este tocmai revizionismul?

În acest context, trebuie să remarcăm preponderenţa notabilă a Dreptei maghiare, marea majoritate a intervenţiilor reproduse şi analizate aparţinând reprezentanţilor sau simpatizanţilor acesteia, ceea ce nu înseamnă, desigur, că revizionismul maghiar ar avea o anumită culoare politică. (Am adus, în acest sens, suficiente argumente în capitolele 7 şi 8). Este vorba, mai degrabă, de o viziune diferită asupra căilor, mijloacelor şi ritmului de realizare a "Ungariei tuturor ungurilor". (Şi, fireşte, de inerentele supralicitări la care recurge o guvernare supusă erodării, la sfârşit de mandat).

Acestea fiind spuse, să intrăm în miezul problemei, pornind de la constatarea că revizionismul maghiar este o realitate istorică post-trianonică de necontestat, dacă ar fi să ne referim, în acest sens, doar la conţinutul "Manifestului MRM", reprodus în capitolul al treilea. Iată două fragmente emblematice:

"Suntem singura ţară din lume înconjurată, în totalitate, de fostele sale teritorii"!

"Vă rugăm să ne sprijiniţi în lupta noastră paşnică, dusă împotriva uneia dintre cele mai mari nedreptăţi din istoria europeană: Diktatul de la Trianon!"

Cele de mai sus circumscriu, fără echivoc, atât esenţa problemei – în viziunea MRM, cât şi principala direcţie de atac. Este vorba, indiscutabil, despre "Ungaria Mare" şi despre "odiosul diktat" care a desfiinţat-o, şi, pe de altă parte, despre lupta (deocamdată) paşnică – pentru care se cere sprijinul întregii lumi – împotriva "nedreptăţii" de la Trianon.

Cum poate fi atacat Trianonul? Pe mai multe căi. Iată câteva dintre ele:

- contestarea caracterului de tratat de pace al acestuia şi prezentarea lui ca pe un diktat;
- contestarea argumentelor şi realităţilor istorice care au stat la baza celor statuate la Trianon;
- contestarea valabilităţii realităţilor post-trianonice în contextul actual sau în cel al viitorului apropiat;
- găsirea şi aplicare unor formule care să anuleze sau să facă inoperante cele statuate la Trianon, vizând limitarea sau încetarea suveranităţii statelor succesoare asupra teritoriilor "amputate" în 1918-1920.

(Desigur cele enumerate nu se exclud, ci sunt complementare.)

Să începem cu prima cale. A devenit deja un loc comun calificarea Tratatului de Pace de la Trianon drept diktat. Şi asta nu numai în presă sau în manifeste revizioniste, dar chiar şi în Parlamentul Ungar (vezi capitolul 8). De asemenea, nu există carte de istorie în Ungaria (inclusiv "Istoria Ardealului" – reeditată în 1993) în care Trianonul să nu fie înfăţişat în aceeaşi lumină, iar în dezbaterile pe aceeaşi temă, în emisiunile de profil ale posturilor maghiare de radio şi televiziune – cu participări dintre cele mai selecte (profesori universitari şi academicieni) – chestiunea se pune în aceiaşi termeni. La fel şi pe Internet. Iată o mostră:

"Singurii care au acordat teritorii României, cu totala sfidare a principiilor wilsoniene şi fără acordul SUA şi al Angliei, au fost francezii, pentru a cumpăra sprijinul României împotriva Rusiei!!!

SUA n-au semnat tratatul secret cu România din 17 august 1916!!!

Senatul SUA n-a ratificat, în şedinţa sa din 19 noiembrie 1920, tratatele de la Versailles şi Trianon!"

Dr. Kolozsy Sándor, Sydney – Australia

A fost părerea preşedintelui UMA, care pune în discuţie (ca să ne exprimăm eufemistic) până şi consensul învingătorilor!

Iată şi o "replică":

"Stimate d-le Kolozsy, cercetând alte surse am găsit nişte date care nu contrazic, neapărat, cele citate de d-voastră.

În cartea lui E.J. Dillon, intitulată Culisele Conferinţei de Pace, putem citi următoarele: <<Mulţi dintre cititori vor fi surprinşi să afle că în spatele delegaţilor anglo-saxoni se aflau forţe semite. (pag. 496) (…) Evreii, adunaţi la Paris pentru a-şi pune în aplicare planurile minuţios

elaborate, au dictat totul la Conferința de Pace. Delegații țărilor vizate de către fatala decizie – ce schimba destinul Europei de Est – au apreciat situația în felul următor: lumea va fi condusă, în viitor, de popoarele anglo-saxone care, la rândul lor, sunt conduse de către evreii cu care coabitează>> (pag. 497).

Dillon nu s-a înşelat! Ceea ce a prevăzut el, astăzi se adevereşte.

Un citat din "Internaționala Sionistă" a lui Henry Ford: <<În delegația americană prezența evreiască era atât de evidentă încât a generat nedumerire şi nelinişte. Francezii au şi botezat Versailles-ul drept conferință-coşer.>> (pag. 186)"

Héderváry Sándor <heder@mailbox.hu>

Desigur, cele reproduse nu mai erau deloc necesare pentru a demonstra că şi pe Internet chestiunea se pune în aceiaşi termeni, dintre toți "navigatorii" citați până acum doar unul singur referindu-se la Trianon ca la un tratat (şi nu diktat). Dacă am reprodus, totuşi, textele respective, am făcut-o pentru a ilustra până unde se poate ajunge cu respectiva contestare şi, bineînțeles, pentru a mai da un exemplu de non plus ultra în materie de antisemitism funciar. (S-ar putea, cine ştie, ca acest antisemitism al revizioniştilor maghiari să ne fie de folos cândva, undeva.)

Recapitulare (II)

Să trecem la cea de a doua cale de a ataca Trianonul: contestarea argumentelor şi realităților istorice care au stat la baza celor statuate atunci şi acolo.

Desigur, (şi) în primul război mondial au existat tabere adverse – cu interesele, obiectivele, alianțele (şi înțelegerile mai mult sau mai puțin secrete) subsecvente – şi, firește, au existat şi învingători şi învinşi. Ca atare, prima direcție de contestare a vizat "bunul plac" al învingătorilor, "arbitrariul" care ar fi stat la baza tuturor celor statuate la Trianon (cu extindere şi asupra ulterioarelor reconfirmări):

"Nici la Trianon şi nici la Paris n-a fost nici un fel de conferință de pace: învingătorii au hotărât totul, în mod discreționar, în prealabil; principiile wilsoniene au fost doar pretexte de reîmpărțire, după bunul plac, a unor teritorii ocupate; perdanții au fost puşi în fața faptului împlinit; singurul <<criteriu>> avut în vedere a fost echilibrul militar." (A fost părerea d-nei academician Ormos Mária, expusă la Duna TV în 9 februarie 1997, în cadrul dezbaterii: "Conferința de Pace de la Paris, în perspectiva celor 50 de ani împliniți, dar şi în cea a celor 27 care au precedat-o")

Să vedem şi o altă părere, rostită tocmai din "vârful piramidei":

"La Trianon şi la Versailles învinşii au fost pedepsiți, iar în 1947, la Paris, ipocrizia şi fuga de răspundere, pe de o parte, şi, pe de altă parte, teama de situația nerezolvată a propriilor minorități naționale i-a determinat pe occidentali să opteze pentru un status quo. Dar nimeni să nu-şi imagineze că o nedreptate de asemenea proporții poate dura o veşnicie!" (Glatz Ferenc, istoric, preşedintele Academiei de Ştiințe din Ungaria, la aceeaşi dezbatere de la Duna TV).

Deci aşa: învinşii au fost pedepsiți, iar teritoriile ocupate reîmpărțite în mod discreționar!

Desigur, vor fi fiind unii care să ne spună că emisiunile "live" nu lasă nici o urmă verificabilă şi, ca atare, cele de mai sus n-ar prezenta nici o relevanță. Nu ştim dacă emisiunea respectivă a fost în direct sau a fost înregistrată şi, oricum, nu vom apela la videoteca de la Duna TV şi nici la martori. În schimb, pentru că am auzit şi noi de verba volant – scripta manent, putem să le recomandăm scepticilor să caute – la orice bibliotecă județeană – numărul 1613-1614/25-26 martie 1995 al cotidianului central de limbă maghiară României Magyar Szo, pentru a putea citi un interesant eseu de istorie comparată, intitulat "Ujrakezdések – Márciusok" (Reluări de martie), scris de către acelaşi Glatz Ferenc, preşedinte (şi la acea vreme) al Academiei Maghiare. Iată un pasaj care confirmă cele reproduse anterior:

"A urmat explozia: 1920. Când marile puteri învingătoare în războiul mondial au parcelat Imperiul Habsburgic şi cel Otoman. (…) 1947: Conferința de Pace reconfirmă granițele trianonice. Pentru că tratatele de pace şi granițele depind fie de forța militară a statului, fie de abilitatea conducătorilor săi, fie de voința marilor puteri."

Există vreo deosebire de fond? Nici una: reîmpărțirea sau parcelarea este, în contextul dat, acelaşi lucru; echilibrul militar, în acelaşi context, presupune păstrarea avantajelor obținute de către învingători, în dauna învinşilor; iar granițelor dependente de voința marilor puteri (învingătoare, firește) înseamnă atât abuz discreționar, cât şi pedepsirea învinşilor.

N-am reuşit să-i convingem pe toți scepticii? Nici o problemă: putem continua până la saturație (sau exasperare) cu reproducerea unor texte similare. Ne permitem, totuşi, să reamintim că pe parcursul a 28 de capitole tot asta am făcut (nemaivorbind de volumele anterioare) şi, pe de altă parte, că în rândurile de față – continuând cele începute în capitolul precedent – ne-am propus o recapitulare şi sistematizare a materialului. Ca atare, deşi tentația supralicitării este mare, va trebui să ne strunim elanul şi să ne întoarcem la demersul cu pricina.

Deci, a fost vorba despre "caracterul discreționar" al deciziilor de la Trianon. Care ar fi celelalte modalități tactice folosite în instrumentarea celei de a două căi de atac asupra Trianonului? Iată câteva dintre ele:

- denunțarea unor vicii care ar fi existat, în tabăra învingătorilor, în ceea ce priveşte caracterul consensual al deciziilor; (a se vedea, în acest sens, cele reproduse de pe Internet în capitolul precedent)
- pretinsele deziluzii şi regrete ulterioare ale celor ce au patronat "reîmpărțirile" din Europa Centrală şi de Sud-Est;
- caracterul ipocrit şi conjunctural al tuturor actelor de reconfirmare a Trianonului;
- acreditarea ideii că Trianonul n-ar fi recunoscut, la diverse nivele de decizie, decât ca un rău (încă) necesar, că cele statuate la Trianon ar avea un caracter provizoriu.

Iată câteva citate care confirmă cele de mai sus (şi nu numai, pentru că, aşa cum am mai arătat, diferitele căi şi formule de atac se află în relații de complementaritate sau chiar de interferență, individualizarea lor având mai degrabă o viză – să-i zicem – didactică):

"În 1920, delegația maghiară la Conferința de Pace, condusă de groful Apponyi Albert, a fost invitată nu pentru a negocia, nu pentru a duce tratative, ci doar spre a i se aduce la cunoştință nişte condiții prestabilite. Conferința i-a permis lui Apponyi numai o simplă expunere a punctelor de vedere maghiare.(…) Toate propunerile delegației maghiare au fost respinse.(…) Tratatul imperialist (sic! – n.n.) de pace, care conținea grave nedreptăți naționale, a fost condamnat nu numai de cetățenii țărilor învinse, dar şi de o bună parte a opiniei publice internaționale, acesta (tratatul – n.n.) devenind, în curând, o sursă de deziluzie chiar şi pentru cei ce l-au patronat." ("Scurta Istorie a Ardealului", Ed. Academiei de Ştiințe din Ungaria, Budapesta, 1993, pagina 576)

Cât priveşte caracterul ipocrit şi oportunist al reconfirmărilor celor statuate la Trianon, intervenția de la Duna TV a preşedintelui Academiei Maghiare – reprodusă mai înainte – este perfect concludentă.

Ar mai fi de discutat chestiunea cu "caracterul provizoriu" al realităților post-trianonice şi nerecunoaşterea – de facto – a acestora la diverse nivele. În acest caz, materialul de care dispunem este atât de vast, încât am avea nevoie de o carte pentru a-l putea cuprinde. Să încercăm să selectăm cele mai reprezentative fragmente:

"Realitatea este că statele succesoare (ale Austro-Ungariei – n.n.) îşi continuă politica de deznaționalizare, veche de peste 75 de ani, încercând, prin asimilarea completă a minorităților maghiare, să-şi definitiveze stăpânirea asupra teritoriilor câştigate prin tratatele de pace de la Paris." (Din discursul lui Tökés László, rostit cu ocazia "Reuniunii de la Debrețin" din 1995, discurs reprodus în nr. 5/1995 al "Magyar Figyelö")

"Presupunerea că Vaticanul, prin rearondarea Episcopiei de Oradea, ar fi recunoscut Trianonul este o pură tâmpenie. Trianonul nu poate fi recunoscut de nici un european cu mintea întreagă, pentru că este o ruşine ce depăşeşte granițele continentului. Există remediu pentru nedreptatea care ne-a fost impusă. Noi îl cunoaştem, dar actuala conjunctură politică încă nu ne permite o rezolvare ideală." (Declarația aparține cardinalului Szendi Jozsef – capul Bisericii Romano-Catolice din Ungaria – şi a fost reprodusă în publicația Erdélyi Magyarság, nr. 16/noiembrie 1993, pag. 24, în cadrul articolului "Vatikáni határmodositás" de Stoffán György)

Şi, desigur, corolarul celor de mai sus este laitmotivul care însoţeşte, cu deosebiri de nuanţă, mai toate discursurile hungariste:

"Nimeni să nu-şi imagineze că o nedreptate de asemenea proporţii poate dura o veşnicie!" (Glatz Ferenc – preşedintele Academiei Maghiare)

"Nu dorim să modificăm graniţele prin forţă, însă nici un moment nu suntem dispuşi să renunţăm la ideea reîntregirii ţării!" (Práczki István, în Erdélyi Magyarság nr. 16/nov. 1993, pagina 53)

"Nu purtăm ură în sufletele noastre. Dorim doar să recăpătăm pământul strămoşesc şi să ne recuperăm milioanele de fraţi." (Din Manifestul MRM)

Şi aşa mai departe.

Recapitulare (III)

Ne aflăm încă la cea de a doua cale de atac asupra Trianonului: contestarea argumentelor şi realităţilor istorice care au stat la baza celor statornicite atunci şi acolo.

După ce am trecut în revistă, în capitolul precedent, aspectele de ordin mai general, să ne referim la teritoriul în speţă – Ardealul – ca obiect de dispută, cu trimitere la amintitele argumente şi realităţi. (Vom reveni, în acest sens, la un text din capitolul XV – pentru a-l plasa în contextul de faţă, context în care se încadrează organic)

Care sunt criteriile în baza cărora se stabileşte apartenenţa de drept a unui teritoriu? În linii mari, ar fi vorba de următoarele patru:

- autohtonitatea celor ce stăpânesc (sau revendică) teritoriul în discuţie;
- continuitatea prezenţei acestora în teritoriu;
- stăpânirea efectivă a teritoriului respectiv şi durata acesteia;
- procentul pe care îl reprezintă, în teritoriul disputat, cei ce îşi apără sau, respectiv, reclamă dreptul asupra acestuia.

Faţă de cele de mai sus, să vedem care este (a fost) situaţia cu Ardealul. Desigur, despre autohtonitatea, continuitatea şi caracterul net majoritar al românilor pe acest meleag nu avem, în mod obiectiv, ce discuta. Şi n-au prea făcut-o nici ungurii, până la Trianon. (Vom reveni). Să trecem la "stăpânirea efectivă". Ce-au găsit ungurii lui Árpád cu ocazia "descălecării" din 896? Au găsit în Pannonia (pentru că aici au descălecat – şi nu în Ardeal), printre alte neamuri, şi o mulţime de români, fapt atestat într-o serie întreagă de scrieri de epocă, cum ar fi Gesta Hungarorum a lui Anonymus, Cronica lui Simon de Keza, Cronica lui Nestor, Cronica pictată de la Viena şi aşa mai departe. Aceleaşi surse confirmă existenţa, la vremea respectivă, a trei formaţiuni statale româneşti (sau româno-slave) care ocupau, practic, întreg teritoriul actual al Ardealului, voievodatele lui Menumorut, Glad şi Gelu. Deci, stăpânire românească efectivă asupra Ardealului şi prezenţă românească notabilă în Pannonia. (De altfel, toate acestea au fost însuşite de către lexicografia maghiară – oglindă fidelă a viziunii oficiale – până la sfârşitul primului război mondial. Astfel, în 1915, în prestigiosul "Révai Nagy Lexikona", la pagina 228 a volumului 13, figura până şi o hartă de epocă în care erau reprezentate ţările lui Menumorut, Glad şi Gelu, ultima sub denumirea de "Gyelo vlách és szláv országa". Tot acolo, extracarpatic – şi la nord de Dunăre! – este menţionată prezenţa valahilor!!!)

Să vedem ce-a fost după 896. Ungurii au prădat Europa în lung şi-n lat, timp de 70 de ani şi abia după aceea au început să se intereseze de formaţiunile statale româneşti. Au urmat lupte grele – descrise cu lux de amănunte de către Anonymus – cu Menumorut, Glad şi, în final, cu Gelu ("dux blachorum"), terminate mai degrabă cu învoieli şi alianţe matrimoniale. Abia în mileniul al doilea începe supunerea efectivă a teritoriilor respective, proces treptat ce s-a întins, practic, pe durata mai multor secole. În tot acest interval, vechile structuri organizatorice româneşti au coexistat cu cele pe care regatul maghiar încerca – şi sporadic reuşea – să le impună. În acest sens trebuie amintite o seamă de cnezate şi voievodate locale, situate pe văile râurilor sau în depresiuni, denumite "Ţări". Astfel: Ţara Bârsei, Ţara Făgăraşului, Ţara Haţegului, Ţara Oaşului, Ţara Maramureşului, Ţara

Năsăudului etc. Dintre acestea, şi-au păstrat mai pregnant şi mai îndelungat autonomia (sau chiar independenţa) ţările Făgăraşului şi a Maramureşului, inclusiv prin rezistenţă armată, supravieţuind până la descălecatele lui Radu Negru şi Bogdan, primul în Ţara Românească (pe la 1290), cel de-al doilea în Moldova – pe la mijlocul secolului al 14-lea.

Pe de altă parte, Voievodatul Transilvaniei (edificat pe structurile şi tradiţiile româneşti preexistente) a fost, de la începutul mileniului II, o entitate reală, subordonarea sa faţă de regatul Ungariei fiind de tip feudal, aflându-se, deci, sub suzeranitate maghiară.

După Mohács (1526) independenţa Ardealului faţă de Ungaria (transformată în paşalâc) devine totală, acesta devenind, timp de 150 de ani, principat autonom sub suzeranitate otomană.

Începând cu 1688, Ardealul este înglobat, ca provincie aulică, în Imperiul Habsburgic.

Abia în 1867, consecutiv înţelegerii dualiste, Ardealul este anexat Ungariei, în cadrul Monarhiei Austro-Ungare, situaţie ce va dura 51 de ani.

Asta este (a fost) situaţia cu "stăpânirea efectivă" (a Ardealului de către Ungaria), ea rezumându-se, în realitate, la intervalul 1867-1918, fiind vorba, şi în acest caz, de un stat dualist în care Ungaria era doar un partener de rangul al doilea.

Aşa stând lucrurile, nici unul din cele patru criterii de apartenenţă nu putea fi invocat, cu temei, faţă de Ardeal. Şi nici n-a fost invocat, atâta vreme cât Ardealul părea o pradă sigură, sub umbrela protectoare a Coroanei Habsburgice. Ceea ce nu înseamnă, firește, că nu s-a acţionat, cu toate mijloacele (laice şi confesionale) posibile, pentru a reduce procentul supărător (şi periculos) de mare al românilor din Ardeal. S-au folosit, în acest scop, exterminarea, asimilarea, împiedicarea, pe orice cale, a emancipării naţionale, culturale, sociale şi economice a românilor şi, bineînţeles, falsificarea sistematică a datelor demografice. S-a considerat că atâta este suficient pentru a anihila "pericolul românesc", având în vedere, o dată, mai sus amintita "umbrelă" şi, în al doilea rând, convingerea că nici o ameninţare reală nu poate veni din direcţia respectivă, fie ea din interior sau exterior. De unde această convingere? Din infatuarea şi megalomania care i-a caracterizat, din totdeauna, pe "civilizatorii" Bazinului Carpatic. Şi, firește, din disprețul suveran pentru tot ceea ce nu era occidental şi catolic (sau protestant).

Asta fiind situaţia, "trădarea" Occidentului, "Diktatul" de la Trianon a produs un şoc mai mare în Ungaria decât însăşi "mutilarea" ţării. Nu dezolarea şi durerea au fost pe primul plan, ci ofensa şi ruşinea! De aici se trage furia disperată cu care, după revenirea din starea de şoc, ungurii şi Ungaria au început marea ofensivă post(şi anti)trianonică, îndreptată, cu precădere, împotriva autohtonităţii şi continuităţii româneşti în Ardeal.

Ce se susţine în istoriografia maghiară post-trianonică – de la tratate academice şi până la ultimul manual şcolar – referitor la etnogeneza şi continuitatea noastră? Iată o succintă sinteză a problemei:

- dacii, consecutiv războaielor cu romanii, au fost integral lichidaţi, prin exterminare, suicid colectiv şi deportare;
- Dacia a fost repopulată cu coloni din întreg Imperiul Roman;
- retragerea aureliană a fost totală, pe pământul Daciei nerămânând nici o populaţie romană sau romanizată;
- ungurii, la venirea lor în Bazinul Carpatic, au luat în stăpânire un teritoriu dacă nu pustiu, sigur lipsit integral de orice populaţie românească;
- românii, formaţi ca şi popor în sudul Dunării, din elemente iliro-albaneze, au apărut în Ardeal – prin infiltrare – începând cu sfârşitul secolului al 13-lea;
- poporul român – popor de păstori nomazi – s-a sedentarizat în Ardeal şi, datorită bunăvoinţei şi toleranţei cu care a fost primit, s-a înmulţit în aşa măsură încât a devenit majoritar;
- românii, beneficiind de cultura şi învăţământul maghiar, şi-au inventat originea daco-romană şi, abuzând de ospitalitatea ce le-a fost oferită, şi-au jefuit ţara adoptivă, după ce au reuşit să înşele buna-credinţă a mai marilor Europei.

Cam la asta se rezumă viziunea istoriografiei maghiare post-trianonice asupra autohtonităţii şi continuităţii românilor în Ardeal. (Viziune pe care, firește, o împărtăşesc şi toţi ungurii care au învăţat, la şcoală, istoria respectivă!)

Deci aşa: nu suntem autohtoni, nu avem continuitate, am început să ne infiltrăm în Ardeal ca păstori nomazi veniţi din sudul Dunării, şi asta la 400 de ani după descălecatul ungurilor! După care i-am trădat şi jefuit pe cei ce ne-au primit în casă!

Şi iată că nu e de ajuns. Iată că cei ce contestă apartenenţa de drept a Ardealului la România, cei ce se dau de ceasul morţii ca să anuleze trei din cele patru criterii amintite (că majoritatea românească de 80 la sută este, totuşi, greu de contestat) nu se mulţumesc cu atâta, ci supralicitează. Supralicitează, inventând o teorie şi mai radicală ("Teza argentiniană"), care avansează ideea unei continuităţi quasi-maghiare multimilenare, ba, mai mult, îi declară unguri şi pe daci!!!

P.S. Desigur, paleta este mult mai largă. Alături de încercarea de a oferi elementului maghiar o autohtonitate absolută (şi "presumeriană"), se atacă până şi majoritatea românească. Se afirmă, fără jenă, că procentul actual al românilor din Ardeal este rezultatul unor colonizări efectuate după 1920, paralel cu alungarea (sau chiar exterminarea) populaţiei maghiare din zonă, proporţia iniţială fiind de unu la unu sau chiar favorabilă ungurilor.

Pe de altă parte, se atacă "autodeterminarea wilsoniană" din 1918, mizând atât pe aserţiunea de mai sus, cât şi pe neadevărul istoric că, în anul respectiv, populaţia maghiară ("majoritară"!) din Ardeal, paralel cu Marea Adunare de la Alba Iulia, ar fi organizat şi ea, cu aceeaşi viză, o adunare la Cluj, a cărei rezoluţie de autodeterminare – mai legitimă decât a românilor! – nu a fost luată în considerare. (A se vedea, în acest sens, "Scrisoarea celor 150 către Clinton")

Recapitulare (IV)

Să trecem la cea de a treia cale de atac asupra Trianonului: contestarea valabilităţii realităţilor post-trianonice în contextul actual, sau în cel al viitorului apropiat.

Să revedem câteva texte definitorii:

"Ungurii din statele vecine nu poartă nici o vină pentru faptul că s-au născut în afara nedreptelor graniţe trianonice. Ei nu mai vor, atunci când atâtea popoare şi-au dobândit libertatea în jurul nostru, să mai trăiască sub o oprimare <<democratică>> străină. Pe ce bază s-au separat slovacii de cehi? Pe ce bază maghiarimea mai este ţinută sub opresiune? Trianonul mai este valabil în 2002? Numai pentru unguri?" (Toth Kálmán din New York – text inserat pe Internet)

"Dacă în Europa graniţele s-au schimbat, este nerealist să credem că doar graniţele Ungariei nu se pot modifica.(…) Istoria nu s-a oprit. Dacă Uniunea Sovietică s-a destrămat, ca şi Iugoslavia sau Cehoslovacia, dacă în Europa graniţele se mişcă, este absurd să crezi că numai hotarele Ungariei nu pot fi clintite din loc!" (Raffay Ernö, istoric, fost secretar de stat în Ministerul Apărării de la Budapesta – declaraţie reprodusă pe larg în primul capitol.)

"Proclamându-se state naţionale, refuzând să acorde minorităţilor dreptul la autodeterminare, ţările vecine (statele succesoare – n.n.) nu au respectat prevederile tratatului din 4 iunie 1920 (de la Trianon – n.n.), ceea ce justifică revizuirea acestuia". (Kocsis István, cu ocazia adunării de constituire a Societăţii Trianon pentru Dreptatea Ungară)

"Suntem aici ca în Europa să nu fie un nou război, ca ea să nu se clădească pe minciună. Trianonul este o problemă europeană, nu ungară!" (Kiss Dénes - cu aceeaşi ocazie)

"Nu de noi se tem statele succesoare, ci de acel adevăr care începe să se întrezărească prin ferestrele şi porţile sparte din Târgu Mureş, Kosovo, Macedonia şi Bosnia. Nu de noi, ci de foştii lor stăpâni le e frică, care i-au adus în situaţia ce reclamă astăzi revizuirea graniţelor în Europa Centrală şi de Est." (Práczki István, în Erdélyi Magyarság, nr. 16/noiembrie 1993, pagina 53)

"În literatura de specialitate din Occident a început să apară ideea <<revenirii la 1914>>, prin care se susţine necesitatea revizuirii în primul rând a schimbărilor intervenite după 1918 în Europa Centrală. O asemenea revizuire a avut deja loc în Iugoslavia, iar în Cehoslovacia destrămarea este consecinţa aceleiaşi necesităţi politice. (…) În prezent ne găsim încă în plină etapă de dezintegrare, ceea ce presupune iminenţa unor conflicte. Situaţie ce impune politicii externe

maghiare vigilenţă şi spirit de iniţiativă." ("Europa Centrală: dezintegrare şi integrare", în Magyar Nemzet din 10 iulie 1992)

"După destrămarea URSS, dezmembrarea Iugoslaviei şi ruperea în două a Cehoslovaciei, ar urma la rând ultimul stat format în mod artificial: România." ("România, ultimul imperiu colonial " – Erdélyi Magyarság, într-un număr special din 1992)

Bine, bine – se vor fi întrebând unii – dar cum se va proceda? Desigur, părerile, proiectele şi încercările de a le finaliza au fost (şi, într-o anumită măsură, continuă să fie) diferite. Unii au mizat pe "necesitatea politică" ce a dezintegrat două din cele trei state succesoare – cu viză (re)integratoare după alte tipare – aşteptând ca România să împărtăşească aceeaşi soartă. Alţii au mers – mai ales după "miraculoasa" supravieţuire a României – pe cartea regionalizării şi devoluţiei, punându-şi speranţele în perspectiva unei viitoare "Europe a regiunilor" (şi nu a statelor naţionale!) care să permită "refacerea unităţii Bazinului Carpatic". Şi, în fine, au fost şi voci care îndemnau la acţiuni militare, profitând de anumite conjuncturi şi momente de vulnerabilitate ale statelor în curs de dezmembrare. Dar despre toate acestea, în capitolul următor. Să vedem, până atunci, o încercare sui generis de rezolvare pur juridică a problemei, aparţinând d-lui Ujvári Ferenc – doctor în ştiinţe juridice şi lider marcant al IMA (Iniţiativa Maghiară Transilvană – platformă găzduită de către UDMR) – unul din "radicalii" care condamnă "politica paşilor mărunţi" şi e pe cale să contribuie la scindarea monolitului udemerist. Iată părerea domniei-sale, exprimată în revista budapestană Erdélyi Magyarság, nr. 20:

"În cazul Ungariei, Trianonul a indus o situaţie fără precedent în istorie: 71 la sută din suprafaţa ţării a fost atribuită statelor succesoare, trei (două, de fapt – n.n.) milioane şi jumătate din etnicii maghiari fiind obligaţi să devină cetăţenii altor state. Modificarea prin forţă a graniţelor, generând o atare situaţie de excepţie, impune, în mod logic, reconsiderarea noţiunilor de patrie, naţiune, cetăţenie. Posibilitatea de a-ţi alege cetăţenia ar trebui să fie inclusă în categoria drepturilor universale ale omului.(...) Pe de altă parte, Ungaria este îndrituită să-şi adapteze legislaţia situaţiei post-trianonice care i-a fost impusă, asimilând aşa numitele ius sanguinis (dreptul naşterii) şi ius terrae (dreptul teritorial), în baza cărora orice etnic maghiar, născut din părinţi maghiari şi trăitor pe teritoriul fostei Ungarii Sanştefaniene, ar deveni automat cetăţean maghiar, pentru că s-a născut şi trăieşte pe pământul natal, de unde n-a emigrat nicicând."

Desigur, clujeanul Dr. Ujvári are şi o alternativă radicală: "Nerecunoaşterea celor de mai sus va impune revizuirea Trianonului în spiritul lui restitutio in integrum!"

P.S. Iată că ceea ce noi semnalăm deja – fără întrerupere – de vreo opt luni încoace, a ajuns, în fine, dacă nu la cunoştinţa explici(ta)tă a autorităţilor, măcar la cea a presei cotidiene de mare tiraj. Reproducem din Adevărul de 26 septembrie a.c. ("Fluturaşi cu conţinut revizionist, împrăştiaţi în Covasna şi Harghita"):

"La începutul acestei săptămâni, în mai multe localităţi din judeţele Covasna şi Harghita şi-au făcut apariţia fluturaşi cu conţinut iredentist-revizionist. După toate aparenţele, ei au fost <<editaţi>> la xerox de pe Internet şi difuzaţi de simpatizanţi din cele două judeţe ai unei organizaţii extremiste de la Budapesta, intitulată <<Mişcarea Revizionistă Maghiară>>.

Fluturaşii, în limba maghiară, au fost împrăştiaţi în diverse locuri publice, precum, de pildă, Spitalul Judeţean din Sf. Gheorghe. Însoţit şi de o hartă a <<Ungariei Mari>>, textul detaliază cele <<10 motive>> pentru care autorităţile de la Budapesta ar trebui să purceadă cât mai repede la restabilirea graniţelor Ungariei de dinainte de Trianon, pornind de la postulatul că <<Ungaria este o ţară ocupată, pentru că dincolo de graniţele sale actuale, în toate direcţiile punctelor cardinale trăiesc milioane de maghiari pe propriul lor pământ, sub ocupaţia unor ţări care nici nu existau când aceste pământuri erau ale Ungariei>>.

<<Misie>> care ar trebui să fie prioritară şi pentru comunitatea internaţională, căci <<creşterea teritorială, din orice punct de vedere, ar creşte greutatea noastră în zonă şi Ungaria, prin puterea pe care ar avea-o, ar fi un aliat de nădejde la porţile Balcanilor, chiar lângă sfera de interes a ruşilor şi în vecinătatea Orientului Apropiat>>.

În caz contrar, <<dacă alte popoare văd că nu avem nevoie de pământurile noastre, atunci mâine ne pot lua dincolo de Tisa, dincolo de Dunăre, pentru ca apoi să pună cineva ochii pe Balaton, pentru că pe planeta asta nu sunt multe locuri unde laşii să aibă ţară>>, se isterizează în final autorii fiţuicilor.

Care îşi dau şi adresa de pe Internet – www.mrm.inf.hu – la care pot fi contactaţi.

Fapt curios însă: apariţia fluturaşilor cu pricina pare să nu fi ajuns încă şi la cunoştinţa poliţiştilor din Covasna şi Harghita, de la care tot ce am putut afla a fost că … <<vom cerceta şi vă vom informa>>".

Este suficient de clar? Ba bine că nu!

Se regăsesc toate ideile, de la "singura ţară înconjurată de fostele sale teritorii" şi până la "poftele românilor până la Tisa sau chiar dincolo de ea"? Evident!

Este "artă cu tendinţă" ceea ce face MRM-ul? Bineînţeles!

Mai poate să pară unora demersul nostru o disonanţă inutilă sau chiar contraproductivă în contextul actual?

N-ar fi oare momentul ca cele ce se petrec în Secuime (şi nu numai) să fie, în fine, luate în serios de către cei în drept?

Recapitulare (V)

Am trecut în revistă, în precedentele capitole, trei dintre cele patru căi de atac asupra Trianonului:

- contestarea caracterului de tratat de pace al acestuia şi prezentarea lui ca pe un diktat;
- contestarea argumentelor şi realităţilor istorice care au stat la baza celor statuate la Trianon;
- contestarea valabilităţii realităţilor post-trianonice în contextul actual sau în cel al viitorului apropiat.

Cea de a patra cale (nu şi ultima – existând, după cum vom vedea mai încolo, şi o a cincea cale, mai puţin paşnică) – derivând din a treia – urmăreşte găsirea şi aplicarea unor formule care să anuleze sau să facă inoperante cele statuate la Trianon, vizând limitarea sau încetarea suveranităţii statelor succesoare asupra teritoriilor anexate în 1918-1920. Care ar fi aceste formule? În linii mari, este vorba de regionalizarea – devoluţia – autonomia (sau chiar independentizarea) teritoriilor cu pricina (Ardealul – în ceea ce ne priveşte) pentru a le face apte de integrare într-o viitoare "Europă a regiunilor" şi, pe de altă parte, despre o serie de iniţiative şi măsuri menite a realiza, până la respectiva integrare unilaterală, un statut de cosuveranitate asupra teritoriilor în discuţie.

Desigur, prima formulă mizează pe "principiul subsidiarităţii" şi pe aşa zisul drept de "autodeterminare regională" al unei "majorităţi regionale transetnice", iar cea de a doua pe ideea – enunţată deja în anii ´80 şi proclamată drept politică de stat în 1990 (vezi discursul lui Szürös Mátyás, preşedinte al Ungariei la acea vreme, publicat în RMSz din 15-16 martie 1990) – conform căreia maghiarii din afara graniţelor trianonice n-ar fi minoritari ai ţărilor succesoare, ci parte a naţiunii maghiare care se cere reconectată la patria-mamă. Ca atare, prima formulă poate fi materializată doar pe plan regional şi în condiţiile unei majorităţi regionale (transetnice) constituite şi legitimate democratic (prin referendum), iar cea de a doua este apanajul Ungariei, vizând o sumă de facilităţi şi drepturi care să confere minoritarilor maghiari din statele vecine un statut juridic aparte şi privilegiat – prin care aceştia să devină, practic, cetăţeni ai statului maghiar, statut ce să asigure, în ultimă analiză, o cosuveranitate maghiară asupra teritoriilor respective.

Despre regionalizarea Ardealului (menită a-i conferi acestuia o nouă identitate şi libertatea de a-şi hotărî singur viitorul european şi zonal) am mai discutat şi răsdiscutat în "Istoria în citate", "Secesiunea Ardealului" şi, mai nou, în "Chestiunea Transilvaniei" sau chiar în prezentul ciclu, ca atare, nu vom mai insista asupra subiectului. În schimb, problema facilităţilor acordate de către statul maghiar celor "cinci (două şi jumătate – de fapt) milioane de unguri aflaţi – în afara graniţelor Ungariei – în Bazinul Carpatic" merită o sistematizare şi aducere la zi.

Desigur, nu vom relua tot ceea ce am expus, cu precădere în prezentul ciclu, asupra problemei respective, dar pentru ordonarea "dosarului" un scurt rezumat se impune. Iată câteva repere:

- Discursul lui Szürös Mátyás din 15 martie 1990, amintit cu câteva alineate în urmă;
- Antall Jozsef (prim-ministru al Ungariei între 1990-1994) se declară premier al 15.000.000 de unguri;
- Premierul Orbán Viktor îşi însuşeşte, în 1998, aceeaşi idee şi declară – împreună cu liderii coaliţiei guvernamentale (Torgyán Jozsef – FKGP şi Lezsák Sándor – MDF) – că maghiarii din ţările vecine trebuie să se bucure de un "nou statut juridic";
- După trei ani şi ceva apare "Legea Statutului" – elaborată, votată şi aplicată unilateral cu deplina sfidare a normelor europene privitoare atât la fondul problemei, cât şi la obligativitatea unor discuţii-negocieri prealabile cu statele (vecine) vizate;
- Opoziţia din Ungaria (inclusiv – sau mai ale – Partidul Socialist) acuză guvernul Orbán de trădare, afirmând că Memorandumul Orbán-Năstase "emasculează Legea Statutului";
- Dreapta maghiară contraatacă, lansând ideea – cu largă reverberaţie pe Internet – a reprezentării parlamentare (în Parlamentul din Budapesta, firește!) a ungurilor din afara graniţelor, participarea la vot fiind condiţionată de posesia "legitimaţiei de maghiar"; candidaţii aleşi vor asigura o reprezentare proporţională şi vor beneficia de drept de vot în toate problemele de politică externă a Ungariei; (Iată un comentariu de pe Internet: "Reprezentarea parlamentară + Legea Statutului ar însemna aproape o revizuire a graniţelor!!!")
- La scurt timp, tot în ianuarie 2002, este lansată în presă (cu precădere pe Internet) următoarea treaptă întru completarea noului statut juridic al maghiarilor din ţările succesoare: acordarea cetăţeniei maghiare; (Iată o mostră: "Toţi ungurii din afara graniţelor au dreptul la cetăţenie maghiară! Ei nu poartă nici o vină pentru faptul că s-au născut în afara nedreptelor graniţe trianonice!")
- "Legea Statutului + reprezentarea parlamentară + cetăţenia maghiară ar reprezenta o veritabilă revizuire a Trianonului" – se comentează pe Internet.

Iată, aşadar, cum se pune problema şi ce reprezintă, în realitate, noul statut juridic al ungurilor din afara graniţelor!

Şi, pentru a împrăştia orice dubii, să mai adăugăm nişte declaraţii rostite tocmai din vârful piramidei:

"Construim o ţară care să fie patria comună a maghiarilor din Ungaria şi a celor din părţile ce au fost rupte din Ungaria!" (Din "Scrisoarea premierului Orbán către ungurii din ţările vecine" – 15 martie 2002)

"Atât în 1848, cât şi în 1956 sau 1989, la fel ca şi astăzi, n-am dorit şi nu dorim altceva decât libertate, independenţă şi o Ungarie a tuturor ungurilor!" (Declaraţie a aceluiaşi Orbán Viktor, făcută în 15 III 1999)

Iată, aşadar, o consonanţă perfectă cu cele reproduse de pe reţelele electronice referitor la "contribuţia patriei-mamă".

Cât priveşte contribuţia "părţilor rupte", să vedem o părere la fel de autorizată:

"Un singur pas ne mai desparte de refacerea, în cadrul Europei Unite, a unităţii naţiunii maghiare, prin reconectarea fragmentelor de naţiune ce au fost rupte din Ungaria!" (Ader Iános, preşedintele Parlamentului Ungar, la 15 martie 2002)

Care să fie acest pas? Desigur, regionalizarea – devoluţia "părţilor rupte" (Ardealul – în ceea ce ne priveşte), fără de care nu se pot realiza nici "reprezentarea parlamentară", nici "cetăţenia maghiară", dar nici "integrarea în baza principiului subsidiarităţii" sau "reconectarea fragmentelor de naţiune". (Adepţii lui Sabin Gherman, dar şi cei ai lui Cistelecan, Vighi et comp. să ia aminte!)

Aşa cu cea de-a patra cale de atac asupra Trianonului!

P.S. Firește, există şi o a cincea cale – cea mai nerealistă (pentru că atât regionalizarea Ardealului, Voivodinei şi Felvidék-ului, cât şi "reconectarea" lor într-o "Europă a regiunilor" ni se par, totuşi – sau încă – nerealiste), cea a acţiunii în forţă. Iată o mostră în acest sens:

"Revizuirile teritoriale din anii 1938-1941 au constituit succese ale diplomației ungare şi au fost reflexul unei politici juste. Astfel de prilejuri au existat şi după 1989 (doar că n-au fost folosite): divizarea Cehoslovaciei, când pentru un scurt interval de timp Slovacia încă nu exista de jure şi, practic, nu avea nici posibilitatea de apărare armată, perioada conflictului iugoslav în care Serbia era pusă în dificultate de confruntarea ei cu Croația sau de cea în care au existat serioase încordări ruso-ucrainiene pe motivul împărțirii rachetelor atomice şi a flotei din Marea Neagră." (Raffay Ernö, fost secretar de stat în Ministerul Apărării din Ungaria, cu ocazia constituirii Societății Trianon pentru Dreptatea Ungară)

Desigur, nu putem să nu corelăm părerile d-lui Raffay cu demnitatea deținută anterior. De altfel, păreri asemănătoare circulă şi în Parlamentul Ungar. Iată o mostră:

"Cea mai actuală ar fi reanexarea Voivodinei, care s-ar fi putut face în perioada bombardamentelor NATO – aşa cum a propus Csurka István, din păcate fără succes. Opinia publică nu era pregătită încă, nici guvernul". (Novák Elöd, preşedintele organizației de tineret a MIEP, în "168 Ora", nr. 38/2001)

- Doi bătrâni extremişti! – vor spune unii. Reamintim că este vorba, în cel de al doilea caz, nu de Csurka István, ci de un tânăr student de 21 de ani care conduce o organizație de tineret la fel de extremistă ca şi mai sus pomenitul lider al MIEP (partid parlamentar la data respectivă)

Iată un alt citat definitoriu (din aceeaşi sursă):

"Rep. - Şi dacă Csurka István ar spune: avem nevoie de tinerii maghiari, mergem să recucerim Ardealul?

N.E. - La aşa ceva nu ne-am gândit. Dar dacă el ar spune-o, asta ar însemna că situația o pretinde. Deci, am merge. Să nu discutăm, însă, problema, pentru că încă (sic! – n.n.) nu e actuală. Csurka s-a pronunțat doar în legătură cu Voivodina".

- Avem şi noi extremiştii noştri! – vor spune aceiaşi refractari. Aşa o fi. Numai că Vadim, de pildă, n-a spus niciodată: mergem să recucerim până la Tisa, granița naturală a celor trei cnezate româneşti din 896! Şi dacă ar fi spus-o, nu l-ar fi urmat nimeni!!!

P.P.S. Toate citatele la care am recurs în prezentul capitol pot fi regăsite pe parcursul celor 32 precedente, cu precizarea sursei, datei, contextului şi altor elemente semnificative.

Prezentul demers – o profesiune de credință

Ne apropiem de sfârşitul recapitulării pe care ne-am propus-o cu cinci capitole în urmă, recapitulare menită a ordona "filele dosarului" – în ceea ce priveşte contextul, cronologia, logistica, finalitatea şi implicațiile demersului meremist – astfel încât materialul prezentat să capete coerență şi să permită formularea unor concluzii.

Desigur, concluziile – vrând-nevrând – vor viza, de această dată, nu numai prezentul ciclu, ci întreg demersul nostru publicistic post-decembrist închinat subiectului cu pricina. De ce? Din două motive. O dată, pentru că subiectul respectiv, indiferent de unghiul de abordare sau ipostaza surprinsă, este unul şi acelaşi: revizionismul maghiar post-trianonic. În al doilea rând, pentru că demersul nostru – la rândul său – are o continuitate firească, nu numai în ceea ce priveşte fenomenul urmărit, ci şi în privința manierei de abordare. "Mişcarea Revizionistă Maghiară", după cum am mai arătat, nu este altceva decât continuarea firească a ciclului care a debutat, în 1998-1999, cu cele două volume ale "Istoriei maghiaro-maghiare în citate", urmate, în 2000, de "Chestiunea Transilvaniei versus Problema transilvană" şi, în 2001, de "Secesiunea Ardealului". Ba, am putea spune (dacă tot se poartă "tetralogiile") că "M.R.M." este – având în vedere metoda de lucru folosită de fiecare dată – ultimul volum al aceleiaşi "Istorii în citate". (După cum se poate lesne observa, în toate volumele amintite citatele ocupă un spațiu neobişnuit de mare)

Aşa stând lucrurile (şi fiind vorba de ultimul volum) este normal ca respectivele concluzii să se refere la întregul ciclu, la întregul material. Înainte însă de a le formula, va trebui să spunem câteva cuvinte despre demersul nostru, în general şi, în particular, despre etapele distincte ale acestuia.

De ce am scris tot ceea ce am scris? Pentru că sunt ardelean din moşi-strămoşi, pentru că provin dintr-o zonă a Ardealului unde încercările de deznaţionalizare – laice şi confesionale (în "Mărginimea Sibiului" nu există nici un greco-catolic!) au capotat lamentabil, pentru că mă trag din acea intelectualitate a satelor – preoţi, dascăli, notari – pe care Goga o considera temelia şi garanţia supravieţuirii noastre identitare şi adevărata realizatoare a unirii (necondiţionate) cu Ţara din 1918, şi, ca atare, cunosc problema "din interior".

De ce am făcut-o acum? Din două motive. O dată, pentru că perioada post-decembristă a fost marcată – din debut – de o acută recrudescenţă a revizionismului maghiar şi, în al doilea rând, pentru că în aceeaşi perioadă "partidele istorice" şi "societatea civilă" au ignorat cu desăvârşire sau chiar încurajat acest revizionism. Iar tentativele de a-l demasca au fost calificate drept găselniţe propagandistice menite a abate atenţia de la "singura problemă majoră a momentului": restauraţia comunistă! (Fireşte, am început să scriu – în 1990 – şi pentru că cei acuzaţi de neocomunism au decretat şi asigurat libertatea presei, iar de scris am scris acolo unde nu mi s-a trântit în nas uşa redacţiei, ca, de pildă, la "Dreptatea"!; de notat că, la acea vreme, dacă erau vreo trei publicaţii centrale dispuse să-mi publice articolele şi alte câteva locale).

De ce am scris aşa cum am scris? Tot din două motive. O dată, pentru că cunosc la perfecţie limba maghiară şi, în al doilea rând, pentru că am considerat că singura modalitate de a convinge, de a evita acuzele de extremism – şovinism – naţional-comunism etc. este traducerea textelor din presa maghiară (sau de limbă maghiară). Cât priveşte întinderea citatelor, pentru a nu (mai) fi acuzat de "trunchieri" sau "scoateri din context", am ajuns la redări in extenso sau chiar integrale. (Astfel s-a născut "Istoria în citate".) Iar în ceea ce priveşte "greşelile de traducere" şi "răstălmăcirile", în chestiunile mai sensibile sau în cazul surselor mai greu de verificat (publicaţii din Ungaria, ediţii vechi etc.) am reprodus, de regulă, şi textul maghiar.

Acestea fiind spuse, să trecem la "etape". Desigur, înainte de a analiza, succint, cele patru volume (şi nu cinci, aşa zisul volum II al "Istoriei în citate" fiind gândit, de fapt, ca o adăugire destinată unei noi ediţii), va trebui să semnalăm existenţa a două etape, una de acumulare cantitativă (subdivizată şi ea în două perioade) şi alta de sinteză (era să zic de "salt calitativ"). Cea de acumulare, reprezentând o veritabilă monitorizare a presei de limbă maghiară din România, a principalelor publicaţii budapestane precum şi a posturilor de televiziune Duna TV, MTV 2 din Ungaria şi a emisiunilor de limbă maghiară ale TVR, s-a desfăşurat – paralel cu activitatea mea publicistică (desfăşurată la diverse publicaţii cotidiene sau săptămânale) – pe tot parcursul anilor ´90, fiind marcată, în 1994, de un moment crucial pentru destinul meu: începutul colaborării cu revista Timpul – 7 zile. Această colaborare – care m-a onorat şi mă onorează – m-a obligat la un efort suplimentar de documentare şi redactare, la asimilarea unui alt orizont, la acoperirea unor spaţii mai largi, la însuşirea unei alte discipline şi a unui alt ritm. Toate acestea – volens-nolens – m-au condus spre cea de a doua etapă, cea de sinteză.

Astfel s-a născut prima carte, pe care am botezat-o, inspirat sau nu, "1989-1998: Istorie maghiaro-maghiară în citate". Volumul conţinea cele mai importante informaţii – sub formă de citate – acumulate în intervalul menţionat şi prezentate, practic, fără comentarii, cu succinte note mai mult orientative şi, în final, cu un post-scriptum de câteva pagini. De ce am procedat astfel? Pentru a lăsa la latitudinea cititorului interpretarea citatelor şi formularea concluziilor, intervenind abia în final cu un model de referinţă sau, eventual, cu o alternativă.

Din păcate, anumite ecouri m-au convins că am mers pe o cale greşită, necomentarea "la cald" dovedindu-se a fi contraproductivă. (Nişte "adnotări" mi-au demonstrat că scepticii şi refractarii nu pot fi lăsaţi de capul lor, aceştia fiind în stare să treacă netulburaţi pe lângă chestiuni flagrante de fond şi să se lege de amănunte nesemnificative sau cu desăvârşire colaterale)

Ca atare, partea a doua a "Istoriei în citate" redactată în 1999, a fost comentată "la sânge".

"Chestiunea Transilvaniei versus Problema transilvană" nu este o analiză comparativă, ci o contrapunere a două maniere de abordare a problemei, în fapt, un pretext de a blama modul jalnic şi profund antiromânesc în care un grup de intelectuali români – reprezentanţi ai "elitei civice" – se raportează la "problema transilvană" şi la eseul cu acelaşi titlu al politologului maghiar Molnár Gusztáv – reprezentant de marcă al revizionismului maghiar. Cartea este tot o "istorie în citate",

împărtăşind publicului românesc esenţa operei molnariene (vizând devoluţia Ardealului) şi tot ceea ce s-ar cere cunoscut despre "modelul regional" pentru o apreciere (şi decizie) în deplină cunoştinţă de cauză.

"Secesiunea Ardealului: scenarii – (geo)politice, confesionale, etnice şi transetnice – pre şi postdecembriste" este, aşa cum o arată şi titlul, o istorie (în citate) a încercărilor postdecembriste (şi nu numai) de a da Ardealului o "nouă identitate", care să fie oricum, numai românească nu!

Şi, în fine, prezentul ciclu (care va deveni – sau nu – o carte) – "Mişcarea Revizionistă Maghiară", tot o istorie în citate, dar culese nu din presa convenţională, ci – prin bunăvoinţa unui "hacker" anonim – de pe Internet şi derivatele sale, ciclu ce acoperă perioada aprilie 2001 – aprilie 2002 (anul preelectoral din Ungaria) şi aduce, practic, la zi problema revizionismului maghiar vizând teritoriile pierdute la Trianon.

Aşa stând lucrurile – şi fiind vorba de ultimul volum al ciclului de istorie în citate – este firesc ca respectivele concluzii să vizeze întregul ciclu, să acopere întreaga perioadă monitorizată şi să redea tot ceea ce se desprinde din analiza materialului acumulat.

P.S. De ce ultimul volum, de ce încheierea ciclului? Desigur, nu pentru că subiectul ar putea fi epuizat vreodată sau că ar exista speranţe ca acesta să-şi piardă actualitatea. Revizionismul maghiar este la fel de viu, iar manifestările sale mai diverse şi mai evidente poate decât oricând. Necazul e în altă parte. Nu poţi să şi monitorizezi şi să faci şi sinteze, oricum, nu în mod susţinut. Dacă la sfârşitul anilor ´90 am reuşit această performanţă, în noul mileniu în care am intrat monitorizarea a devenit o chestiune aleatorie şi de şansă. Ultimul set de informaţii – monitorizarea site-urilor revizioniste de pe Internet – a fost un întâmplător şi nesperat cadou. Dar s-a epuizat. Se impune o nouă perioadă de acumulare – rod al reluării monitorizării presei scrise şi audio-vizuale. Fără această acumulare, orice demers coerent şi ritmic este imposibil.

Ceea ce nu înseamnă, fireşte, că paralel cu monitorizarea (reluată) nu se pot furniza informaţii, dar nu se pot (încă) asigura volumul şi ritmicitatea necesare unui ciclu.

Aşa că, istoria în citate se opreşte – deocamdată – aici. (Nu înainte de a fi formulate promisele concluzii, fireşte)

Concluzii

Desigur, dacă ar fi să respectăm cele enunţate în primul capitol al "Istoriei în citate", acum – la încheierea serialului dedicat "Mişcării Revizioniste Maghiare" (care, la rândul său, încheie un ciclu închinat revizionismului maghiar post-trianonic, în general) – ar trebui să lăsam la latitudinea cititorului formularea concluziilor.

Nu vom proceda astfel, din mai multe motive. O dată, pentru că există o categorie de cititori – aşa cum am arătat în precedentul capitol şi am probat, cu argumente irefutabile, în cea de a doua parte a "Istoriei în citate" – atât de refractară la subiectul în discuţie încât libertatea de apreciere, în cazul acesteia, ar "naşte monştri". În al doilea rând, pentru că materialul prezentat (cu excepţia primului volum al "tetralogiei") a fost atât de temeinic comentat, încât, oricum, ne-am încălcat de mult "clauza de neintervenţie". În al treilea rând, pentru că "recapitularea" la care am recurs a reprezentat, în bună măsură, un început (dacă nu un echivalent) de concluzionare. Ca atare, considerăm de obligaţia noastră încheierea unui demers deja în curs.

Care sunt concluziile finale ce se desprind din analiza materialului prezentat pe parcursul întregului ciclu?

O primă concluzie se referă la existenţa reală şi verificabilă a revizionismului maghiar post-trianonic – prezent (şi manifest) pe parcursul întregii perioade de după 1918. Astfel:

- în 1919, în programul de guvernare al lui Kun Béla nu numai că figura şi anexarea Ardealului, dar aceasta a fost încercată cu forţa armelor; (ostilităţile – care au dus la ocuparea Ungariei de către armata română – le-a început, de fapt, partea maghiară!)

- în 1920, la Trianon, delegația maghiară – în ciuda tuturor evidențelor (istorice, demografice etc.) şi a autodeterminării wilsoniene de la 1 Decembrie 1918 a românilor ardeleni – s-a bătut din răsputeri pentru păstrarea Ardealului sau măcar pentru un statut de autonomie al acestuia;
- în perioada interbelică Ungaria a desfăşurat o activitate revizionistă susținută şi ridicată la rang de politică de stat, roadele acesteia concretizându-se – consecutiv Diktatului de la Viena – prin anexarea Ardealului de Nord;
- încă din primele zile ale ocupației sovietice, principala forță colaboraționistă din România a fost maghiarimea ardeleană – cu precădere cea din Ardealul de Nord – colaboraționism menit a câştiga bunăvoința ruşilor în vederea unui status quo privitor la apartenența respectivului teritoriu;
- în 1956, paralel cu revoluția din Ungaria, aceeaşi maghiarime ardeleană – în speță conducătorii Bisericilor istorice maghiare şi cei ai Universității Bolyai – au urzit un plan de reanexare a Ardealului la Ungaria, mizând pe intervenția Occidentului şi succesul respectivei revoluții; (este momentul ce declanşează pierderea statutului de element colaboraționist şi a tuturor privilegiilor şi avantajelor decurgând din acesta – inclusiv regiunea autonomă şi universitatea maghiară)
- în anii ´80 se fac intense pregătiri – interne şi externe – în vederea "întâmpinării sfidărilor perioadei post-comuniste";
- în 1989, paralel cu revoluția română, se încearcă "iugoslavizarea" României;
- după primul eşec, în martie 1990 – la Târgu Mureş – se consumă cea de a doua încercare de a declanşa un război civil în România, de această dată de sorginte etnică;
- după ce şi această încercare dă greş, strategii revizionismului maghiar elaborează "modelul regional transetnic", mizând pe crearea unei "majorități regionale transetnice" (româno-maghiare) bazată pe "comunitatea de interese", primul dintre acestea fiind emanciparea de sub "tutela-căpuşe" a "statului centralizat" – în speță "Vechiul Regat" (România extracarpatică), care "parazitează şi exploatează Ardealul de peste 80 de ani"; cât priveşte pasul următor, acesta vizează integrarea, dacă nu separată, măcar cu un statut aparte într-o viitoare "Europă a regiunilor", ceea ce ar asigura, conform celor afirmate de către Molnár Gusztáv – la Duna TV – în seara zilei de 17 octombrie 2002, mult râvnita "reconectare la patria-mamă a maghiarimii din Ardeal"; (desigur, strategul number one al "modelului regional" este tocmai adineaori pomenitul politolog maghiar, iar instrumentele sale principalele sunt "Gruparea Reformistă" din UDMR, condusă de Toro Tibor, colaboratorii de la revista regionalistă "Provincia" şi, bineînțeles, Sabin Gherman – sătulul de România)
- paralel cu realizarea devoluției Ardealului, statul maghiar încearcă să-şi aroge un statut de cosuveranitate asupra Ardealului, prin atribuirea unor drepturi speciale maghiarilor ardeleni; este vorba despre "noul statut juridic" al acestora, constând nu numai din cele prevăzute în "Legea Statutului", ci şi din acordarea cetățeniei maghiare şi asigurarea reprezentării parlamentare (în Parlamentul din Budapesta!) a acestora;
- concomitent cu cele de mai sus, a avut (şi are) loc o intensă acțiune de captatio benevolentiae – vizând opinia publică internațională şi diverşi factori de decizie – menită a acredita o istorie falsă şi tendențioasă, o realitate demografică aşijderea, o situație cu desăvârşire inventată şi în totală opoziție cu realitatea în ceea ce priveşte statutul pe care l-au avut (şi îl au), din punct de vedere economic, social, politic şi cultural minoritarii maghiari din România, demers ce urmăreşte acreditarea ideii că la Trianon s-a săvârşit o imensă nedreptate – încă reparabilă – nedreptate ce a condamnat "cinci milioane" de maghiari să trăiască, marginalizați şi oprimați (sau chiar supuşi unui regim de exterminare), pe teritoriul unor țări străine şi subdezvoltate; în acest scop se organizează lobby-uri, se infiltrează cu agenți ("specialişti în problemele Europei Centrale") presa, instituțiile de cultură şi învățământ, ba chiar şi diverse foruri politice de decizie din toată lumea şi se cheltuiesc sume fabuloase; în aceeaşi ordine de idei – în pas cu revoluționarea mijloacelor de informare – comunicare – asistăm la invadarea Internetului şi a derivatelor sale cu o imensă cantitate de materiale propagandistice şi manipulatorii.

Firește, argumentele care confirmă – fără echivoc – existența reală și dinamică a revizionismului maghiar, se constituie – vrând-nevrând – și într-o scurtă istorie a acestuia precum și într-o trecere în revistă a diverselor variante utilizate pe parcursul anilor – în funcție de conjuncturi sau oportunități de moment.

Desigur, ne-am putea opri aici, cu conștiința împăcată că am spus tot ceea ce era de spus, dar, dacă tot ne-am angajat la niște concluzii finale și generale privind întregul material acumulat de-a lungul anilor, să mai adăugăm, cu riscul de a ne repeta pe alocuri, următoarele:

- În viziunea și nestrămutata convingere (dobândită atât acasă – cât și la școală) a ungurilor, oriunde s-ar afla aceștia, Ardealul este un teritoriu unguresc, răpit prin "Diktatul de la Trianon", teritoriu asupra căruia Ungaria are "drepturi istorice sacre" și a cărui redobândire este datoria sfântă a fiecărui maghiar și prioritatea oricărui guvern maghiar, indiferent de culoarea politică a acestuia;

- Nu există orientări radicale sau moderate la nivel individual sau de conducere, decât în ceea ce privește tactica și mijloacele folosite. Acestea au alternat, în funcție de diversele conjuncturi favorabile sau defavorabile. În perioada interbelică s-a folosit politica pașilor mărunți. În 1940 s-a recurs la metode radicale. În perioada postbelică s-a revenit, în general, la abordarea moderată a problemei. În decembrie ´89 (și imediat după), profitându-se de haosul momentului, de granițele deschise, de vidul de putere, a avut loc o nouă radicalizare, după care s-a revenit, treptat, la aceeași politică a pașilor mărunți:

- Atât UDMR (sau Magyar Párt, sau MNSZ), cât și guvernele de la Budapesta ce s-au succedat în ultimele opt decenii au fost "moderate" sau "radicale" strict în funcție de conjunctură, de oportunitatea momentului. Premierul Antall, de pildă, a fost al tuturor maghiarilor, pentru că circumstanțele o permiteau. Gyula Horn s-a rezumat doar la cei zece milioane de acasă, deoarece era în joc integrarea euro-atlantică a Ungariei. După rezolvarea acesteia, premierul Orbán a putut călca liniștit pe urmele lui Antall, păstorind și el "15 milioane" de maghiari. Medgyessy Péter a făcut – la rândul său – pasul înapoi, nu pentru că este și el socialist, ci pentru că integrarea în UE bate la ușă. Și așa mai departe;

- În ceea ce-i privește pe moderații și radicalii din UDMR, aici, alături de confruntarea a două tactici sau, mai bine zis, de disputa în jurul oportunității uneia sau alteia dintre ele în contextul dat, mai intervine și un soi de complementaritate (sau mecanism feed-back), în sensul că, pentru a testa amploarea sau pragul unei reacții, sau pentru a se putea, la o adică, delimita, UDMR se folosește de diverse "platforme" (pe care le găzduiește) sau de "radicalii" din acestea, pentru a arunca pe piață diferite inițiative "incomode". Atât și nimic altceva; (Obiectivul strategic este unul și același – și la unii și la alții!)

- Obiectivul final al revizioniștilor maghiari este, fără doar și poate, refacerea Ungariei Sanștefaniene – în cadrul unei noi alcătuiri suprastatale de tipul Austro-Ungariei sau chiar mai largă (Confederația Dunăreană) – alcătuire care, la o adică, ar putea deveni o alternativă la UE; (Vezi disputa "Europa regiunilor" – sau "landurilor" – versus "Europa statelor naționale", apud Molnár Gusztáv)

- În acest sens pledează toate dezintegrările (și încercările de dezintegrare) din spațiul fostei Austro-Ungarii – vizând statele succesoare – precum și frecventele referiri la "nucleul federativ" al Europei Centrale și la "periferiile federale" ale acestuia;

- Mijloacele de dezintegrare pot fi pașnice (Cehoslovacia) sau violente (Iugoslavia), iar cele de reintegrare bazându-se pe pârghii economice, confesionale, de "integrare europeană" (central-europeană, de fapt) și de securitate.

Desigur, se naște legitima întrebare: cum se împacă toate acestea cu mai mult decât probabila integrare euro-atlantică a României și cu procesul – în curs – de aderare a noastră la UE? Firește, am putea spune că nu e treaba noastră să răspundem la această întrebare, ci a celor de care ne ocupăm de peste 12 ani și care nu vădesc nici un semn de tulburare sau derută vis-à-vis de succesul de la Praga sau de fixarea anului 2007 pentru aderarea la UE și nici nu-și încetinesc "strocul". Ba, dimpotrivă! Pentru a putea răspunde – în locul celor ce par a fi netulburați de cele de mai sus – am avea nevoie de niște date suplimentare pe care, din păcate, nu le avem. Ca atare, nu ne

rămân decât presupunerile, deducțiile, recursul la memoria istoriei. Prea puțin, pentru a da un răspuns.

Să fie vorba doar de fanatism, de o fixație monomană, de "fantasma imperiului hungarist"? Oare? Chiar așa? Toți cei de care ne-am ocupat – pe parcursul a patru cărți – să fie paranoici? Toate citatele reproduse – care nu reprezintă nici a mia parte din ceea ce am citit, văzut sau ascultat în ultimii 12 ani – să provină de la psihopați?

Și dacă ar fi așa, este bine, este înțelept să tratăm cu indiferență așa o masă de dezaxați?

Și dacă, totuși, ne scapă ceva, dacă "dezaxații" știu ceva ce noi nu știm?

Aș încheia – cum altfel? – cu un citat (din Aurel Gociman, președintele "Ligii Antirevizioniste" din România anilor ´30):

"Atitudinea Ungariei revizioniste nu poate dezminți mersul istoriei, ci ea confirmă doar faptul că țara aceasta nu a învățat nimic din trecut. Văzând-o ridicând mâinile ei neputincioase, pentru a întoarce înapoi roata istoriei, Ungaria revizionistă nu trebuie temută, ci compătimită." (A.G. – "România și revizionismul maghiar", Ed. Universul, 1934)

Subliniez, pentru cei mai puțin avizați, că afirmația de mai sus a fost urmată, peste numai șase ani, de Diktatul de la Viena!!!

P.S. Acelea au fost alte vremuri – vor spune unii. Așa este. Dar – vorba poetului – "vreme trece, vreme vine", doar revizionismul maghiar rămâne același. Pe de altă parte, cum stăm, totuși, cu bombardarea unui stat suveran pentru că acesta nu este dispus (abstracție făcând de orice alte considerente) să accepte călcarea în picioare a unui principiu sacrosanct de drept internațional: neamestecul în problemele interne ale unui alt stat? Dar cu propunerea unui partid parlamentar din Ungaria de a se anexa Voivodina profitând de bombardamentele NATO?

Alte vremuri…

AUTORUL
ADUCE SINCERE MULȚUMIRI
SPONSORILOR CARE AU
SUSȚINUT APARIȚIA ACESTEI LUCRĂRI:

- **Ing. Ştefan MOȚ, A.C.T. Cluj-Napoca**
- **Fundația "ALBA IULIA 1918, PENTRU UNITATEA ŞI INTEGRITATEA ROMÂNIEI"**
- **Ing. Petru Aurelian IANCĂU**